ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 221
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ήδη σας το είπα. Είναι η βαρβαρότητα... Την βλέπω να 'ρχεται μεταμφιεσμένη, κάτω από άνομες

2021
1,5 ΕΥΡΩ

Ήδη σας το είπα. Είναι η βαρβαρότητα... Την βλέπω να 'ρχεται μεταμφιεσμένη, κάτω από άνομες συμμαχίες και προ-συμφωνημένες υποδουλώσεις.

Δεν θα πρόκειται για φόνους του Χίτλερ ίσως, αλλά για μεθοδευμένη και οιονεί επιστημονική

βαρβαρότητα…
Την βλέπω
να 'ρχεται
μεταμφιεσμένη,
κάτω από
άνομες
συμμαχίες
και προ-
συμφωνημένες
υποδουλώσεις.

Δεν θα πρόκειται για φόνους του Χίτλερ ίσως,
αλλά για μεθοδευμένη και οιονεί επιστημονική
καθυπόταξη του ανθρώπου.
Για τον πλήρη εξευτελισμό του.
Για την ατίμωσή του.

Οδυσσεας Ελυτης

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το κράτος συνεχίζει να μας καλεί να το εμπιστευτούμε, για να μην φθάσουμε στην «χειρότερη» υγειονομική εκδοχή του «κακού που μας βρήκε», παρουσιάζεται ως ο εγγυητής, η μοναδική πηγή της δια-ασφάλισης ότι δεν θα ζήσουμε τα χειρότερα, ότι κάθε εξευτελισμός δεν είναι εξευτελισμός, αλλά υποχρέωση και καθήκον, ενίοτε εθνικό, ενίοτε ταξικό. Η ίδια εξουσία που «λίγο» πριν είχε διεκδικήσει και είχε κερδίσει την κοινωνική νομιμοποίησή της μέσω της θεσμικής κατοχύρωσης της «ετερότητας» και της «διαφορετικότητας», της εξύψωσης της κοινωνίας των πολιτών, που ασταμάτητα επεδείκνυε τα λάβαρα του δικαιωματισμού και του ορθού λόγου, τώρα «απλά» κηρύττει την άνευ όρων κοινωνική συμμόρφωση: Υπακούστε, εμβολιαστείτε, πειθαρχήστε και νομιμοποιήσετε τους νέους διαχωρισμούς, τις νέες υποχρεωτικότητες, αντιμετωπίστε σαν μιάσματα τους ανεμβολίαστους και θα σας οδηγήσουμε στην «γη της επαγγελίας». Η απλούστευση τρομάζει, πρώτα απ' όλα, γιατί, ενώ φανερά αποτελεί παρωδία, δεν ενέχει ψήγματα αλήθειας, είναι τόσο αποτελεσματική, έστω και πρόσκαιρα, έστω έως να αποδειχθεί το αντίθετο. Θα επισημάνουμε το γεγονός, ότι ακόμη και αυτή η, απαραίτητη σ' άλλους καιρούς, προσαρμογή, που θα απαιτούσαν οι περιστάσεις, μιας ιλιγγιώδους μεταβολής των όρων επιβολής, όπως οι ίδιοι οι εμπνευστές τους ομολογούν, είναι αχρείαστη λόγω μιας ακόμη «***κατάστασης εξαίρεσης***». Μα ποια κατάσταση εξαίρεσης, θα αναφωνήσει κάποιος, αφού αυτή ακριβώς, πλέον, είναι η ομαλότητα, δηλαδή μια διαρκής «κατάσταση εξαίρεσης»; Και εδώ ακριβώς κρύβεται το «μυστικό» της επιτυχίας. Η εξουσία πιέζει διαρκώς λόγω της επιβολής της περιβόητης «***δικτατορίας του επείγοντος***» και οι πάλαι ποτέ ομάδες πίεσης προς αυτήν δεν έχουν παρά να παραδοθούν πετώντας λευκή σημαία, διότι η βοήθεια που προσέφεραν στην κοινωνική ενσωμάτωση, ανεκτίμητη μεν και σαφώς αναγνωρίσιμη, πλέον είναι αχρείαστη για έναν απλό λόγο. Οι ***ενσωματωμένοι*** οφείλουν, πλέον, να λειτουργούν ως ***ενσωματωμένοι*** και ως τίποτα άλλο. Οι ***ενσωματωμένοι*** είναι σάρξ εκ της σαρκός της εξουσίας και αυτή ακριβώς η ιδιότητά τους εξηγεί την συστράτευση, ακόμα και από τα κινηματικά μετερίζια, με την σκληρή καθεστωτική γραμμή στο ζήτημα των διακρίσεων και κάθε μορφή επιβολής και «αδιανόητων» κατά της ελευθερίας απαγορεύσεων

Μια τρύπα στο νερό

Γραμμή Μαζινό-ligne Maginot: Το συνώνυμο της πανωλεθρίας λόγω της τυφλής εμπιστοσύνης σε ένα μέσο άμυνας που στην πραγματικότητα είναι άχρηστο.

Μια μικρή ιστορική αναφορά στην περίφημη *γραμμή Μαζινό* καταντά απαραίτητη για την πληρότητα του σημειώματος. Η ***γραμμή Μαζινό*** ξεκίνησε να κατασκευάζεται από το 1929 και ολοκληρώθηκε το 1938 και αποτελεί, ίσως, το πιο σημαντικό και σε κάθε περίπτωση το πιο εξελιγμένο οχυρωματικό έργο όλων των εποχών. Πήρε το όνομα της από τον Γάλλο υπουργό άμυνας Maginot, που τελικά έπεισε το υπουργικό συμβούλιο κατόπιν μακρόχρονης διαμάχης στους ανώτατους ηγετικούς κύκλους του γαλλικού στρατού. Η Γαλλία είχε εξέλθει νικήτρια από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με βαρύτατες απώλειες, ωστόσο (ένα εκατομμύριο νεκροί και πέντε εκατομμύρια τραυματίες στρατιώτες) και μια νέα σύρραξη με τη Γερμανία θεωρείτο ζήτημα χρόνου.

Η πλευρά των στρατηγών *Joffre* και *Petain* υποστήριζε σθεναρά την κατασκευή ενός μεγάλου στατικού αμυντικού έργου στα γαλλογερμανικά σύνορα σε αντίθεση με τον στρατηγό ***De Gaulle*** που θεωρούσε πιο ουσιαστική την επένδυση σε ευέλικτες στρατιωτικές μονάδες από τεθωρακισμένα και αεροπορία. Η ***γραμμή Μαζινό*** κόστισε ένα αστρονομικό ποσό για την εποχή της, ήταν πράγματι αδιαπέραστη από τις περισσότερες τότε μορφές επίθεσης και παρείχε πολύ προηγμένες συνθήκες λειτουργίας και διαβίωσης για τα στρατεύματα της φρουράς, όπως κλιματισμό, άνετους χώρους διατροφής, τούνελ χιλιομέτρων και υπόγειους σιδηρόδρομους. Η ***γραμμή Μαζινό*** είχε απορροφήσει όλη την ενέργεια του γαλλικού στρατού, της

που αποδόθηκε με τρομερή επιμονή από τα διεθνή μέσα, τις κυβερνήσεις και τους ειδικούς κάθε λογής. Αντ' αυτού, αλλεπάλληλες γραμμές Μαζινό στήθηκαν για την αναχαίτιση μιας σχετικά ήπιας επιδημίας: Από τα σπασμωδικά κλεισίματα συνόρων ως τα καταστροφικά lockdown και στην απερίγραπτα εμμονική εκστρατεία υποχρεωτικού εμβολιασμού, που έχει στηθεί στο μεγαλύτερο μέρος του Δυτικού κόσμου. Τα αποτελέσματα μιλούν από μόνα τους: Η κατάσταση στην Ευρώπη με εμβολιασμένο το 60% και παραπάνω του πληθυσμού είναι χειρότερη από πέρυσι, που δεν υπήρχαν εμβόλια και με πιο ήπια μετάλλαξη, όπως συμβαίνει συνήθως με τις επιδημίες που ξεθυμαίνουν όσο περνά ο καιρός.

Οι οικονομίες των περισσότερων χωρών είναι κατεστραμμένες, οι κοινωνίες είναι διχασμένες και σε πρωτόγνωρο αναβρασμό, τα συστήματα υγείας, ακόμα και τα πιο ακριβά καταρρέουν μαζί με τα κολοσσιαία ψέματα για «ανεμβολίαστους εχθρούς», που δήθεν σπέρνουν το θάνατο μεταδίδοντας τον ιό και προκαλώντας μεταλλάξεις. Η δε προφανής αναποτελεσματικότητα της εκστρατείας εμβολιασμού προκαλεί σοβαρή ανησυχία και στους «πλήρως εμβολιασμένους», που όχι μόνο δεν θα απολαύσουν τον «παράδεισο της ανοσίας», που τους έταξαν, αλλά μαθαίνουν ότι κινδυνεύουν κι αυτοί και ότι θα πρέπει να τρυπιούνται κάθε 4-6 μήνες **για να διατηρούν τα προνόμια του πολίτη Α κατηγορίας**.

Και είναι αυτοί λόγοι για να εγκαταλειφθεί η ***γραμμή Μαζινό*** του μαζικού εμβολιασμού; Ε, όχι δα! Όσο καταρρέει η εμβολιαστική παραμυθία, τόσο αναμένεται να ενταθεί ακόμα περισσότερο ο ναζιστικού τύπου διωγμός του υγιούς πληθυσμού, που αρνείται τον εμβολιασμό και να αυξηθούν τα λύτρα, που θα πρέπει να καταβάλλουν μέσω των εξ ίσου άχρηστων τεστ για να έχουν το δικαίωμα να εξυπηρετούν τις βασικές βιοτικές τους ανάγκες, ώσπου να εμβολιαστούν ή να κλειστούν για πάντα στα σπίτια τους. Ή μέχρι να μην μείνει τίποτα όρθιο!

«Ένας κόσμος γεμάτος καλοσύνη»*

αλλά υποχρέωση και καθήκον, ενίοτε εθνικό, ενίοτε ταξικό. Η ίδια εξουσία που «λίγο» πριν είχε διεκδικήσει και είχε κερδίσει την κοινωνική νομιμοποίησή της μέσω της θεσμικής κατοχύρωσης της «ετερότητας» και της «διαφορετικότητας», της εξύψωσης της κοινωνίας των πολιτών, που ασταμάτητα επεδείκνυε τα λάβαρα του δικαιωματισμού και του ορθού λόγου, τώρα «απλά» κηρύττει την άνευ όρων κοινωνική συμμόρφωση: Υπακούστε, εμβολιαστείτε, πειθαρχήστε και νομιμοποιήσετε τους νέους διαχωρισμούς, τις νέες υποχρεωτικότητες, αντιμετωπίστε σαν μιάσματα τους ανεμβολίαστους και θα σας οδηγήσουμε στην «γη της επαγγελίας». Η απλούστευση τρομάζει, πρώτα απ' όλα, γιατί, ενώ φανερά αποτελεί παρωδία, δεν ενέχει ψήγματα αλήθειας, είναι τόσο αποτελεσματική, έστω και πρόσκαιρα, έστω έως να αποδειχθεί το αντίθετο. Θα επισημάνουμε το γεγονός, ότι ακόμη και αυτή η, απαραίτητη σ' άλλους καιρούς, προσαρμογή, που θα απαιτούσαν οι περιστάσεις, μιας ιλιγγιώδους μεταβολής των όρων επιβολής, όπως οι ίδιοι οι εμπνευστές τους ομολογούν, είναι αχρείαστη λόγω μιας ακόμη «***κατάστασης εξαίρεσης***». Μα ποια κατάσταση εξαίρεσης, θα αναφωνήσει κάποιος, αφού αυτή ακριβώς, πλέον, είναι η ομαλότητα, δηλαδή μια διαρκής «κατάσταση εξαίρεσης»; Και εδώ ακριβώς κρύβεται το «μυστικό» της επιτυχίας. Η εξουσία πιέζει διαρκώς λόγω της επιβολής της περιβόητης «***δικτατορίας του επείγοντος***» και οι πάλαι ποτέ ομάδες πίεσης προς αυτήν δεν έχουν παρά να παραδοθούν πετώντας λευκή σημαία, διότι η βοήθεια που προσέφεραν στην κοινωνική ενσωμάτωση, ανεκτίμητη μεν και σαφώς αναγνωρίσιμη, πλέον είναι αχρείαστη για έναν απλό λόγο. Οι ***ενσωματωμένοι*** οφείλουν, πλέον, να λειτουργούν ως ***ενσωματωμένοι*** και ως τίποτα άλλο. Οι ***ενσωματωμένοι*** είναι σάρξ εκ της σαρκός της εξουσίας και αυτή ακριβώς η ιδιότητά τους εξηγεί την συστράτευση, ακόμα και από τα κινηματικά μετερίζια, με την σκληρή καθεστωτική γραμμή στο ζήτημα των διακρίσεων και κάθε μορφή επιβολής και «αδιανόητων» κατά της ελευθερίας απαγορεύσεων περιορισμών. Μην εκπλήσσει, λοιπόν, η στάση τους. Εδώ, οι λεγόμενες αρχικές πεποιθήσεις αποτελούν μνημείο της ιστορίας στην καλύτερη περίπτωση, ενώ στην χειρότερη, που είναι και η πλέον συνήθης, ως άλλοθι για την πλήρη ταύτιση με το εξουσιαστικό αφήγημα. Έτσι, το κράτος πατερούλης απολαμβάνει διανοούμενους, δημοσιογράφους, πάσης φύσεως «ειδικούς», δικαιωματιστές, αριστερούς και δεξιούς ψάλτες, θλιβερούς κινηματίες και κίβδηλους αντιεξουσιαστές να συναγωνίζονται ποιος θα προπαγανδίσει περισσότερο και με τον πλέον ποταπό τρόπο ενάντια στα απείθαρχα «μιάσματα», στους «σκοταδιστές», στους επικίνδυνους «αντιδραστικούς» και στα «αμόρφωτα αντικοινωνικά στοιχεία». Όσο περισσότερο στιγματίζουν, όσο περισσότερο καταδιδουν κάθε «ύποπτη παρεκκλίνουσα συμπεριφορά», τόσο περισσότερο προβάλλεται το «έργο» τους, τόσο ανανεώνεται το «διαβατήριο» που τους προσφέρει ο Μεγάλος Αδελφός. Ένα «διαβατήριο», όμως, που σφραγίζεται και θα σφραγίζεται

Γραμμή Μαζινό-ligne Maginot: Το συνώνυμο της πανωλεθρίας λόγω της τυφλής εμπιστοσύνης σε ένα μέσο άμυνας που στην πραγματικότητα είναι άχρηστο.

Μια μικρή ιστορική αναφορά στην περίφημη *γραμμή Μαζινό* καταντά απαραίτητη για την πληρότητα του σημειώματος. Η ***γραμμή Μαζινό*** ξεκίνησε να κατασκευάζεται από το 1929 και ολοκληρώθηκε το 1938 και αποτελεί, ίσως, το πιο σημαντικό και σε κάθε περίπτωση το πιο εξελιγμένο οχυρωματικό έργο όλων των εποχών. Πήρε το όνομα της από τον Γάλλο υπουργό άμυνας Maginot, που τελικά έπεισε το υπουργικό συμβούλιο κατόπιν μακρόχρονης διαμάχης στους ανώτατους ηγετικούς κύκλους του γαλλικού στρατού. Η Γαλλία είχε εξέλθει νικήτρια από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με βαρύτατες απώλειες, ωστόσο (ένα εκατομμύριο νεκροί και πέντε εκατομμύρια τραυματίες στρατιώτες) και μια νέα σύρραξη με τη Γερμανία θεωρείτο ζήτημα χρόνου.

Η πλευρά των στρατηγών *Joffre* και *Petain* υποστήριζε σθεναρά την κατασκευή ενός μεγάλου στατικού αμυντικού έργου στα γαλλογερμανικά σύνορα σε αντίθεση με τον στρατηγό ***De Gaulle*** που θεωρούσε πιο ουσιαστική την επένδυση σε ευέλικτες στρατιωτικές μονάδες από τεθωρακισμένα και αεροπορία. Η ***γραμμή Μαζινό*** κόστισε ένα αστρονομικό ποσό για την εποχή της, ήταν πράγματι αδιαπέραστη από τις περισσότερες τότε μορφές επίθεσης και παρείχε πολύ προηγμένες συνθήκες λειτουργίας και διαβίωσης για τα στρατεύματα της φρουράς, όπως κλιματισμό, άνετους χώρους διατροφής, τούνελ χιλιομέτρων και υπόγειους σιδηρόδρομους. Η ***γραμμή Μαζινό*** είχε απορροφήσει όλη την ενέργεια του γαλλικού στρατού, της διπλωματίας και του πολιτικού συστήματος. Ήταν μια μαζική ψύχωση. Κυριολεκτικά είχε περισσότερη σημασία τότε η υπεράσπιση της *γραμμής Μαζινό* από την υπεράσπιση της ίδιας της Γαλλίας.

Όμως, η Γερμανία απλώς παρέκαμψε τη ***γραμμή Μαζινό*** παραβιάζοντας τα σύνορα του Βελγίου και της Ολλανδίας, που δεν ήταν οχυρωμένα. Με τη νέα τεχνολογία, των τεθωρακισμένων Panzer, διέσχισαν ταχύτατα το δάσος των Αρδεννών και πλαγιοκόπησαν τις αγγλογαλλικές δυνάμεις. Η ***Γραμμή Μαζινό*** αποδείχθηκε πεπαλαιωμένη και εντελώς αναποτελεσματική ως «θεωρία» άμυνας. Σε πέντε εβδομάδες είχαν τελειώσει όλα και οι Σύμμαχοι είχαν χάσει το παιχνίδι. Ο Γαλλικός Στρατός αποτέλεσε χαμένη υπόθεση ως αμυντική δύναμη και ό,τι είχε απομείνει από τις βρετανικές δυνάμεις διεσώθη, μεταφερόμενο μέσω

αποτελέσματα μιλούν από μόνα τους: Η κατάσταση στην Ευρώπη με εμβολιασμένο το 60% και παραπάνω του πληθυσμού είναι χειρότερη από πέρυσι, που δεν υπήρχαν εμβόλια και με πιο ήπια μετάλλαξη, όπως συμβαίνει συνήθως με τις επιδημίες που ξεθυμαίνουν όσο περνά ο καιρός.

Οι οικονομίες των περισσότερων χωρών είναι κατεστραμμένες, οι κοινωνίες είναι διχασμένες και σε πρωτόγνωρο αναβρασμό, τα συστήματα υγείας, ακόμα και τα πιο ακριβά καταρρέουν μαζί με τα κολοσσιαία ψέματα για «ανεμβολίαστους εχθρούς», που δήθεν σπέρνουν το θάνατο μεταδίδοντας τον ιό και προκαλώντας μεταλλάξεις. Η δε προφανής αναποτελεσματικότητα της εκστρατείας εμβολιασμού προκαλεί σοβαρή ανησυχία και στους «πλήρως εμβολιασμένους», που όχι μόνο δεν θα απολαύσουν τον «παράδεισο της ανοσίας», που τους έταξαν, αλλά μαθαίνουν ότι κινδυνεύουν κι αυτοί και ότι θα πρέπει να τρυπιούνται κάθε 4-6 μήνες **για να διατηρούν τα προνόμια του πολίτη Α κατηγορίας**.

Και είναι αυτοί λόγοι για να εγκαταλειφθεί η ***γραμμή Μαζινό*** του μαζικού εμβολιασμού; Ε, όχι δα! Όσο καταρρέει η εμβολιαστική παραμυθία, τόσο αναμένεται να ενταθεί ακόμα περισσότερο ο ναζιστικού τύπου διωγμός του υγιούς πληθυσμού, που αρνείται τον εμβολιασμό και να αυξηθούν τα λύτρα, που θα πρέπει να καταβάλλουν μέσω των εξ ίσου άχρηστων τεστ για να έχουν το δικαίωμα να εξυπηρετούν τις βασικές βιοτικές τους ανάγκες, ώσπου να εμβολιαστούν ή να κλειστούν για πάντα στα σπίτια τους. Ή μέχρι να μην μείνει τίποτα όρθιο!

«Ένας κόσμος γεμάτος καλοσύνη»*

Το τραγικό δυστύχημα, για την ακρίβεια δολοφονία, φάνηκε από την αρχή ότι είχε ειδεξή-επαγγελματική επικοινωνιακή διαχείριση. Ο μαρτυρικός θάνατος της οκτάχρονης Όλγας από τη βαριά μεταλλική κυλιόμενη πύλη της μεγάλης βιομηχανικής μονάδας (Κυλινδρόμυλοι Σαραντόπουλου-Αλλατίνη) περιγράφηκε σε όλα τα ρεπορτάζ ανωνυμοποιημένα: Το κορίτσι ήταν ένα «οκτάχρονο Ρομ» και η βιομηχανική μονάδα των ***Μύλων Σαραντόπουλου***, που δεσπόζει επιβλητικά στο εμπορικό λιμάνι της πρωτεύουσας με τα θεόρατα κυλινδρικά σιλό, ήταν απλώς «μια βιομηχανία στο Κερατσίνι». Οι κάμερες επιμελώς θόλωναν την εικόνα στο σημείο της επιγραφής στην είσοδο, εκεί που μαρτύρησε η μικρή Όλγα. Παιδαριώδης μεν η προσπάθεια, καθώς σε λίγες ώρες το όνομα του ομίλου διέρρευσε στα σόσιαλ μήντια, αλλά η «δουλειά» έγινε, καθώς

όρων επιβολής, όπως οι ίδιοι οι εμπνευστές τους ομολογούν, είναι αχρείαστη λόγω μιας ακόμη «***κατάστασης εξαίρεσης***». Μα ποια κατάσταση εξαίρεσης, θα αναφωνήσει κάποιος, αφού αυτή ακριβώς, πλέον, είναι η ομαλότητα, δηλαδή μια διαρκής «κατάσταση εξαίρεσης»; Και εδώ ακριβώς κρύβεται το «μυστικό» της επιτυχίας. Η εξουσία πιέζει διαρκώς λόγω της επιβολής της περιβόητης «***δικτατορίας του επείγοντος***» και οι πάλαι ποτέ ομάδες πίεσης προς αυτήν δεν έχουν παρά να παραδοθούν πετώντας λευκή σημαία, διότι η βοήθεια που προσέφεραν στην κοινωνική ενσωμάτωση, ανεκτίμητη μεν και σαφώς αναγνωρίσιμη, πλέον είναι αχρείαστη για έναν απλό λόγο. Οι ***ενσωματωμένοι*** οφείλουν, πλέον, να λειτουργούν ως ***ενσωματωμένοι*** και ως τίποτα άλλο. Οι ***ενσωματωμένοι*** είναι σάρξ εκ της σαρκός της εξουσίας και αυτή ακριβώς η ιδιότητά τους εξηγεί την συστράτευση, ακόμα και από τα κινηματικά μετερίζια, με την σκληρή καθεστωτική γραμμή στο ζήτημα των διακρίσεων και κάθε μορφή επιβολής και «αδιανόητων» κατά της ελευθερίας απαγορεύσεων περιορισμών. Μην εκπλήσσει, λοιπόν, η στάση τους. Εδώ, οι λεγόμενες αρχικές πεποιθήσεις αποτελούν μνημείο της ιστορίας στην καλύτερη περίπτωση, ενώ στην χειρότερη, που είναι και η πλέον συνήθης, ως άλλοθι για την πλήρη ταύτιση με το εξουσιαστικό αφήγημα. Έτσι, το κράτος πατερούλης απολαμβάνει διανοούμενους, δημοσιογράφους, πάσης φύσεως «ειδικούς», δικαιωματιστές, αριστερούς και δεξιούς ψάλτες, θλιβερούς κινηματίες και κίβδηλους αντιεξουσιαστές να συναγωνίζονται ποιος θα προπαγανδίσει περισσότερο και με τον πλέον ποταπό τρόπο ενάντια στα απείθαρχα «μιάσματα», στους «σκοταδιστές», στους επικίνδυνους «αντιδραστικούς» και στα «αμόρφωτα αντικοινωνικά στοιχεία». Όσο περισσότερο στιγματίζουν, όσο περισσότερο καταδίδουν κάθε «ύποπτη παρεκκλίνουσα συμπεριφορά», τόσο περισσότερο προβάλλεται το «έργο» τους, τόσο ανανεώνεται το «διαβατήριο» που τους προσφέρει ο Μεγάλος Αδελφός. Ένα «διαβατήριο», όμως, που σφραγίζεται και θα σφραγίζεται συνεχώς, σε μια εποχή όπου η επιτήρηση, ο έλεγχος και η πειθάρχηση, τα ψηφιακά δεσμά δεν θα έχουν προηγούμενο, σε μια εποχή που δεν θα έρθει αλλά είναι ήδη εδώ, σε μια εποχή που η κυριαρχία δεν αμφισβητεί απλά την ανθρώπινη φύση, αλλά την θεωρεί ήδη ξεπερασμένη, εφ' όσον στοχεύει ανοικτά και ανερυθρίαστα στην ολική κατάκτηση. Οι μύστες της 4ης βιομηχανικής επανάστασης έχουν υποσχεθεί προ πολλού την κατασκευή ενός μετάνθρωπου. Το προηγούμενο είδος θα διωχθεί, θα επιδεικνύεται στο τσίρκο του μέλλοντος, ή θα του υποδειχθεί, όπως ήδη γίνεται, να παραμείνει στις «σπηλιές» του. Πολεμήστε...

Δεκέμβριος 2021

τομμύριο νεκροί και πέντε εκατομμύρια τραυματίες στρατιώτες) και μια νέα σύρραξη με τη Γερμανία θεωρείτο ζήτημα χρόνου.

Η πλευρά των στρατηγών *Joffre* και *Petain* υποστήριζε σθεναρά την κατασκευή ενός μεγάλου στατικού αμυντικού έργου στα γαλλογερμανικά σύνορα σε αντίθεση με τον στρατηγό ***De Gaulle*** που θεωρούσε πιο ουσιαστική την επένδυση σε ευέλικτες στρατιωτικές μονάδες από τεθωρακισμένα και αεροπορία. Η ***γραμμή Μαζινό*** κόστισε ένα αστρονομικό ποσό για την εποχή της, ήταν πράγματι αδιαπέραστη από τις περισσότερες τότε μορφές επίθεσης και παρείχε πολύ προηγμένες συνθήκες λειτουργίας και διαβίωσης για τα στρατεύματα της φρουράς, όπως κλιματισμό, άνετους χώρους διατροφής, τούνελ χιλιομέτρων και υπόγειους σιδηρόδρομους. Η ***γραμμή Μαζινό*** είχε απορροφήσει όλη την ενέργεια του γαλλικού στρατού, της διπλωματίας και του πολιτικού συστήματος. Ήταν μια μαζική ψύχωση. Κυριολεκτικά είχε περισσότερη σημασία τότε η υπεράσπιση της *γραμμής Μαζινό* από την υπεράσπιση της ίδιας της Γαλλίας.

Όμως, η Γερμανία απλώς παρέκαμψε τη ***γραμμή Μαζινό*** παραβιάζοντας τα σύνορα του Βελγίου και της Ολλανδίας, που δεν ήταν οχυρωμένα. Με τη νέα τεχνολογία, των τεθωρακισμένων Panzer, διέσχισαν ταχύτατα το δάσος των Αρδεννών και πλαγιοκόπησαν τις αγγλογαλλικές δυνάμεις. Η ***Γραμμή Μαζινό*** αποδείχθηκε πεπαλαιωμένη και εντελώς αναποτελεσματική ως «θεωρία» άμυνας. Σε πέντε εβδομάδες είχαν τελειώσει όλα και οι Σύμμαχοι είχαν χάσει το παιχνίδι. Ο Γαλλικός Στρατός αποτέλεσε χαμένη υπόθεση ως αμυντική δύναμη και ό,τι είχε απομείνει από τις βρετανικές δυνάμεις διεσώθη, μεταφερόμενο μέσω Δουνκέρκης. Στις 22 Ιουνίου, ο Πετέν παραδόθηκε στον Χίτλερ και μάλιστα μέσα στο ίδιο βαγόνι του τρένου, στο οποίο είχε ταπεινώσει το 1918 τους στρατηγούς του Κάιζερ. Επρόκειτο για μια ολοκληρωτική ήττα και για μια καταστροφή, που άφησε την Ευρώπη, τη Βρετανία και τις ΗΠΑ άναυδες και με κατεστραμμένο ηθικό.

Ο κορωνοϊός δεν είναι δα η θανάσιμη απειλή των χιτλερικών στρατευμάτων. Δύο χρόνια σχεδόν μετά τη μόλυνση του «ασθενή μηδέν» δεν έχει επιβεβαιωθεί στο ελάχιστο η καταστροφολογική διάσταση, ανοσίας», που τους έταξαν, αλλά μαθαίνουν ότι κινδυνεύουν κι αυτοί και ότι θα πρέπει να τρυπιούνται κάθε 4-6 μήνες **για να διατηρούν τα προνόμια του πολίτη Α κατηγορίας**.

Και είναι αυτοί λόγοι για να εγκαταλειφθεί η ***γραμμή Μαζινό*** του μαζικού εμβολιασμού; Ε, όχι δα! Όσο καταρρέει η εμβολιαστική παραμυθία, τόσο αναμένεται να ενταθεί ακόμα περισσότερο ο ναζιστικού τύπου διωγμός του υγιούς πληθυσμού, που αρνείται τον εμβολιασμό και να αυξηθούν τα λύτρα, που θα πρέπει να καταβάλλουν μέσω των εξ ίσου άχρηστων τεστ για να έχουν το δικαίωμα να εξυπηρετούν τις βασικές βιοτικές τους ανάγκες, ώσπου να εμβολιαστούν ή να κλειστούν για πάντα στα σπίτια τους. Ή μέχρι να μην μείνει τίποτα όρθιο!

«Ένας κόσμος γεμάτος καλοσύνη»*

Το τραγικό δυστύχημα, για την ακρίβεια δολοφονία, φάνηκε από την αρχή ότι είχε ειδεχθή-επαγγελματική επικοινωνιακή διαχείριση. Ο μαρτυρικός θάνατος της οκτάχρονης Όλγας από τη βαριά μεταλλική κυλιόμενη πύλη της μεγάλης βιομηχανικής μονάδας (Κυλινδρόμυλοι Σαραντόπουλου-Αλλατίνη) περιγράφηκε σε όλα τα ρεπορτάζ ανωνυμοποιημένα: Το κορίτσι ήταν ένα «οκτάχρονο Ρομ» και η βιομηχανική μονάδα των ***Μύλων Σαραντόπουλου***, που δεσπόζει επιβλητικά στο εμπορικό λιμάνι της πρωτεύουσας με τα θεόρατα κυλινδρικά σιλό, ήταν απλώς «μια βιομηχανία στο Κερατσίνι». Οι κάμερες επιμελώς θόλωναν την εικόνα στο σημείο της επιγραφής στην είσοδο, εκεί που μαρτύρησε η μικρή Όλγα. Παιδαριώδης μεν η προσπάθεια, καθώς σε λίγες ώρες το όνομα του ομίλου διέρρευσε στα σόσιαλ μήντια, αλλά η «δουλειά» έγινε, καθώς η μεγάλη πλειοψηφία των τηλεθεατών εμπιστεύεται και ενημερώνεται αποκλειστικά από την τηλεόραση. Από κοντά και οι αστυνομικές αρχές που συνέλαβαν –ποιους άλλους;– τους συγγενείς της για «παραμέληση ανηλίκου». Όλα θα πήγαιναν ρολόι, τόσο για τη διοίκηση όσο και για τους εργάτες της βάρδιας, αν δεν υπήρχε αυτό το ανατριχιαστικό βίντεο από τις κάμερες ασφαλείας, που θα ντρέπεται ακόμα και η ντροπή, με «κομμένες» τις δραματικές στιγμές.

Προσπαθείστε, λοιπόν, αν αντέχετε να φανταστείτε

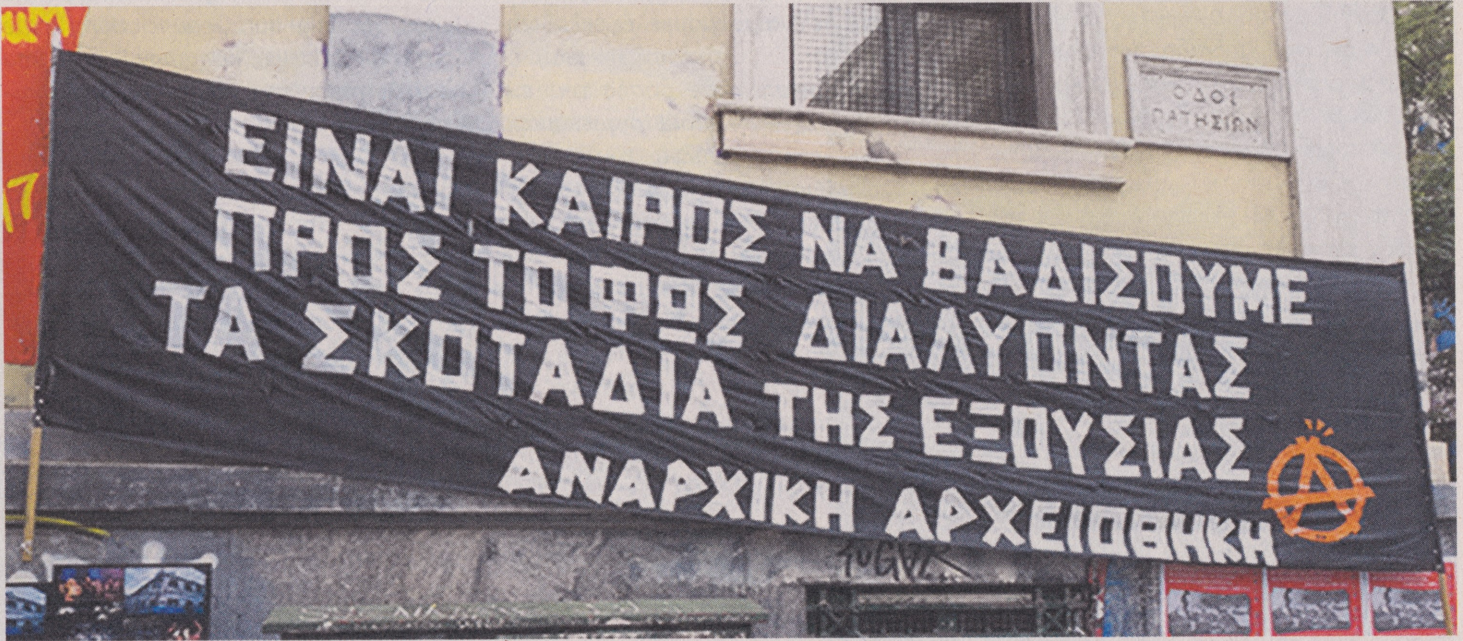
συνέχεια στη σελ. 4

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

στον Γιώργο Βλασσόπουλο

Μπαίνοντας η δεκαετία του 1970 έφερνε μαζί της και τον αχό από το Μάη του '68, το γιγαντιαίο αντιπολεμικό κίνημα, την αμφισβήτηση της κατεστημένης τάξης πραγμάτων, τη γυναικεία χειραφέτηση, την καλλιτεχνική έκρηξη και τους μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης στα Ιταλικά εργοστάσια, καθώς και σε ολόκληρο τον λεγόμενο αναπτυγμένο βιομηχανικό Βορρά. Όταν ξημέρωσε η πρωτοχρονιά του 1970, έμοιαζε σαν ο κόσμος να μπήκε σε τροχιά μεγάλων αλλαγών. Στο δικό μας ελλαδικό χώρο επικρατούσε η χούντα των συνταγματαρχών, τα μηνύματα, όμως, της αμφισβήτησης απλώνονταν με ταχύτητα στα σπλάχνα της κοινωνίας και ιδιαίτερα στη νεολαία. Το ανελεύθερο στρατιωτικό καθεστώς, είχε μονίμως εξαπολύσει ένα άγριο κυνηγητό των αντιφρονούντων και ασκούσε ασφυκτικό έλεγχο των φοιτητών στα πανεπιστήμια. Οι διαφορετικές απόψεις, η συνδικαλιστική οργάνωση των εργατών και των φοιτητών και κυρίως οι πολιτικές συζητήσεις ήταν εκτός νόμου. Κάτω από αυτή την γκρίζα ατμόσφαιρα και παρά τη φοβέρα που επισκίαζε τον φοιτητόκοσμο, άρχισε η μεγάλη ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας. Στη δίνη αυτών των γεγονότων, ο Γιώργος Βλασσόπουλος, έχοντας ήδη πολιτικοποιηθεί από τα μαθητικά του χρόνια, θα αναλάβει αντιδικτατορική δράση.

Η κατάληψη της Νομικής Σχολής τον Φλεβάρη του 1973 και το Πολυτεχνείο που ακολούθησε ήταν η κορύφωση της προσωπικής δράσης του αγωνιστή Βλασσόπουλου. Μια δράση που δεν θα εγκαταλείψει ποτέ. Κρατώντας ψηλά τη σημαία των αγώνων για έναν κόσμο απαλλαγμέ-

δεν μπορεί άλλο να παλέψει, θα νιώσει τη συντριβή και θα βιώσει την πίκρα της ήττας. Έλεγε, επίσης, ότι είναι αυταπάτη ο συμβιβασμός και η είσοδος στον υποτιθέμενο καπιταλιστικό παράδεισο. Με τέτοιες αρχές πολέμησε μέχρι τέλους την κυριαρχία πάνω στους ανθρώπους.

Η στάση του στη ζωή επιβεβαιώνει απόλυτα τα λεγόμενά του. Μπορούσε να πάρει το πτυχίο της Νομικής και να συνεχίσει με μια σταδιοδρομία δικηγόρου ή οποιασδήποτε ειδικότητας που θα απέρρεε από τις σπουδές του. Αρνήθηκε μια τέτοια προσωπική βόλεψη στρατευμένος στον αγώνα για μια κοινωνία ισότιμη για όλους.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος πίστευε με πάθος ότι αυτό που αξίζει στη ζωή είναι η αξιοπρέπεια και αξιοπρέπεια σημαίνει

λάγματα. Ο Γιώργος δεν επεδίωξε φυσικά ούτε πολιτικά οφέλη, παρέμεινε και εκεί ένας εργάτης των αρχών του. Χωρίς αμφιβολία ήταν σε θέση να αποκτήσει μια θέση σε κάποιο κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι της γενιάς του, αλλά ούτε σαν σκέψη δεν πέρασε από το μυαλό του. Δούλεψε πολιτικά σε διάφορες συλλογικότητες και δεν επεδίωξε ούτε εκεί να ξεχωρίσει, ήταν πάντα ένας σαν όλους τους άλλους. Ο Γιώργος δεν τραγουδούσε για να ξεχωρίσει από τον κόσμο, όπως λέει ο ποιητής, τραγουδούσε για να σμίξει τον κόσμο. Η προσωπικότητα του ήταν, όμως, τόσο έντονη που πάντοτε αποτελούσε την ψυχή και το νου της ομάδας του. Ο Γιώργος ήταν ταυτόχρονα ένας διανοούμενος και ένας απλός λαϊκός αγωνιστής. Λάτρης της σω-

στάτης. Με αυτά τα ανθρώπινα και μαχητικά χαρακτηριστικά θα μείνει αξέχαστος σε όσους είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε.

Ένας τέτοιος αγωνιστής δεν αποδήμησε σε άλλους τόπους και άλλους λειμώνες, παραμένοντας στην αφάνεια, γιατί τα ίχνη του βρίσκονται στους αγώνες και στα γραπτά του. Αν και δεν υπέγραφε τα κείμενά του, πιστός στο συλλογικό πνεύμα, βρίσκονται στις εφημερίδες και στα βιβλία που εξέδωσε κατά καιρούς.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος υπήρξε φίλος πέρα από τις πολιτικές και ιδεολογικές αναζητήσεις. Σαν άνθρωπος, λοιπόν, ήταν απλός και σαν απλός άνθρωπος κινούταν ανάμεσα σε ανθρώπους απλούς και λαϊκούς. Δεν ξεχώριζε στην παρέα

λους αγώνες της εργατικής τάξης στα ιταλικά εργοστάσια, καθώς και σε ολόκληρο τον λεγόμενο αναπτυγμένο βιομηχανικό Βορρά. Όταν ξημέρωσε η πρωτοχρονιά του 1970, έμοιαζε σαν ο κόσμος να μπήκε σε τροχιά μεγάλων αλλαγών. Στο δικό μας ελλαδικό χώρο επικρατούσε η χούντα των συνταγματαρχών, τα μηνύματα, όμως, της αμφισβήτησης απλώνονταν με ταχύτητα στα σπλάχνα της κοινωνίας και ιδιαίτερα στη νεολαία. Το ανελεύθερο στρατιωτικό καθεστώς, είχε μονίμως εξαπολύσει ένα άγριο κυνηγητό των αντιφρονούντων και ασκούσε ασφυκτικό έλεγχο των φοιτητών στα πανεπιστήμια. Οι διαφορετικές απόψεις, η συνδικαλιστική οργάνωση των εργατών και των φοιτητών και κυρίως οι πολιτικές συζητήσεις ήταν εκτός νόμου. Κάτω από αυτή την γκρίζα ατμόσφαιρα και παρά τη φοβέρα που επισκίαζε τον φοιτητόκοσμο, άρχισε η μεγάλη ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας. Στη δίνη αυτών των γεγονότων, ο Γιώργος Βλασσόπουλος, έχοντας ήδη πολιτικοποιηθεί από τα μαθητικά του χρόνια, θα αναλάβει αντιδικτατορική δράση.

Η κατάληψη της Νομικής Σχολής τον Φλεβάρη του 1973 και το Πολυτεχνείο που ακολούθησε ήταν η κορύφωση της προσωπικής δράσης του αγωνιστή Βλασσόπουλου. Μια δράση που δεν θα εγκαταλείψει ποτέ. Κρατώντας ψηλά τη σημαία των αγώνων για έναν κόσμο απαλλαγμένο από εκμετάλλευση και καταπίεση, θα χαράξει με το προσωπικό του αποτύπωμα όλες τις μάχες που δόθηκαν μέχρι σήμερα, που έφυγε από τούτο τον κόσμο. Οι αγώνες που έδωσε χαρακτηρίζουν την ανειρήνευτη στάση του ενάντια στον κοινωνικό ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση και την καταπίεση των ανθρώπων.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος ήταν από εκείνη τη φουρνιά των ανθρώπων που δεν λυγίζουν μπροστά στην κρατική πίεση, στις διώξεις της αστυνομίας, στις φυλακίσεις, στα βασανιστήρια. Το απέδειξε αυτό η πενηνταπεντάχρονη διαδρομή του στο στρατόπεδο των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Στάθηκε πάντα με το κεφάλι

δεν μπορεί άλλο να παλέψει, θα νιώσει τη συντριβή και θα βιώσει την πίκρα της ήττας. Έλεγε, επίσης, ότι είναι αυταπάτη ο συμβιβασμός και η είσοδος στον υποτιθέμενο καπιταλιστικό παράδεισο. Με τέτοιες αρχές πολέμησε μέχρι τέλους την κυριαρχία πάνω στους ανθρώπους.

Η στάση του στη ζωή επιβεβαιώνει απόλυτα τα λεγόμενά του. Μπορούσε να πάρει το πτυχίο της Νομικής και να συνεχίσει με μια σταδιοδρομία δικηγόρου ή οποιασδήποτε ειδικότητας που θα απέρρεε από τις σπουδές του. Αρνήθηκε μια τέτοια προσωπική βόλεψη στρατευμένος στον αγώνα για μια κοινωνία ισότιμη για όλους.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος πίστευε με πάθος ότι αυτό που αξίζει στη ζωή είναι η αξιοπρέπεια και αξιοπρέπεια σημαίνει να ζεις χωρίς συμβιβασμούς για ό,τι πιστεύεις. Είχε ομοιότητες με τον «Επαναστατημένο Άνθρωπο» του Αλμπέρ Καμύ, που η ουσία της ύπαρξης τού επαναστάτη βρίσκεται στη μάχη για κάθε τι άδικο και όχι στην ίδια τη δικαίωση. Η αξία, δηλαδή, βρίσκεται στη δράση του επαναστάτη και όχι στο στόχο, το αποτέλεσμα. Κάτι παρόμοιο με τη διαδρομή της καβαφικής Ιθάκης που δίνει σημασία στην περιπέτεια και όχι στο τέλος, στο γυρισμό. Μου έλεγε συχνά, ότι δεν χρειάζεται εύσημα για να αγωνιστείς, άλλωστε πίστευε ότι: η ελευθερία και η δικαιοσύνη είναι διαχρονικά αιτήματα όλων των ανθρώπων. Επομένως, δεν αποτελούσε μια μειοψη-

λάγματα. Ο Γιώργος δεν επεδίωξε φυσικά ούτε πολιτικά οφέλη, παρέμεινε και εκεί ένας εργάτης των αρχών του. Χωρίς αμφιβολία ήταν σε θέση να αποκτήσει μια θέση σε κάποιο κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι της γενιάς του, αλλά ούτε σαν σκέψη δεν πέρασε από το μυαλό του. Δούλεψε πολιτικά σε διάφορες συλλογικότητες και δεν επεδίωξε ούτε εκεί να ξεχωρίσει, ήταν πάντα ένας σαν όλους τους άλλους. Ο Γιώργος δεν τραγουδούσε για να ξεχωρίσει από τον κόσμο, όπως λέει ο ποιητής, τραγουδούσε για να σμίξει τον κόσμο. Η προσωπικότητα του ήταν, όμως, τόσο έντονη που πάντοτε αποτελούσε την ψυχή και το νου της ομάδας του. Ο Γιώργος ήταν ταυτόχρονα ένας διανοούμενος και ένας απλός λαϊκός αγωνιστής. Λάτρης της σωστής διατύπωσης της ελληνικής γλώσσας για τη σωστή κατανόηση των διαφόρων εννοιών, έδινε μάχη στο τί εννοούμε όταν λέμε π.χ. τη λέξη δημοκρατία ή αναρχία.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος δεν ήταν από εκείνους που άφηναν τους άλλους να τρέχουν για τις αφισοκολλήσεις, το μοίρασμα προκηρύξεων, τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις, στα οδοφράγματα ή στις μάχες με τις δυνάμεις καταστολής, ήταν πάντα παρών. Ο Γιώργος δεν ήθελε να ξεχωρίσει ούτε φυσικά να καθοδηγήσει αλλά να βοηθήσει με όλες του τις δυνάμεις τους ανθρώπους που αγωνίζονταν. Κοντολογίς, ήταν άνθρωπος της δράσης χωρίς να υπολείπεται στο λόγο. Αλλη-

στάτης. Με αυτά τα ανθρώπινα και μαχητικά χαρακτηριστικά θα μείνει αξέχαστος σε όσους είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε.

Ένας τέτοιος αγωνιστής δεν αποδήμησε σε άλλους τόπους και άλλους λειμώνες, παραμένοντας στην αφάνεια, γιατί τα ίχνη του βρίσκονται στους αγώνες και στα γραπτά του. Αν και δεν υπέγραφε τα κείμενά του, πιστός στο συλλογικό πνεύμα, βρίσκονται στις εφημερίδες και στα βιβλία που εξέδωσε κατά καιρούς.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος υπήρξε φίλος πέρα από τις πολιτικές και ιδεολογικές αναζητήσεις. Σαν άνθρωπος, λοιπόν, ήταν απλός και σαν απλός άνθρωπος κινούταν ανάμεσα σε ανθρώπους απλούς και λαϊκούς. Δεν ξεχώριζε στην παρέα ούτε με το παρουσιαστικό του, ούτε με το ύφος του, ούτε με τη γνωστή υπεροψία των διανοουμένων. Φυσικά, δεν είναι στις προθέσεις μου να κατασκευάσω έναν ιδανικό επαναστάτη και άνθρωπο, είχε και αυτός τις αδυναμίες του, αλλά εκείνο που μένει μετά το αναπόδραστο τέλος, είναι το αποτύπωμα, τα ίχνη, που αφήνει πίσω του και τα ίχνη του Γιώργου είναι πανταχού παρόντα, σε όλους όσους οραματίζονται έναν άλλο κόσμο. Όσοι μετεωρίστηκαν, έστω και περιστασιακά, στη μέθη του άλματος στον ουρανό καταλαβαίνουν γιατί πράγμα μιλάμε, οι υπόλοιποι δεν είναι σε θέση να μας καταλάβουν και δεν θα είναι ποτέ!

των και κυρίως οι πολιτικές συζητήσεις ήταν εκτός νόμου. Κάτω από αυτή την γκρίζα ατμόσφαιρα και παρά τη φοβέρα που επισκίαζε τον φοιτητόκοσμο, άρχισε η μεγάλη ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας. Στη δίνη αυτών των γεγονότων, ο Γιώργος Βλασσόπουλος, έχοντας ήδη πολιτικοποιηθεί από τα μαθητικά του χρόνια, θα αναλάβει αντιδικτατορική δράση.

Η κατάληψη της Νομικής Σχολής τον Φλεβάρη του 1973 και το Πολυτεχνείο που ακολούθησε ήταν η κορύφωση της προσωπικής δράσης του αγωνιστή Βλασσόπουλου. Μια δράση που δεν θα εγκαταλείψει ποτέ. Κρατώντας ψηλά τη σημαία των αγώνων για έναν κόσμο απαλλαγμένο από εκμετάλλευση και καταπίεση, θα χαράξει με το προσωπικό του αποτύπωμα όλες τις μάχες που δόθηκαν μέχρι σήμερα, που έφυγε από τούτο τον κόσμο. Οι αγώνες που έδωσε χαρακτηρίζουν την ανειρήνευτη στάση του ενάντια στον κοινωνικό ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση και την καταπίεση των ανθρώπων.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος ήταν από εκείνη τη φουρνιά των ανθρώπων που δεν λυγίζουν μπροστά στην κρατική πίεση, στις διώξεις της αστυνομίας, στις φυλακίσεις, στα βασανιστήρια. Το απέδειξε αυτό η πενηνταπεντάχρονη διαδρομή του στο στρατόπεδο των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Στάθηκε πάντα με το κεφάλι ψηλά δίνοντας όλες τις δυνάμεις του και όλο του το είναι σε αυτά που πρέσβευε, με περισσό πάθος, με πείσμα, θάρρος αλλά και με λογική ανάλυση των καταστάσεων και του κόσμου στο σύνολό του.

Η απογοήτευση και η ηττοπάθεια ήταν έννοιες άγνωστες για τον Γιώργο Βλασσόπουλο. Ήξερε ότι οι αγωνιστές δεν επιτρέπεται να λυγίζουν και στις πιο δύσκολες στιγμές του ασίγαστου κοινωνικού πολέμου. Έλεγε πάντα ότι: όποιος λυγίζει και ο συμβιβασμός και η είσοδος στον υποτιθέμενο καπιταλιστικό παράδεισο. Με τέτοιες αρχές πολέμησε μέχρι τέλους την κυριαρχία πάνω στους ανθρώπους.

Η στάση του στη ζωή επιβεβαιώνει απόλυτα τα λεγόμενά του. Μπορούσε να πάρει το πτυχίο της Νομικής και να συνεχίσει με μια σταδιοδρομία δικηγόρου ή οποιασδήποτε ειδικότητας που θα απέρρεε από τις σπουδές του. Αρνήθηκε μια τέτοια προσωπική βόλεψη στρατευμένος στον αγώνα για μια κοινωνία ισότιμη για όλους.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος πίστευε με πάθος ότι αυτό που αξίζει στη ζωή είναι η αξιοπρέπεια και αξιοπρέπεια σημαίνει να ζεις χωρίς συμβιβασμούς για ό,τι πιστεύεις. Είχε ομοιότητες με τον «Επαναστατημένο Άνθρωπο» του Αλμπέρ Καμύ, που η ουσία της ύπαρξης τού επαναστάτη βρίσκεται στη μάχη για κάθε τι άδικο και όχι στην ίδια τη δικαίωση. Η αξία, δηλαδή, βρίσκεται στη δράση του επαναστάτη και όχι στο στόχο, το αποτέλεσμα. Κάτι παρόμοιο με τη διαδρομή της καβαφικής Ιθάκης που δίνει σημασία στην περιπέτεια και όχι στο τέλος, στο γυρισμό. Μου έλεγε συχνά, ότι δεν χρειάζεται εύσημα για να αγωνιστείς, άλλωστε πίστευε ότι: η ελευθερία και η δικαιοσύνη είναι διαχρονικά αιτήματα όλων των ανθρώπων. Επομένως, δεν αποτελούσε μια μειοψηφία, όπως ίσως να πιστεύει το ευρύ κοινό, αλλά το αντίθετο. Η αναρχία για τον Γιώργο ήταν, είναι και θα παραμείνει η φυσική συνθήκη ζωής όλων των ανθρώπων.

Αυτός ο προμηθεϊκός άνθρωπος ούτε για μια στιγμή δεν δημιούργησε προσωπική στρατηγική εισόδου στον φανταχτερό κόσμο του καπιταλιστικού ευδαιμονισμού. Στον δύσκολο δρόμο της επιβίωσης παρέμεινε εργάτης, επιβεβαιώνοντας τη θέληση του να αγωνιστεί χωρίς ανταλφιβολία ήταν σε θέση να αποκτήσει μια θέση σε κάποιο κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι της γενιάς του, αλλά ούτε σαν σκέψη δεν πέρασε από το μυαλό του. Δούλεψε πολιτικά σε διάφορες συλλογικότητες και δεν επεδίωξε ούτε εκεί να ξεχωρίσει, ήταν πάντα ένας σαν όλους τους άλλους. Ο Γιώργος δεν τραγουδούσε για να ξεχωρίσει από τον κόσμο, όπως λέει ο ποιητής, τραγουδούσε για να σμίξει τον κόσμο. Η προσωπικότητα του ήταν, όμως, τόσο έντονη που πάντοτε αποτελούσε την ψυχή και το νου της ομάδας του. Ο Γιώργος ήταν ταυτόχρονα ένας διανοούμενος και ένας απλός λαϊκός αγωνιστής. Λάτρης της σωστής διατύπωσης της ελληνικής γλώσσας για τη σωστή κατανόηση των διαφόρων εννοιών, έδινε μάχη στο τί εννοούμε όταν λέμε π.χ. τη λέξη δημοκρατία ή αναρχία.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος δεν ήταν από εκείνους που άφηναν τους άλλους να τρέχουν για τις αφισοκολλήσεις, το μοίρασμα προκηρύξεων, τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις, στα οδοφράγματα ή στις μάχες με τις δυνάμεις καταστολής, ήταν πάντα παρών. Ο Γιώργος δεν ήθελε να ξεχωρίσει ούτε φυσικά να καθοδηγήσει αλλά να βοηθήσει με όλες του τις δυνάμεις τους ανθρώπους που αγωνίζονταν. Κοντολογίς, ήταν άνθρωπος της δράσης χωρίς να υπολείπεται στο λόγο. Αλληλέγγυος ανιδιοτελώς σε όλους όσους δέχονταν την κρατική καταστολή ή τον κοινωνικό αποκλεισμό. Ήταν θέση και φύση με το μέρος των κολασμένων αυτού του κόσμου. Η ενεργητικότητα και η ορμή που τον χαρακτήριζε απέρρεε από την αγάπη του για ζωή. Η αναρχία δεν ήταν η άρνηση αλλά η θέση για ό,τι όμορφο υπάρχει στην πλάση. Ο Γιώργος δεν ήταν αναρχικός της οργής, δεν ήταν ο εξεγερμένος απόκληρος, αλλά ο συνειδητός επανασούμε.

Ένας τέτοιος αγωνιστής δεν αποδήμησε σε άλλους τόπους και άλλους λειμώνες, παραμένοντας στην αφάνεια, γιατί τα ίχνη του βρίσκονται στους αγώνες και στα γραπτά του. Αν και δεν υπέγραφε τα κείμενά του, πιστός στο συλλογικό πνεύμα, βρίσκονται στις εφημερίδες και στα βιβλία που εξέδωσε κατά καιρούς.

Ο Γιώργος Βλασσόπουλος υπήρξε φίλος πέρα από τις πολιτικές και ιδεολογικές αναζητήσεις. Σαν άνθρωπος, λοιπόν, ήταν απλός και σαν απλός άνθρωπος κινούταν ανάμεσα σε ανθρώπους απλούς και λαϊκούς. Δεν ξεχώριζε στην παρέα ούτε με το παρουσιαστικό του, ούτε με το ύφος του, ούτε με τη γνωστή υπεροψία των διανοουμένων. Φυσικά, δεν είναι στις προθέσεις μου να κατασκευάσω έναν ιδανικό επαναστάτη και άνθρωπο, είχε και αυτός τις αδυναμίες του, αλλά εκείνο που μένει μετά το αναπόδραστο τέλος, είναι το αποτύπωμα, τα ίχνη, που αφήνει πίσω του και τα ίχνη του Γιώργου είναι πανταχού παρόντα, σε όλους όσους οραματίζονται έναν άλλο κόσμο. Όσοι μετεωρίστηκαν, έστω και περιστασιακά, στη μέθη του άλματος στον ουρανό καταλαβαίνουν γιατί πράγμα μιλάμε, οι υπόλοιποι δεν είναι σε θέση να μας καταλάβουν και δεν θα είναι ποτέ!

Ας τον θυμόμαστε, λοιπόν, σαν έναν συνεπή και ασυμβίβαστο αγωνιστή. Σαν έναν καθημερινό άνθρωπο του πάθους για τα πιστεύω του. Σαν μια μορφή που ενέπνεε αγωνιστικότητα και δίδασκε αλληλεγγύη χωρίς να επιδιώκει ανταλλάγματα!

Καλό ταξίδι στον κόσμο της σιωπής και της αιωνιότητας φίλε και σύντροφε Γιώργο!

Χ. Μ.

συνέχεια από την σελ. 2

την επιθανάτια αγωνία της κοπελίτσας, που βρέθηκε υπό άγνωστες συνθήκες στη βιομηχανική μονάδα, παγιδευμένη από τη βαριά μαντεμένια ηλεκτρική πύλη να συνθλίβει το κορμί της, ενώ δίπλα της περνούσαν και ξαναπερνούσαν ο αρχιεργάτης, ο θυρωρός και ένας υπάλληλος της εταιρείας. Μετά από αρκετή ώρα άνοιξαν την πύλη, το κοριτσάκι σωριάζεται κάτω, αναίσθητη ίσως και νεκρή και δύο υπάλληλοι πλησιάζουν κρατώντας, όμως, απόσταση. Ένα αυτοκίνητο φαίνεται να βγαίνει από το εργοστάσιο δίπλα από το ασάλευτο κορμί της χωρίς να κόψει καθόλου ταχύτητα. Ένας υπάλληλος ήρθε μετά, τη σκούντηξε με το πόδι για να δει αν ζει μιλώντας παράλληλα στο κινητό (προφανώς με τη διοίκηση) και αποχωρεί. Μετά από μισή ώρα φαίνεται να μπαίνει ένα θηριώδες όχημα για ανεφοδιασμό με την όπισθεν. Ο οδηγός δεν πρόσεξε τίποτα. Η μικρή ήταν ασάλευτη, σωριασμένη πάνω στη σιδηροτροχιά της πύλης. Η πύλη κλείνει ξανά και σφηνώνει πάλι την άτυχη Όλγα. Αυτή τη φορά δεν πλησίασε κανείς από την εταιρεία, δασκαλεμένοι προφανώς. Η διοίκηση δεν εξέδωσε ούτε ένα δελτίο τύπου, σαν να μη συνέβη τίποτα. Ποιος ξέρει, αν επιζούσε η μικρή Όλγα, θα αντιμετώπιζε οπωσδήποτε τη δικαιοσύνη ανηλίκων ως κατηγορούμενη. Υπερβολή; Ίσως όχι. Οι δικηγόροι των αστυνομικών στη δίκη για τη δολοφονία του Ζακ, είπαν πως αν ζούσε θα ήταν στο εδώλιο για απόπειρα δολοφονίας δύο ανθρώπων και μάλιστα έφεραν στο δικαστήριο ένα κομμάτι από τη τζαμαρία ως το «όπλο» του αδικοχαμένου Ζακ.

λιασμών **Γρηγόρης Γεροτζιάφας**, καθηγητής αιματολογίας στη Σορβόννη, εξηγεί αναλυτικά σε ένα μακροσκελές εκλαϊκευμένο κείμενο:

«Στη χορήγηση κάθε δόσης του εμβολίου, υπάρχουν κάποια συμπτώματα π.χ. πονοκέφαλος, μυαλγία κ.λπ. για το επόμενο 24ωρο, γιατί αρχίζουν τα κύτταρα και εκφράζουν το ερέθισμα, που μοιάζει με τον ιό και ο ιός επιτίθεται στα κύτταρα. Τότε έχουμε το peak. Μετά, τα συμπτώματα εξαφανίζονται, γιατί τα κύτταρα, που έχουν αλλάξει το γενετικό τους υλικό και εκφράζουν την πρωτεΐνη του ιού, τα σκοτώνει ο οργανισμός. Σε 48 ή 72 ώρες δεν μένει τίποτε από αυτά τα κύτταρα, που έχουν αλλάξει γενετικά, στον οργανισμό».

Τον πιστεύετε εσείς, ότι σε «72 ώρες το πολύ» έχουν εξολοθρευθεί τα μεταλλαγμένα κύτταρα; Η απάντηση είναι ασφαλώς ΝΑΙ και μόνο για το γεγονός ότι τον επέλεξε ο **Αλέξης ο Τσίπρας** στην επιτροπή σοφών, που θα συμβουλεύει τον Ηγέτη!

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΘΥΜΟΥΣ ΔΙΩΚΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΩΝ: ΤΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝ, ΑΡΓΑ Η ΓΡΗΓΟΡΑ

«Ήταν 1933 και ο Χίτλερ ήταν κάπως ανήσυχος. Είχε μόλις πάρει υπό τον πλήρη έλεγχο του τη Γερμανία αναστέλλοντας τις πολιτικές ελευθερίες, το δικαίωμα να νομοθετεί παρακάμπτοντας το κοινοβούλιο, να διώκει κάθε αντίθετη γνώμη με τη ναζιστική ιδεολογία. Είχε επιπλέον στη διάθεση του ειδικά δικαστήρια για να επιβάλλει την τάξη. Φανερά απογοητευμένος, στους συνεργάτες του» (απόσπασμα από το βιβλίο *Judge Thy Neighbor, Denunciations in the Spanish Inquisition, Romanov Russia, and Nazi Germany* του Patrick Bergemann - Columbia University Press).

Αφιερωμένο εξαιρετικά στους κάθε λογής πρόθυμους, χρήσιμους και απαραίτητους στην εξουσία αυτή την περίοδο, που σπεύδουν με χαρά και ετοιμότητα να προπηλακίσουν τους ανεμβολίαστους, να τους καταδώσουν, να τους συκοφαντήσουν, να τους «πετροβολήσουν» με κάθε ευκαιρία, να δείξουν τα δόντια τους σας τις ύαινες που είναι έτοιμες να καταβροχθίσουν το θήραμα, δειλές, όμως, όσο ακόμα έχει τις δυνάμεις του, όλους εκείνους που σαν έτοιμοι από καιρό, νοσταλγοί του Στάλιν ή του Χίτλερ δεν έχει σημασία, επιδεικνύουν στο καθεστώς τα διαπιστευτήρια τους, κινηματικά ή άλλα. Θα τους υπενθυμίσουμε μόνο ότι η ιστορία διδάσκει ότι οι συνεργάτες του όποιου καθεστώτος είναι οι πρώτοι, που κρύβονται σαν τα ποντίκια όταν τα «πράγματα» αλλάζουν. Έτσι, για να ετοιμάζονται, γιατί η ώρα αυτή δεν αργεί...

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ, ΤΑ ΟΡΝΕΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θα πολεμήσω ενάντια σ' όλο τον κόσμο.
Ενάντια σ' όλον τον κόσμο!
Θα υπερασπίσω τον εαυτό μου ενάντια σ' όλο τον κόσμο... δεν θα καθίσω με σταυρωμένα χέρια, θα πολεμήσω...
Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος... και μέχρι να 'ρθει το τέλος θα παραμείνω άνθρωπος! Όχι, δεν θα συνθηκολογήσω!... ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΙ ΣΑΣ!

και τ' όνομα της ιδιότητάς του, αλλά και να μείνει πιστός σε αυτό, κατέληξε να καταδιώκεται από ανθρωπόμορφες ύαινες και κάθε λογής όρνεα.

Εν συντομία θα αναφερθούμε στα διαδραματισθέντα γεγονότα. Ο ηθοποιός Άρης Σερβετάλης μετά τα νέα εκβιαστικά μέτρα, που ανακοίνωσε και επιβάλλει η κυβέρνηση απέναντι σε ανεμβολίαστους, αποφάσισε να αποχωρήσει από την ***παράσταση Ρινόκερος***, όπου είχε και τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Η απόφαση του αυτή τεκμηριώνεται από τον ίδιο με πολύ απλά λόγια. Πιστεύει, πως η τέχνη του πρέπει να είναι προσβάσιμη σε όποιον επιθυμεί και όχι μόνο σε εμβολιασμένους θεατές.

Επίσης, είχε ενημερώσει εξαρχής την παραγωγή για το ενδεχόμενο αποχώρησης του, σε περίπτωση που το κράτος θα λάμβανε διαχωριστικά μέτρα, γεγονός που δεν αμφισβητήθηκε από κάποια πλευρά. Τί κρίθηκε, λοιπόν, ως τόσο μεμπτό, στην στάση του ώστε ν' αντιμετωπίζει την μένη ενός κατεστημένου συστήματος;

Σύμφωνα με τους επικριτές του, το κυρίως έγκλημα του είναι ότι με την απόφαση της αποχώρησης του στέλνει στην ανεργία συναδέλφους του. Μεγάλα ονόματα της «υποκριτικής» με αναρτήσεις τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, απαγγέλλουν ένα σενάριο μικρού μήκους με μελοδραματισμούς βραζιλιάνικης σαπουνόπερας –όπου και διακρίνονται– τον κατηγορούν ως τον ασυνείδητο ανεμβολίαστο, που στέλνει στην ανεργία συναδέλφους του.

Θα παραθέσουμε, ενδεικτικά, μόνο μερικά από τα εν λόγω μονόπρακτα των μέγα υποκριτών, που παίζονται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και αναπαράγο-

της εταιρείας. Μετά από αρκετή ώρα άνοιξαν την πύλη, το κοριτσάκι σωριάζεται κάτω, αναίσθητη ίσως και νεκρή και δύο υπάλληλοι πλησιάζουν κρατώντας, όμως, απόσταση. Ένα αυτοκίνητο φαίνεται να βγαίνει από το εργοστάσιο δίπλα από το ασάλευτο κορμί της χωρίς να κόψει καθόλου ταχύτητα. Ένας υπάλληλος ήρθε μετά, τη σκούντηξε με το πόδι για να δει αν ζει μιλώντας παράλληλα στο κινητό (προφανώς με τη διοίκηση) και αποχωρεί. Μετά από μισή ώρα φαίνεται να μπαίνει ένα θηριώδες όχημα για ανεφοδιασμό με την όπισθεν. Ο οδηγός δεν πρόσεξε τίποτα. Η μικρή ήταν ασάλευτη, σωριασμένη πάνω στη σιδηροτροχιά της πύλης. Η πύλη κλείνει ξανά και σφηνώνει πάλι την άτυχη Όλγα. Αυτή τη φορά δεν πλησίασε κανείς από την εταιρεία, δασκαλεμένοι προφανώς. Η διοίκηση δεν εξέδωσε ούτε ένα δελτίο τύπου, σαν να μη συνέβη τίποτα. Ποιος ξέρει, αν επιζούσε η μικρή Όλγα, θα αντιμετώπιζε οπωσδήποτε τη δικαιοσύνη ανηλίκων ως κατηγορούμενη. Υπερβολή; Ίσως όχι. Οι δικηγόροι των αστυνομικών στη δίκη για τη δολοφονία του Ζακ, είπαν πως αν ζούσε θα ήταν στο εδώλιο για απόπειρα δολοφονίας δύο ανθρώπων και μάλιστα έφεραν στο δικαστήριο ένα κομμάτι από τη τζαμαρία ως το «όπλο» του αδικοχαμένου Ζακ.

Το διαφημιστικό σλόγκαν του ομίλου Σαραντόπουλου-Αλλατίνη με θέμα μια άλλη «οκτάχρονη» ντυμένη κοκκινοσκουφίτσα που ξεθαρρεύει και παίζει ανέμελα με τον κακό λύκο στο δάσος.

ταρα και εκφράζουν το ερέθισμα, που μοιάζει με τον ιό και ο ιός επιτίθεται στα κύτταρα. Τότε έχουμε το peak. Μετά, τα συμπτώματα εξαφανίζονται, γιατί τα κύτταρα, που έχουν αλλάξει το γενετικό τους υλικό και εκφράζουν την πρωτεΐνη του ιού, τα σκοτώνει ο οργανισμός. Σε 48 ή 72 ώρες δεν μένει τίποτε από αυτά τα κύτταρα, που έχουν αλλάξει γενετικά, στον οργανισμό».

Τον πιστεύετε εσείς, ότι σε «72 ώρες το πολύ» έχουν εξολοθρευθεί τα μεταλλαγμένα κύτταρα; Η απάντηση είναι ασφαλώς ΝΑΙ και μόνο για το γεγονός ότι τον επέλεξε ο ***Αλέξης ο Τσίπρας*** στην επιτροπή σοφών, που θα συμβουλεύει τον Ηγέτη!

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΘΥΜΟΥΣ ΔΙΩΚΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΩΝ: ΤΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝ, ΑΡΓΑ Η ΓΡΗΓΟΡΑ

«Ήταν 1933 και ο Χίτλερ ήταν κάπως ανήσυχος. Είχε μόλις πάρει υπό τον πλήρη έλεγχο του τη Γερμανία αναστέλλοντας τις πολιτικές ελευθερίες, το δικαίωμα να νομοθετεί παρακάμπτοντας το κοινοβούλιο, να διώκει κάθε αντίθετη γνώμη με τη ναζιστική ιδεολογία. Είχε επιπλέον στη διάθεση του ειδικά δικαστήρια για να επιβάλλει την τάξη.

Παρ' όλα αυτά ο πληθυσμός δεν λειτουργούσε, ακριβώς, όπως θα ήθελε. Ο Χίτλερ προσδοκούσε να αγκαλιάσουν την ατζέντα του, να καταδιώξουν τους προδότες και να αναφέρουν στις αρχές σαν καλοί γερμανοί πολίτες κάθε ύποπτη κίνηση ακόμα και αν αφορούσε το συγγενή ή το γείτονά τους. Αυτό που συνέβη στην πραγματικότητα ήταν ότι οι γερμανοί πολίτες έδειχναν υπερβολικό ζήλο στα νέα καθήκοντά τους. Η Γκεστάπο είχε κατακλυστεί από επιστολές, που προέρχονταν από κάθε

ραίτητους στην έξοδο αυτή την περίοδο, που σπεύδουν με χαρά και ετοιμότητα να προπηλακίσουν τους ανεμβολίαστους, να τους καταδώσουν, να τους συκοφαντήσουν, να τους «πετροβολήσουν» με κάθε ευκαιρία, να δείξουν τα δόντια τους σας τις ύαινες που είναι έτοιμες να καταβροχθίσουν το θήραμα, δειλές, όμως, όσο ακόμα έχει τις δυνάμεις του, όλους εκείνους που σαν έτοιμοι από καιρό, νοσταλγοί του Στάλιν ή του Χίτλερ δεν έχει σημασία, επιδεικνύουν στο καθεστώς τα διαπιστευτήρια τους, κινηματικά ή άλλα. Θα τους υπενθυμίσουμε μόνο ότι η ιστορία διδάσκει ότι οι συνεργάτες του όποιου καθεστώτος είναι οι πρώτοι, που κρύβονται σαν τα ποντίκια όταν τα «πράγματα» αλλάζουν. Έτσι, για να ετοιμάζονται, γιατί η ώρα αυτή δεν αργεί...

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ, ΤΑ ΟΡΝΕΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θα πολεμήσω ενάντια σ' όλο τον κόσμο. Ενάντια σ' όλον τον κόσμο! Θα υπερασπίσω τον εαυτό μου ενάντια σ' όλο τον κόσμο... δεν θα καθίσω με σταυρωμένα χέρια, θα πολεμήσω... Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος... και μέχρι να 'ρθει το τέλος θα παραμείνω άνθρωπος! Όχι, δεν θα συνθηκολογήσω!... ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΙ ΣΑΣ!

(απόσπασμα από τον Ρινόκερο)

Ευγένιος Ιονέσκο

Σκεφτείτε τον ***Ιονέσκο*** ή τον ***Όργουελ***, του οποίου το έργο «***η Φάρμα των ζώων***» παίζεται από το κρατικό θέατρο, που προκειμένου να δουν τα έργα τους, να όφειλαν να αποδεχθούν τον έλεγχο των υγειονομικών τους πιστοποιητικών μέσω σκαναρίσματος ή μ' οποιοδήποτε τρόπο. Σε μια κοινωνία, όμως, του εναλλακτικού δηθενισμού όλα επιτρέπονται.

Ιδιαίτερα «βαριά» για το στομάχι του συστήματος αποδείχθηκε η στάση του ηθοποιού Άρη Σερβετάλη, μ' αποτέλεσμα ματέ την απόφαση του να αποχωρήσει από την ***παράσταση Ρινόκερος***, να

κυβέρνηση απέναντι σε ανεμβολίαστους, αποφάσισε να αποχωρήσει από την ***παράσταση Ρινόκερος***, όπου είχε και τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Η απόφαση του αυτή τεκμηριώνεται από τον ίδιο με πολύ απλά λόγια. Πιστεύει, πως η τέχνη του πρέπει να είναι προσβάσιμη σε όποιον επιθυμεί και όχι μόνο σε εμβολιασμένους θεατές.

Επίσης, είχε ενημερώσει εξαρχής την παραγωγή για το ενδεχόμενο αποχώρησης του, σε περίπτωση που το κράτος θα λάμβανε διαχωριστικά μέτρα, γεγονός που δεν αμφισβητήθηκε από κάποια πλευρά. Τί κρίθηκε, λοιπόν, ως τόσο μεμπτό, στην στάση του ώστε ν' αντιμετωπίζει την μένη ενός κατεστημένου συστήματος;

Σύμφωνα με τους επικριτές του, το κυρίως έγκλημα του είναι ότι με την απόφαση της αποχώρησης του στέλνει στην ανεργία συναδέλφους του. Μεγάλα ονόματα της «υποκριτικής» με αναρτήσεις τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, απαγγέλλουν ένα σενάριο μικρού μήκους με μελοδραματισμούς βραζιλιάνικης σαπουνόπερας –όπου και διακρίνονται– τον κατηγορούν ως τον ασυνείδητο ανεμβολίαστο, που στέλνει στην ανεργία συναδέλφους του.

Θα παραθέσουμε, ενδεικτικά, μόνο μερικά από τα εν λόγω μονόπρακτα των μέγα υποκριτών, που παίζονται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και αναπαράγονται σε όλο τον μιντιακό εσμό, για να καταδείξουμε τόσο την αντιστροφή της πραγματικότητας την οποία βιώνουμε όσο και την υποκρισία όλων αυτών των τηλεσκουπιδιών.

Ακόμα κι ο υπουργός Άδωνις Γεωργιάδης τοποθετήθηκε ως εξής: «*Ο καλός πράγματι ηθοποιός κ. Σερβετάλης δεν θέλει να εμβολιαστεί... ok. Διαφωνεί με μία Κυβερνητική απόφαση... ok. Είναι όμως αυτοί λόγοι να αφήνει ανέργους τους συναδέλφους του, επειδή δεν περνάει, στη Χώρα, το δικό του; Πραγματικά κρίμα...*».

Η ηθοποιός Φαίη Κοκκινοπούλου: «*Δεν μπορώ να μην το σχολιάσω και ας μου γίνουν ριπόρτ και ας κατεβάσουν το προφίλ*

πάλι την άτυχη Όλγα. Αυτή τη φορά δεν πλησίασε κανείς από την εταιρεία, δασκαλεμένοι προφανώς. Η διοίκηση δεν εξέδωσε ούτε ένα δελτίο τύπου, σαν να μη συνέβη τίποτα. Ποιος ξέρει, αν επιζούσε η μικρή Όλγα, θα αντιμετώπιζε οπωσδήποτε τη δικαιοσύνη ανηλίκων ως κατηγορούμενη. Υπερβολή; Ίσως όχι. Οι δικηγόροι των αστυνομικών στη δίκη για τη δολοφονία του Ζακ, είπαν πως αν ζούσε θα ήταν στο εδώλιο για απόπειρα δολοφονίας δύο ανθρώπων και μάλιστα έφεραν στο δικαστήριο ένα κομμάτι από τη τζαμαρία ως το «όπλο» του αδικοχαμένου Ζακ.

Το διαφημιστικό σλόγκαν του ομίλου Σαραντόπουλου-Αλλατίνη με θέμα μια άλλη «οκτάχρονη» ντυμένη κοκκινοσκουφίτσα που ξεθαρρεύει και παίζει ανέμελα με τον κακό λύκο στο δάσος.

Γενετική τροποποίηση τελικά, αλλά ...δεν είναι αυτό που νομίζετε...

Πόσες και πόσες φορές δεν είχαν διαψεύσει κατηγορηματικά οι «ειδικοί» ότι οι mRNA πλατφόρμες μπορούν να επέμβουν στο κυτταρικό DNA και ότι όλα αυτά ήταν θεωρίες των ψεκασμένων; Περασμένα ξεχασμένα. Ο avenger των εμβο-

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΘΥΜΟΥΣ ΔΙΩΚΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΩΝ: ΤΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝ, ΑΡΓΑ Η ΓΡΗΓΟΡΑ

«Ήταν 1933 και ο Χίτλερ ήταν κάπως ανήσυχος. Είχε μόλις πάρει υπό τον πλήρη έλεγχο του τη Γερμανία αναστέλλοντας τις πολιτικές ελευθερίες, το δικαίωμα να νομοθετεί παρακάμπτοντας το κοινοβούλιο, να διώκει κάθε αντίθετη γνώμη με τη ναζιστική ιδεολογία. Είχε επιπλέον στη διάθεση του ειδικά δικαστήρια για να επιβάλλει την τάξη.

Παρ' όλα αυτά ο πληθυσμός δεν λειτουργούσε, ακριβώς, όπως θα ήθελε. Ο Χίτλερ προσδοκούσε να αγκαλιάσουν την ατζέντα του, να καταδιώξουν τους προδότες και να αναφέρουν στις αρχές σαν καλοί γερμανοί πολίτες κάθε ύποπτη κίνηση ακόμα και αν αφορούσε το συγγενή ή το γείτονά τους. Αυτό που συνέβη στην πραγματικότητα ήταν ότι οι γερμανοί πολίτες έδειχναν υπερβολικό ζήλο στα νέα καθήκοντά τους. Η Γκεστάπο είχε κατακλυστεί από επιστολές, που προέρχονταν από κάθε άκρη της Γερμανίας με θέμα το κάρφωμα στις Αρχές του γείτονα, του διπλανού, του φίλου και του συγγενή. Αυτό για τον Χίτλερ δεν ήταν δείγμα σωστών γερμανών πολιτών που πίστευαν στο ναζιστικό καθεστώς. Στην πραγματικότητα ήταν σκέτες ρουφιανιές, που ξεχείλιζαν κακία και μικροπρέπεια και ουδέν προσέθεταν στην προσπάθεια του καθεστώτος να ανακαλύψει τους προδότες. "Κολυμπάμε σε μια θάλασσα ρουφιανιάς και μικροπρέπειας" φέρεται να είχε πει ο Χίτλερ,

ποντίκια όταν τα «πράγματα» αλλάζουν. Έτσι, για να ετοιμάζονται, γιατί η ώρα αυτή δεν αργεί...

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ, ΤΑ ΟΡΝΕΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θα πολεμήσω ενάντια σ' όλο τον κόσμο. Ενάντια σ' όλον τον κόσμο! Θα υπερασπίσω τον εαυτό μου ενάντια σ' όλο τον κόσμο... δεν θα καθίσω με σταυρωμένα χέρια, θα πολεμήσω... Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος... και μέχρι να 'ρθει το τέλος θα παραμείνω άνθρωπος! Όχι, δεν θα συνθηκολογήσω!... ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΙ ΣΑΣ!

(απόσπασμα από τον Ρινόκερο)
Ευγένιος Ιονέσκο

Σκεφτείτε τον ***Ιονέσκο*** ή τον ***Όργουελ***, του οποίου το έργο «***η Φάρμα των ζώων***» παίζεται από το κρατικό θέατρο, που προκειμένου να δουν τα έργα τους, να όφειλαν να αποδεχθούν τον έλεγχο των υγειονομικών τους πιστοποιητικών μέσω σκαναρίσματος ή μ' οποιοδήποτε τρόπο. Σε μια κοινωνία, όμως, του εναλλακτικού δηθενισμού όλα επιτρέπονται.

Ιδιαίτερα «βαριά» για το στομάχι του συστήματος αποδείχθηκε η στάση του ηθοποιού Άρη Σερβετάλη, μ' αποτέλεσμαμετά την απόφαση του να αποχωρήσει από την ***παράσταση Ρινόκερος***, να πάρουν φωτιά οι πληρωμένες γραφίδες της εξουσίας. Από κοντά και οι ερωμένες της να λυσσάνε από το πάλκο της κατάντιας, προκειμένου να διαπράξουν ακόμα μια δολοφονία χαρακτήρα.

Βλέπεις σύντροφε, εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με θεσμικό αντιφασισμό, ούτε και με θεσμικά κινήματα τύπου ***me too*** που είναι political correct. Ο ηθοποιός, προσπαθώντας να εφαρμόσει στην πράξη το ***ποιείν ήθος***, απ' όπου προέρχεται

Σύμφωνα με τους επικριτές του, το κυρίως έγκλημα του είναι ότι με την απόφαση της αποχώρησης του στέλνει στην ανεργία συναδέλφους του. Μεγάλα ονόματα της «υποκριτικής» με αναρτήσεις τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, απαγγέλλουν ένα σενάριο μικρού μήκους με μελοδραματισμούς βραζιλιάνικης σαπουνόπερας –όπου και διακρίνονται– τον κατηγορούν ως τον ασυνείδητο ανεμβολίαστο, που στέλνει στην ανεργία συναδέλφους του.

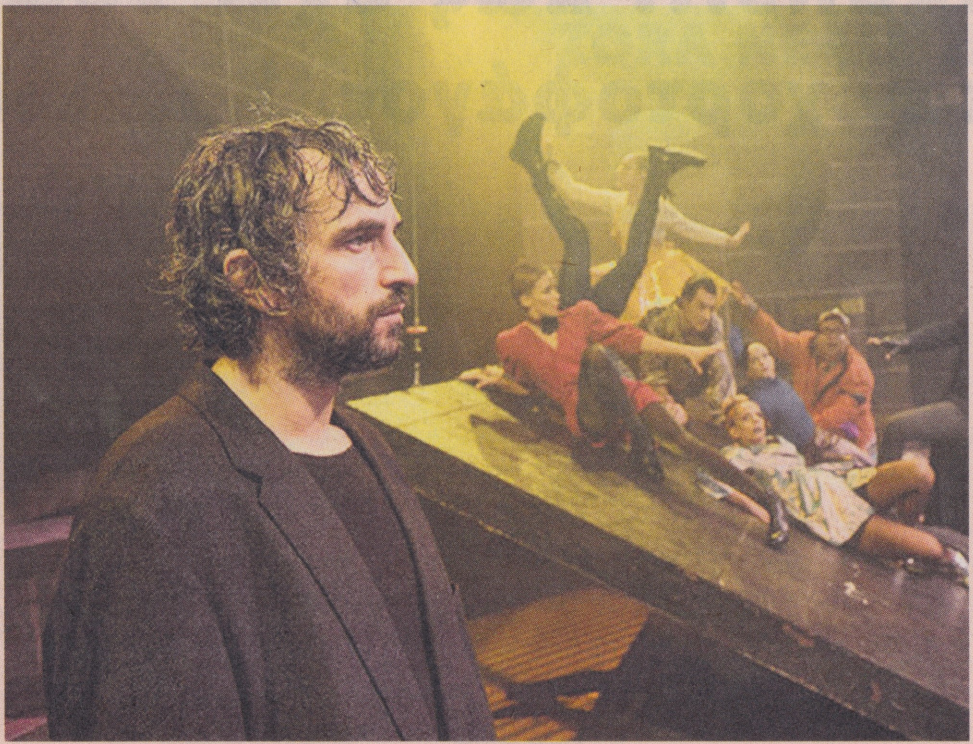
Θα παραθέσουμε, ενδεικτικά, μόνο μερικά από τα εν λόγω μονόπρακτα των μέγα υποκριτών, που παίζονται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και αναπαράγονται σε όλο τον μιντιακό εσμό, για να καταδείξουμε τόσο την αντιστροφή της πραγματικότητας την οποία βιώνουμε όσο και την υποκρισία όλων αυτών των τηλεσκουπιδιών.

Ακόμα κι ο υπουργός Άδωνις Γεωργιάδης τοποθετήθηκε ως εξής: «*Ο καλός πράγματι ηθοποιός κ. Σερβετάλης δεν θέλει να εμβολιαστεί... ok. Διαφωνεί με μία Κυβερνητική απόφαση... ok. Είναι όμως αυτοί λόγοι να αφήνει ανέργους τους συναδέλφους του, επειδή δεν περνάει, στη Χώρα, το δικό του; Πραγματικά κρίμα...*».

Η ηθοποιός Φαίη Κοκκινοπούλου: «*Δεν μπορώ να μην το σχολιάσω και ας μου γίνουν ριπόρτ και ας κατεβάσουν το προφίλ μου. Αξίζει. Ο Σερβετάλης (ο μόνος ανεμβολίαστος ανάμεσα σε 20 ανθρώπους που εργάζονται στην παράσταση "Ρινόκερος") αποφάσισε να μην συνεχίσει τις παραστάσεις στο θέατρο Κιβωτός, γιατί δεν θέλει να παίζει μόνο σε εμβολιασμένους. Η παραγωγή, προς τιμήν της και χίλια μπράβο, του πρότεινε να συνεχίσει τις παραστάσεις μέχρι αρχές Ιανουαρίου και στη συνέχεια η παράσταση να κατέβει, δεσμευόμενη (η παραγωγή) ότι θα πληρώσει τους ηθοποιούς κανονικά μέ-*

χρι τη λήξη της θεατρικής σαιζόν! Ο καλοπληρωμένος συνάδερφος αρνήθηκε και πάλι. Ηθοποιοί (μεταξύ των οποίων και φίλοι μου) – τεχνικοί - ταξιθέτριες, καθαριστές, ταμίας, θα μείνουν όλοι άνεργοι. Δεν έχουμε ελπίδα. Φάτε».

Ο ηθοποιός Αλέξανδρος Μπουρδούμης είπε χαρακτηριστικά, μέσω του λογαριασμού του στο Instagram, «*Δικαίωμά σου να εμβολιαστείς ή να μην εμβολιαστείς. Δεν θες να παίζεις μόνο για εμβολιασμένους, και αυτό είναι δικαίωμά σου. Έχεις ενημερώσει την παραγωγή σχετικά και εκείνη πετάει τη μπάλα στην εξέδρα προφανώς για να μην χάσει τον πρωταγωνιστή της και δεν φροντίζει να έχει αντικαταστάτη – πως να αντικαταστήσεις τον Άρη Σερβετάλη στο ελληνικό θέατρο και να έχεις την ανταποδοτικότητα στο ταμείο (ας μη γελιόμαστε), δικαίωμά της. Τόσα χρόνια που είμαστε χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας δεν κατεβάζεις παραστάσεις όμως, δεν βλέπω να έχεις την ίδια ευαισθησία, ίσως γιατί ο πνευματικός σου δε σου έδωσε το δικαίωμα να το κάνεις. Οι συνάδερφοί σου, οι εργαζόμενοι στο θέατρο μένουν στην ανεργία. Είχαν δικαίωμα να ξέρουν τις προθέσεις σου; Τους είχες ενημερώσει σχετικά; Το καλοκαίρι έπαιζες ανεμβολίαστος πάλι και από τύχη ή θέλημα του Θεού δεν σταμάτησαν οι παραστάσεις. Τελικά, με κάθε σεβασμό στο πρόσωπο και την καλλιτεχνική σου αξία πολλά δικαιώματα μαζεύτηκαν αγαπημένε Άρη Σερβετάλη και ίσως το δικαίωμα της εργασίας να είναι το πιο ιερό*».

Αν δεν μας απατά η μνήμη, που δεν μας απατά, ο κύριος Μπουρδούμης ήταν αυτός, που το ιερό δικαίωμα στην εργασία, καθώς φαίνεται, τον είχε οδηγήσει να συμπρωταγωνιστεί με τον Φιλιππίδη, ενώ γνώριζε πως είχε παρενοχλήσει σεξουαλικά την σύζυγο του.

Η Μαριλέννα Παναγιωτοπούλου παρότρυνε ανενδοίαστα σε πογκρόμ ενάντια σε ανεμβολίαστους ηθοποιούς: «*Προτείνω σε όσους θεατρικούς παραγωγούς δεν το έχουν κάνει ήδη, να δηλώσουν αν οι ηθοποιοί στον θίασο και οι εργαζόμενοι στους χώρους τους είναι*

έχουμε τίποτα με τα όρνεα και τις ύαινες ως όντα του ζωικού βασιλείου. Το αντίθετο μάλιστα έχουμε μεγάλο σεβασμό στο φυσικό τους ρόλο. Παρατηρώντας τις προγραφθείσες επικρίσεις, αυτό που ξεχωρίζει ως επιχείρημα των επιθέσεων που δέχεται ο *Άρης Σερβετάλης*, είναι ότι με την αποχώρηση του οδηγεί στη ανεργία συναδέλφους του. Βλέπεις, είναι πολύ εύκολο να γλύφεις την εκάστοτε παραγωγή δίνοντας της συγχαρητήρια και χίλια μπράβο – πού ξέρεις; Είναι δύσκολοι καιροί – που να τα βάζεις τώρα με τους πραγματικά υπαίτιους, που είναι το κράτος και η εξουσία.

Αυτούς, που με τις αποφάσεις τους έχουν βγάλει στην ανεργία 6.800 υγειονομικούς, τους οποίους χειροκροτούσαν

αναρχοκομμουνισμό– μια αναπαραγωγή του εξουσιαστικού λόγου από τις τηλεπερσόνες, σε μια επικύρωση της υποτέλειας τους στην εξουσία που επιχειρεί την σταδιακή εκπλήρωση του εξουσιαστικού αφηγήματος καθιστώντας το, ως αντικειμενική αλήθεια και πραγματικότητα.

Ο **Τολστόι** λέει πως «*ο άνθρωπος μοιάζει με κλάσμα, όπου ο αριθμητής είναι ο πραγματικός εαυτός του και ο παρονομαστής η ιδέα που έχει για τον εαυτό του. Όσο μεγαλύτερος ο παρονομαστής, τόσο μικρότερη η αξία του κλάσματος. Και όσο ο παρανομαστής διογκώνεται προς το άπειρο, τόσο το κλάσμα τείνει προς το μηδέν*».

Τα λόγια του συγγραφέα είναι αρκετά για να χαρακτηρίσουν μερικώς, την φύση αυτών των ανθρωποειδών. Πέραν, όμως, της φύσεως αυτής καθαυτής που διακατέχονται, είναι και οι σκοπιμότητες τις οποίες εξυπηρετούν, ως αυθεντικοί προπαγανδιστές και φύλακες των εξουσιαστικών επιδιώξεων.

Δεν είναι δύσκολο να εντοπίσει κάποιος και να αναδείξει τις πραγματικές αιτίες αυτής της αήθους επίθεσης απέναντι στον ηθοποιό Άρη Σερβετάλη. Λόγω της φήμης του, η κίνηση της αποχώρησης του από την παράσταση και κυρίως οι λόγοι στους οποίους βασίζεται αυτή, δεν θα μπορούσε να μην τύχει δημοσιότητας. Αφού, λοιπόν, η δημοσιότητα ήταν αναπόφευκτη έπιασαν δουλειά οι προαναφερθείσες τηλεπερσόνες και με αγωνιώδη προσπάθεια, χρησιμοποιώντας θεμιτά και αθέμιτα μέσα, επιχειρούν την δολοφονία χαρακτήρα του *Σερβετάλη*, ούτως ώστε να μην ακουστεί και να μην ταξιδέψει η ουσία του μηνύματος της πράξης του στον κοινωνικό χώρο.

γαρισμού του στο Instagram, «Δικαίωμά σου να εμβολιαστείς ή να μην εμβολιαστείς. Δεν θες να παίζεις μόνο για εμβολιασμένους, και αυτό είναι δικαίωμά σου. Έχεις ενημερώσει την παραγωγή σχετικά και εκείνη πετάει τη μπάλα στην εξέδρα προφανώς για να μην χάσει τον πρωταγωνιστή της και δεν φροντίζει να έχει αντικαταστάτη – πως να αντικαταστήσεις τον Άρη Σερβετάλη στο ελληνικό θέατρο και να έχεις την ανταποδοτικότητα στο ταμείο (ας μη γελιόμαστε), δικαίωμά της. Τόσα χρόνια που είμαστε χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας δεν κατεβάζεις παραστάσεις όμως, δεν βλέπω να έχεις την ίδια ευαισθησία, ίσως γιατί ο πνευματικός σου δε σου έδωσε το δικαίωμα να το κάνεις. Οι συνάδερφοί σου, οι εργαζόμενοι στο θέατρο μένουν στην ανεργία. Είχαν δικαίωμα να ξέρουν τις προθέσεις σου; Τους είχες ενημερώσει σχετικά; Το καλοκαίρι έπαιζες ανεμβολίαστος πάλι και από τύχη ή θέλημα του Θεού δεν σταμάτησαν οι παραστάσεις. Τελικά, με κάθε σεβασμό στο πρόσωπο και την καλλιτεχνική σου αξία πολλά δικαιώματα μαζεύτηκαν αγαπημένε Άρη

Σερβετάλη και ίσως το δικαίωμα της εργασίας να είναι το πιο ιερό».

Αν δεν μας απατά η μνήμη, που δεν μας απατά, ο κύριος Μπουρδούμης ήταν αυτός, που το ιερό δικαίωμα στην εργασία, καθώς φαίνεται, τον είχε οδηγήσει να συμπρωταγωνιστεί με τον Φιλιππίδη, ενώ γνώριζε πως είχε παρενοχλήσει σεξουαλικά την σύζυγό του.

Η Μαριλέννα Παναγιωτοπούλου παρότρυνε ανενδοίαστα σε πογκρόμ ενάντια σε ανεμβολίαστους ηθοποιούς: *«Προτείνω σε όσους θεατρικούς παραγωγούς δεν το έχουν κάνει ήδη, να δηλώσουν αν οι ηθοποιοί στον θίασο και οι εργαζόμενοι στους χώρους τους είναι εμβολιασμένοι/Covid Free, γιατί ενδέχεται να είναι σημαντικός παράγοντας για το κοινό, που επιλέγει ποιες παραστάσεις θα στηρίξει την δεδομένη στιγμή, με 100+ νεκρούς την ημέρα από την πανδημία».*

Ο Στάθης Δρογώσης από κοντά στο κυνήγι μαγισσών: *«Ψάξτε να βρείτε θεατρικές παραστάσεις που κατεβαίνουν επειδή κάποιοι ψεκες ηθοποιάρες δεν παίζουν μόνο για εμβολιασμένους ...Και αφήνουν ανθρώπους άνεργους. Και κανείς δε μιλάει...»*

Τέλος ο Χάρης Τζωρτζάκης, ο

έχουμε τίποτα με τα όρνεα και τις ύαινες ως όντα του ζωικού βασιλείου. Το αντίθετο μάλιστα έχουμε μεγάλο σεβασμό στο φυσικό τους ρόλο. Παρατηρώντας τις προγραφθείσες επικρίσεις, αυτό που ξεχωρίζει ως επιχείρημα των επιθέσεων που δέχεται ο *Άρης Σερβετάλης*, είναι ότι με την αποχώρηση του οδηγεί στη ανεργία συναδέλφους του. Βλέπεις, είναι πολύ εύκολο να γλύφεις την εκάστοτε παραγωγή δίνοντας της συγχαρητήρια και χίλια μπράβο – πού ξέρεις; Είναι δύσκολοι καιροί – που να τα βάζεις τώρα με τους πραγματικά υπαίτιους, που είναι το κράτος και η εξουσία.

Αυτούς, που με τις αποφάσεις τους έχουν βγάλει στην ανεργία 6.800 υγειονομικούς, τους οποίους χειροκροτούσαν και τα προαναφερθέντα τηλεσκουπίδια, όσο ήταν το θέμα στην δημοσιότητα. Τώρα, δεν βρίσκουν λέξεις συμπαράστασης για τους «ήρωες με τα άσπρα», όπως και για όλες αυτές τις χιλιάδες των ανθρώπων, που στέλνουν στην ανεργία οι πολιτικοί υπηρέτες της κυριαρχίας.

Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κάποιος για την συντονισμένη επιχείρηση απαξίωσης του Σερβετάλη, με αήθεις επιθέσεις όσον αφορά τα πιστεύω του, που είναι έντονα θρησκευτικά. Εμείς, λοιπόν, που ως αναρχικοί δεν συμμεριζόμαστε τις ίδιες θρησκευτικές ανησυχίες και πιστεύω, εκτός του ότι τα σεβόμαστε – αφού δεν γίνονται αντικείμενο επιβολής

Ο **Τολστόι** λέει πως *«ο άνθρωπος μοιάζει με κλάσμα, όπου ο αριθμητής είναι ο πραγματικός εαυτός του και ο παρονομαστής η ιδέα που έχει για τον εαυτό του. Όσο μεγαλύτερος ο παρονομαστής, τόσο μικρότερη η αξία του κλάσματος. Και όσο ο παρανομαστής διογκώνεται προς το άπειρο, τόσο το κλάσμα τείνει προς το μηδέν».*

Τα λόγια του συγγραφέα είναι αρκετά για να χαρακτηρίσουν μερικώς, την φύση αυτών των ανθρωποειδών. Πέραν, όμως, της φύσεως αυτής καθαυτής που διακατέχονται, είναι και οι σκοπιμότητες τις οποίες εξυπηρετούν, ως αυθεντικοί προπαγανδιστές και φύλακες των εξουσιαστικών επιδιώξεων.

Δεν είναι δύσκολο να εντοπίσει κάποιος και να αναδείξει τις πραγματικές αιτίες αυτής της αήθους επίθεσης απέναντι στον ηθοποιό Άρη Σερβετάλη. Λόγω της φήμης του, η κίνηση της αποχώρησης του από την παράσταση και κυρίως οι λόγοι στους οποίους βασίζεται αυτή, δεν θα μπορούσε να μην τύχει δημοσιότητας. Αφού, λοιπόν, η δημοσιότητα ήταν αναπόφευκτη έπιασαν δουλειά οι προαναφερθείσες τηλεπερσόνες και με αγωνιώδη προσπάθεια, χρησιμοποιώντας την θεμιτά και αθέμιτα μέσα, επιχειρούν την δολοφονία χαρακτήρα του *Σερβετάλη*, ούτως ώστε να μην ακουστεί και να μην ταξιδέψει η ουσία του μηνύματος της πράξης του στον κοινωνικό χώρο.

Κινήσεις, όπως αυτή του *Άρη Σερβετάλη* πλήττουν στον πυρήνα του το εξουσιαστικό αφήγημα. Γκρεμίζουν τους τεχνητούς διαχωρισμούς της εξουσίας, που μέσω αυτών ελέγχουν τον κοινωνικό χώρο. Όπως είναι ευνόητο, εδώ η εξουσία δεν μπορεί να συνδιαλλαγεί, να κάνει τακτικούς ελιγμούς και αμοιβαίες υποχωρήσεις, διότι βάλλεται ο πυρήνας του αφηγήματος, που με κόπο έχει φιλοτεχνήσει.

Γι' αυτό και κράτος και εξουσία είναι αδίστακτοι και ανυποχώρητοι. Θέλουν την ηθική εξόντωση των φορέων τέτοιων πρακτικών και κινήσεων ανησυχώντας, ότι μπορεί να προσθέσουν τα μέγιστα

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 221
Δεκέμβριος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος
Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

ο πνευματικός σου σε σου έδωσε το δικαίωμα να το κάνεις. Οι συνάδερφοί σου, οι εργαζόμενοι στο θέατρο μένουν στην ανεργία. Είχαν δικαίωμα να ξέρουν τις προθέσεις σου; Τους είχες ενημερώσει σχετικά; Το καλοκαίρι έπαιζες ανεμβολίαστος πάλι και από τύχη ή θέλημα του Θεού δεν σταμάτησαν οι παραστάσεις. Τελικά, με κάθε σεβασμό στο πρόσωπο και την καλλιτεχνική σου αξία πολλά δικαιώματα μαζεύτηκαν αγαπημένε Άρη

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 221
Δεκέμβριος 2021

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: **69 32 65 17 40**

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

γαθίας να είναι το πιο ιερό».

Αν δεν μας απατά η μνήμη, που δεν μας απατά, ο κύριος Μπουρδούμης ήταν αυτός, που το ιερό δικαίωμα στην εργασία, καθώς φαίνεται, τον είχε οδηγήσει να συμπρωταγωνιστεί με τον Φιλιππίδη, ενώ γνώριζε πως είχε παρενοχλήσει σεξουαλικά την σύζυγο του.

Η Μαριλένα Παναγιωτοπούλου παρότρυνε ανενδοίαστα σε πογκρόμ ενάντια σε ανεμβολίαστους ηθοποιούς: «*Προτείνω σε όσους θεατρικούς παραγωγούς δεν το έχουν κάνει ήδη, να δηλώσουν αν οι ηθοποιοί στον θίασο και οι εργαζόμενοι στους χώρους τους είναι εμβολιασμένοι/Covid Free, γιατί ενδέχεται να είναι σημαντικός παράγοντας για το κοινό, που επιλέγει ποιες παραστάσεις θα στηρίξει την δεδομένη στιγμή, με 100+ νεκρούς την ημέρα από την πανδημία*».

Ο Στάθης Δρογώσης από κοντά στο κυνήγι μαγισσών: «*Ψάχτε να βρείτε θεατρικές παραστάσεις που κατεβαίνουν επειδή κάποιοι ψεκες ηθοποιάρες δεν παίζουν μόνο για εμβολιασμένους ...Και αφήνουν ανθρώπους άνεργους. Και κανείς δε μιλάει...*»

Τέλος ο Χάρης Τζωρτζάκης, ο τελευταίος των υαινών, ο οποίος μάλιστα τώρα τελευταία παίζει και το ρόλο του αναρχικού: «*Αναμένουμε δήλωση του #σερβεταλης που να λέει ότι δεν ξαναπάει στο Άγιο Όρος γιατί δε δέχεται το διαχωρισμό των ανθρώπων σε άντρες και γυναίκες.*»

Φτάνοντας σιγά σιγά στον επίλογο θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα. Καταρχήν, δεν ως όντα του ζωικού βασιλείου. Το αντίθετο μάλιστα έχουμε μεγάλο σεβασμό στο φυσικό τους ρόλο. Παρατηρώντας τις προγραφθείσες επικρίσεις, αυτό που ξεχωρίζει ως επιχείρημα των επιθέσεων που δέχεται ο *Άρης Σερβετάλης*, είναι ότι με την αποχώρηση του οδηγεί στη ανεργία συναδέλφους του. Βλέπεις, είναι πολύ εύκολο να γλύφεις την εκάστοτε παραγωγή δίνοντας της συγχαρητήρια και χίλια μπράβο – πού ξέρεις; Είναι δύσκολοι καιροί – που να τα βάζεις τώρα με τους πραγματικά υπαίτιους, που είναι το κράτος και η εξουσία.

Αυτούς, που με τις αποφάσεις τους έχουν βγάλει στην ανεργία 6.800 υγειονομικούς, τους οποίους χειροκροτούσαν και τα προαναφερθέντα τηλεσκουπίδια, όσο ήταν το θέμα στην δημοσιότητα. Τώρα, δεν βρίσκουν λέξεις συμπαράστασης για τους «ήρωες με τα άσπρα», όπως και για όλες αυτές τις χιλιάδες των ανθρώπων, που στέλνουν στην ανεργία οι πολιτικοί υπηρέτες της κυριαρχίας.

Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κάποιος για την συντονισμένη επιχείρηση απαξίωσης του Σερβετάλη, με αήθεις επιθέσεις όσον αφορά τα πιστεύω του, που είναι έντονα θρησκευτικά. Εμείς, λοιπόν, που ως αναρχικοί δεν συμμεριζόμαστε τις ίδιες θρησκευτικές ανησυχίες και πιστεύω, εκτός του ότι τα σεβόμαστε – αφού δεν γίνονται αντικείμενο επιβολής προς τους άλλους– μπορούμε και ευθαρσώς θα ισχυριστούμε, ότι προτιμούμε ανθρώπους που διαφωνούμε, αλλά πράττουν σύμφωνα με το ήθος τους και δεν περιορίζονται στις υλικές απολαύσεις, το φαίνεσθαι και την ψευτοκουλτούρα, που προτάσσουν ανενδοίαστα κάποια λεγόμενα συντροφάκια.

Στην συνέχεια επιχειρείται ο στιγματισμός του ως ψέκας, ανεμβολίαστος, θεοβαρεμένος –με ολίγον από εναλλακτικό

Δεν είναι δύσκολο να εντοπίσει κάποιος και να αναδείξει τις πραγματικές αιτίες αυτής της αήθους επίθεσης απέναντι στον ηθοποιό Άρη Σερβετάλη. Λόγω της φήμης του, η κίνηση της αποχώρησης του από την παράσταση και κυρίως οι λόγοι στους οποίους βασίζεται αυτή, δεν θα μπορούσε να μην τύχει δημοσιότητας. Αφού, λοιπόν, η δημοσιότητα ήταν αναπόφευκτη έπιασαν δουλειά οι προαναφερθείσες τηλεπερσόνες και με αγωνιώδη προσπάθεια, χρησιμοποιώντας θεμιτά και αθέμιτα μέσα, επιχειρούν την δολοφονία χαρακτήρα του *Σερβετάλη*, ούτως ώστε να μην ακουστεί και να μην ταξιδέψει η ουσία του μηνύματος της πράξης του στον κοινωνικό χώρο.

Κινήσεις, όπως αυτή του *Άρη Σερβετάλη* πλήττουν στον πυρήνα του το εξουσιαστικό αφήγημα. Γκρεμίζουν τους τεχνητούς διαχωρισμούς της εξουσίας, που μέσω αυτών ελέγχουν τον κοινωνικό χώρο. Όπως είναι ευνόητο, εδώ η εξουσία δεν μπορεί να συνδιαλλαγεί, να κάνει τακτικούς ελιγμούς και αμοιβαίες υποχωρήσεις, διότι βάλλεται ο πυρήνας του αφηγήματος, που με κόπο έχει φιλοτεχνήσει.

Γι' αυτό και κράτος και εξουσία είναι αδίστακτοι και ανυποχώρητοι. Θέλουν την ηθική εξόντωση των φορέων τέτοιων πρακτικών και κινήσεων ανησυχώντας, ότι μπορεί να προσθέσουν τα μέγιστα στην δυναμική της κοινωνικής ανυπακοής, της απειθαρχίας και εν τέλει της σύγκρουσης με την επιταγή της ολοκληρωτικής πειθάρχησης του κοινωνικού χώρου.

Λεόν

Vegans... Σας έχω νέα!!!
Ο Χίτλερ ήταν χορτοφάγος. Άρα είστε ναζί!!!...

... **ΑΣΤΕΙΕΥΟΜΑΣΤΕ** πικρόχολα. Αλλά δεν αστειεύονται καθόλου όσοι το τελευταίο διάστημα υποστηρίζουν ότι όποιος είναι αντίθετος στον εμβολιασμό είναι ακροδεξιός ή σκοταδιστής. Και άντε, να τα γράφουν αυτά διάφοροι κειμενογράφοι και σχολιαστές της επικαιρότητας των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης, αλλά να τα διαβάζουμε και από άτομα που συμμετέχουν στο λεγόμενο «κοινωνικό ανταγωνιστικό κίνημα»; Ορισμένοι πάνε ακόμα παραπέρα τη θέση τους και μιλούν επιπλέον για «υποχρεωτικό εμβολιασμό». Αν ο Πεσόα ζούσε σήμερα, δίπλα στον «Αναρχικό Τραπεζίτη» θα έγραφε και τον «Αναρχικό Πολιτευτή» για να σατιρίσει το άτοπο. Μέχρι σήμερα αναρχία και υποχρεωτικότητα δεν συμβάδιζαν, ίσως τελικά στη μετά-covid εποχή να αναδυθεί μια νέα τάση εκείνη του αναρχοπολιτευτισμού. Μόνο για εμβολιασμένους φυσικά. Διακρίνουμε μια επίμονη και διαρκή αναβάθμιση των όρων, ώστε τα τείχη που υψώνονται να σηκώνονται όλο και ψηλότερα. Όπως έχουμε ξαναγράψει, αυτή είναι η χαρά της κρατικής εξουσίας. Διαίρει και βασίλευε.

Είμαστε υποχρεωμένοι, από τη στιγμή που γράφονται και λέγονται απόψεις της μορφής «όποιος είναι αντίθετος στον εμβολιασμό είναι φασίστας και έτσι θα αντιμετωπιστεί», να επαναλάβουμε ορισμένες θέσεις. Η ομογενοποίηση και η ταυτόχρονη κατάταξη απόψεων σε ένα συγκεκριμένο πεδίο και σχήμα είναι μια διαδικασία που από μόνη της φέρει ολοκρατικός. Τί ποιο λογικό αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και αυτόνομοι να τάσσονται σθεναρά ενάντια σε πάσης φύσεως διαχωρισμούς βάσει μιας ιατρικής πράξης, αλλά να αποφασίζει ο καθένας ατομικά και με ελεύθερη βούληση για το εάν και πώς θα προβεί σε αυτή. Ο ολοκληρωτι-

μια προσωπική επιλογή αυτο-προστασίας. Ισχυριζόμαστε ότι ορισμένοι άνθρωποι, οι οποίοι πίστεψαν ή συνεχίζουν να πιστεύουν τις κρατικές επιτροπές ειδικών(!), εμβολιάστηκαν και εμβολιάζονται θεωρώντας ότι πράττουν κοινωνικά υπεύθυνα. Όμως, αυτή τους η στάση δεν

που να σε αποτρέπει, γιατί δεν εμβολιάζεσαι, ώστε να προστατεύσουμε και τους γύρω μας"; Η απάντηση θα περιστρέφεται πάντα γύρω από αυτό το λανθασμένο –στην συγκεκριμένη περίπτωση– ιδεολόγημα της ατομικής επιλογής, της αυτοδιάθεσης στο σώμα μας, την ίδια ώρα που

αντίθετος στον εμβολιασμό είναι ακροδεξιός ή σκοταδιστής. Και άντε, να τα γράφουν αυτά διάφοροι κειμενογράφοι και σχολιαστές της επικαιρότητας των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης, αλλά να τα διαβάζουμε και από άτομα που συμμετέχουν στο λεγόμενο «κοινωνικό ανταγωνιστικό κίνημα»; Ορισμένοι πάνε ακόμα παραπέρα τη θέση τους και μιλούν επιπλέον για «υποχρεωτικό εμβολιασμό». Αν ο Πεσόα ζούσε σήμερα, δίπλα στον «Αναρχικό Τραπεζίτη» θα έγραφε και τον «Αναρχικό Πολιτευτή» για να σατιρίσει το άτοπο. Μέχρι σήμερα αναρχία και υποχρεωτικότητα δεν συμβάδιζαν, ίσως τελικά στη μετά-covid εποχή να αναδυθεί μια νέα τάση εκείνη του αναρχοπολιτευτισμού. Μόνο για εμβολιασμένους φυσικά. Διακρίνουμε μια επίμονη και διαρκή αναβάθμιση των όρων, ώστε τα τείχη που υψώνονται να σηκώνονται όλο και ψηλότερα. Όπως έχουμε ξαναγράψει, αυτή είναι η χαρά της κρατικής εξουσίας. Διαίρει και βασίλευε.

Είμαστε υποχρεωμένοι, από τη στιγμή που γράφονται και λέγονται απόψεις της μορφής «όποιος είναι αντίθετος στον εμβολιασμό είναι φασίστας και έτσι θα αντιμετωπιστεί», να επαναλάβουμε ορισμένες θέσεις. Η ομογενοποίηση και η ταυτόχρονη κατάταξη απόψεων σε ένα συγκεκριμένο πεδίο και σχήμα είναι μια διαδικασία που από μόνη της φέρει ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά. Όποιος αρέσκεται σε γενικεύσεις και ομαδοποιήσεις απόψεων παίζει σίγουρα με τη φωτιά, υπό την έννοια ότι δεν θα είναι, όσο γίνεται, ακριβής στην ανάλυση του. Εκτός και αν δεν ενδιαφέρεται για την αλήθεια και την ακρίβεια της ανάλυσης του αλλά, για την τεχνητή ή μη δημιουργία έντασης. Είναι η περίφημη στρατηγική της έντασης, η οποία γνωρίζουμε όλοι πολύ καλά πώς αναπτύσσεται. Μέχρι τώρα αναπτυσσόταν συντεταγμένα από το Κράτος και τα πλοκάμια του, αλλά παρατηρούμε ότι εφαρμόζεται και από άλλους μη-ιεραρχικούς σχηματισμούς. Άλλωστε οι διαφορετικές προσεγγίσεις και οι εν τέλει διαφωνίες δεν αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα αντικρατικής δράσης από ομάδες και κρατικός. Τί ποιο λογικό αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και αυτόνομοι να τάσσονται σθεναρά ενάντια σε πάσης φύσεως διαχωρισμούς βάσει μιας ιατρικής πράξης, αλλά να αποφασίζει ο καθένας ατομικά και με ελεύθερη βούληση για το εάν και πώς θα προβεί σε αυτή. Ο ολοκληρωτισμός που αναπτύσσεται αφορά άπαντες, εμβολιασμένους και μη. Αλλοίμονο σε όποιον πιστεύει ότι, επειδή σήμερα είναι εμβολιασμένος και διαθέτει από το Κράτος πασαπόρτι ελεύθερης μετακίνησης, δεν θα είναι ο αυριανός που θα δεχθεί περιοριστικά μέτρα. Συνεπώς, οφείλουμε να είμαστε αμετακίνητοι στη θέση μας, ότι η κάθε ιατρική πράξη πρέπει να φέρει τη συναίνεση του ατόμου για να είναι ελεύθερο να αποφασίσει για το πώς θα διαχειριστεί το σώμα του. Άλλωστε το αφελές επιχείρημα, που αναπτυσσόταν από τότε που διακινήθηκαν εμπορικά τα εμβόλια αντι-covid, ότι ο εμβολιασμένος δεν φέρει τη νόσο, καταρρίφθηκε. Σήμερα είναι καθολική επιστημονική θέση, ότι μια προσωπική επιλογή αυτο-προστασίας. Ισχυριζόμαστε ότι ορισμένοι άνθρωποι, οι οποίοι πίστεψαν ή συνεχίζουν να πιστεύουν τις κρατικές επιτροπές ειδικών(!), εμβολιάστηκαν και εμβολιάζονται θεωρώντας ότι πράττουν κοινωνικά υπεύθυνα. Όμως, αυτή τους η στάση δεν απαιτείται εκ του αποτελέσματος. Είναι τόσο κοινωνικά υπεύθυνοι όσο είναι ρεαλιστική η «εταιρική κοινωνική υπευθυνότητα» που μάς λανσάρεται μέσω των καταχωρήσεων και ειδικών εντύπων στα μέσα ενημέρωσης.

Παρ' όλ' αυτά, συνεχίζεται η ίδια επιχειρηματολογία και η επίθεση στην ατομική βούληση που βαφτίζεται «ατομικός δικαιωματισμός». Διαβάσαμε στο διαδίκτυο το εξής: «Ένα συνεπές αναρχικό κίνημα λοιπόν θα έπρεπε να προτάξει την αντίθεση στον εξαναγκασμό, όχι όμως άνευ όρων και σίγουρα όχι παράλληλα με τους διάφορους "ψεκασμένους" και αντιεμβολιαστές(...) Έλα, όμως, που είναι μέσα από τέτοια εντελώς ατομικιστικά που να σε αποτρέπει, γιατί δεν εμβολιάζεσαι, ώστε να προστατεύσουμε και τους γύρω μας"; Η απάντηση θα περιστρέφεται πάντα γύρω από αυτό το λανθασμένο –στην συγκεκριμένη περίπτωση– ιδεολόγημα της ατομικής επιλογής, της αυτοδιάθεσης στο σώμα μας, την ίδια ώρα που κανείς τους δεν θα δεχτεί να αναλάβει το –απειροελάχιστο, έστω, σε σχέση με την κρατική ευθύνη– βάρος των δικών τους, προσωπικών ευθυνών σε περίπτωση μετάδοσης του ιού (...)».

Ο συγγραφέας του παραπάνω αποσπάσματος έχει λάβει την απάντησή του από τους γιατρούς που εμπιστεύτηκε. Πρώτον, και ο ίδιος είναι εν δυνάμει φορέας της νόσου. Δεύτερον, δεν προστατεύει κανέναν γύρω του. Τρίτον, από πότε υποβιβάστηκε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του σώματος σε ατομικιστικό ιδεολόγημα; Κάτι έχουμε χάσει. Αλά καρτ αυτοδιάθεση! Αλλά την απάντηση την δίνει ο ίδιος: «Κανείς δεν μπορεί να σου επιβάλλει ή να σε συμβουλέψει πώς θα ντυ-

θεί μια νέα τάση εκείνη του αναρχοπολιτευτισμού. Μόνο για εμβολιασμένους φυσικά. Διακρίνουμε μια επίμονη και διαρκή αναβάθμιση των όρων, ώστε τα τείχη που υψώνονται να σηκώνονται όλο και ψηλότερα. Όπως έχουμε ξαναγράψει, αυτή είναι η χαρά της κρατικής εξουσίας. Διαίρει και βασίλευε.

Είμαστε υποχρεωμένοι, από τη στιγμή που γράφονται και λέγονται απόψεις της μορφής «όποιος είναι αντίθετος στον εμβολιασμό είναι φασίστας και έτσι θα αντιμετωπιστεί», να επαναλάβουμε ορισμένες θέσεις. Η ομογενοποίηση και η ταυτόχρονη κατάταξη απόψεων σε ένα συγκεκριμένο πεδίο και σχήμα είναι μια διαδικασία που από μόνη της φέρει ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά. Όποιος αρέσκεται σε γενικεύσεις και ομαδοποιήσεις απόψεων παίζει σίγουρα με τη φωτιά, υπό την έννοια ότι δεν θα είναι, όσο γίνεται, ακριβής στην ανάλυση του. Εκτός και αν δεν ενδιαφέρεται για την αλήθεια και την ακρίβεια της ανάλυσης του αλλά, για την τεχνητή ή μη δημιουργία έντασης. Είναι η περίφημη στρατηγική της έντασης, η οποία γνωρίζουμε όλοι πολύ καλά πώς αναπτύσσεται. Μέχρι τώρα αναπτυσσόταν συντεταγμένα από το Κράτος και τα πλοκάμια του, αλλά παρατηρούμε ότι εφαρμόζεται και από άλλους μη-ιεραρχικούς σχηματισμούς. Άλλωστε οι διαφορετικές προσεγγίσεις και οι εν τέλει διαφωνίες δεν αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα αντικρατικής δράσης από ομάδες και συλλογικότητες. Διακριτά αλλά αντικρατικά. Με το να χαρακτηρίζουν και να κατατάσσουν ορισμένοι, εκείνες τις συλλογικότητες και πρωτοβουλίες που ξεκάθαρα εντάσσονται στο «κοινωνικό ανταγωνιστικό κίνημα» και παράλληλα ασκούν δριμεία κριτική στη σύγχρονη βιοεξουσία, ως «σκοταδιστές», «ψεκασμένοι» και ακροδεξιοί, λαμβάνουν μια σαφή στάση που ο μόνος σχηματισμός που ευνοείται είναι ο κρατικός. Τί ποιο λογικό αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και αυτόνομοι να τάσσονται σθεναρά ενάντια σε πάσης φύσεως διαχωρισμούς βάσει μιας ιατρικής πράξης, αλλά να αποφασίζει ο καθένας ατομικά και με ελεύθερη βούληση για το εάν και πώς θα προβεί σε αυτή. Ο ολοκληρωτισμός που αναπτύσσεται αφορά άπαντες, εμβολιασμένους και μη. Αλλοίμονο σε όποιον πιστεύει ότι, επειδή σήμερα είναι εμβολιασμένος και διαθέτει από το Κράτος πασαπόρτι ελεύθερης μετακίνησης, δεν θα είναι ο αυριανός που θα δεχθεί περιοριστικά μέτρα. Συνεπώς, οφείλουμε να είμαστε αμετακίνητοι στη θέση μας, ότι η κάθε ιατρική πράξη πρέπει να φέρει τη συναίνεση του ατόμου για να είναι ελεύθερο να αποφασίσει για το πώς θα διαχειριστεί το σώμα του. Άλλωστε το αφελές επιχείρημα, που αναπτυσσόταν από τότε που διακινήθηκαν εμπορικά τα εμβόλια αντι-covid, ότι ο εμβολιασμένος δεν φέρει τη νόσο, καταρρίφθηκε. Σήμερα είναι καθολική επιστημονική θέση, ότι και ο εμβολιασμένος είναι φορέας της νόσου. Άρα, είτε είσαι εμβολιασμένος είτε όχι είσαι εν δυνάμει φορέας. Αυτό που διαφοροποιείται με τον εμβολιασμό anticovid, σύμφωνα με τα δεδομένα που αποστέλλονται από τις ΜΕΘ, είναι ότι προστατεύει αποτελεσματικότερα τα άτομα. Άρα ο εμβολιασμός απέναντι σε μεταλλασσόμενους κορονοϊούς δεν μπορεί επ' ουδενί να χαρακτηριστεί ως μια κοινωνική στάση ευθύνης αλλά ως μια προσωπική επιλογή αυτο-προστασίας. Ισχυριζόμαστε ότι ορισμένοι άνθρωποι, οι οποίοι πίστεψαν ή συνεχίζουν να πιστεύουν τις κρατικές επιτροπές ειδικών(!), εμβολιάστηκαν και εμβολιάζονται θεωρώντας ότι πράττουν κοινωνικά υπεύθυνα. Όμως, αυτή τους η στάση δεν απαιτείται εκ του αποτελέσματος. Είναι τόσο κοινωνικά υπεύθυνοι όσο είναι ρεαλιστική η «εταιρική κοινωνική υπευθυνότητα» που μάς λανσάρεται μέσω των καταχωρήσεων και ειδικών εντύπων στα μέσα ενημέρωσης.

Παρ' όλ' αυτά, συνεχίζεται η ίδια επιχειρηματολογία και η επίθεση στην ατομική βούληση που βαφτίζεται «ατομικός δικαιωματισμός». Διαβάσαμε στο διαδίκτυο το εξής: «Ένα συνεπές αναρχικό κίνημα λοιπόν θα έπρεπε να προτάξει την αντίθεση στον εξαναγκασμό, όχι όμως άνευ όρων και σίγουρα όχι παράλληλα με τους διάφορους "ψεκασμένους" και αντιεμβολιαστές(...) Έλα, όμως, που είναι μέσα από τέτοια εντελώς ατομικιστικά ιδεολογήματα, τα οποία δεν λαμβάνουν υπόψιν τους καθόλου τον κοινωνικό παράγοντα, που η "αντίθεση στον εξαναγκασμό του εμβολιασμού" μετατρέπεται στην αντιδραστική "αντίθεση στον εμβολιασμό" σκέτο. Καθώς, κανένα από αυτά τα υποκείμενα –ομάδες ή άτομα– που αναπαράγουν δημόσια αυτού του είδους τον λόγο, δεν μπορούν ειλικρινά να απαντήσουν στο ερώτημα: "Ναι, αλλά εφόσον δεν έχεις κανένα πρόβλημα υγείας που να σε αποτρέπει, γιατί δεν εμβολιάζεσαι, ώστε να προστατεύσουμε και τους γύρω μας"; Η απάντηση θα περιστρέφεται πάντα γύρω από αυτό το λανθασμένο –στην συγκεκριμένη περίπτωση– ιδεολόγημα της ατομικής επιλογής, της αυτοδιάθεσης στο σώμα μας, την ίδια ώρα που κανείς τους δεν θα δεχτεί να αναλάβει το –απειροελάχιστο, έστω, σε σχέση με την κρατική ευθύνη– βάρος των δικών τους, προσωπικών ευθυνών σε περίπτωση μετάδοσης του ιού (...)».

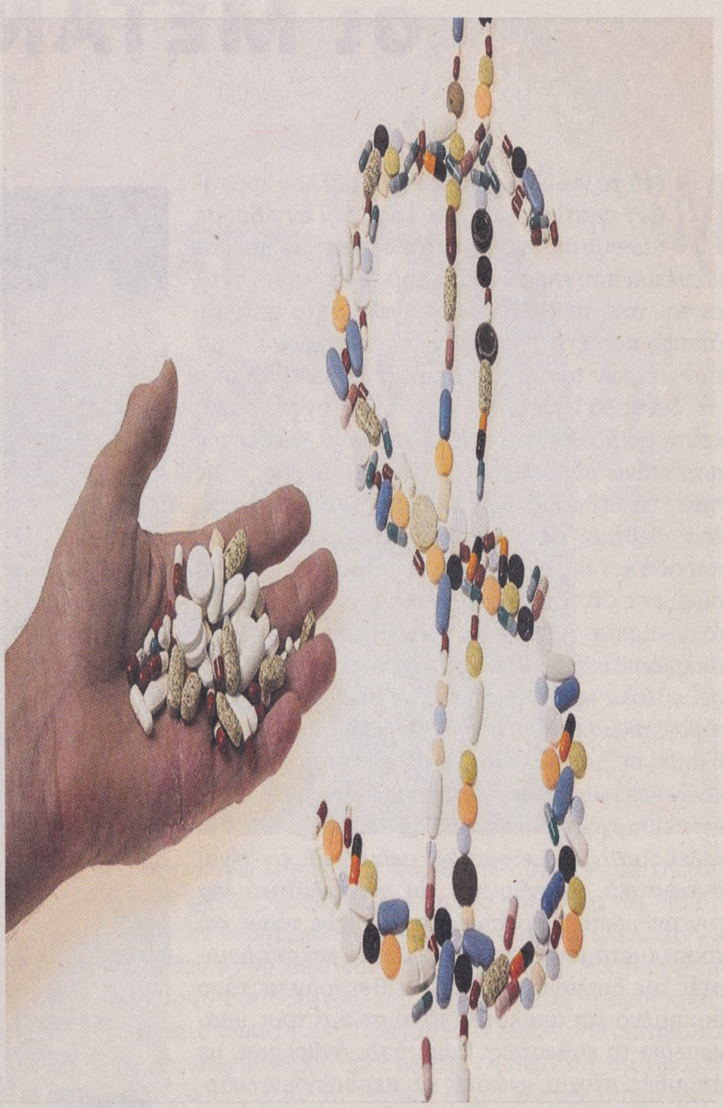
Ο συγγραφέας του παραπάνω αποσπάσματος έχει λάβει την απάντησή του από τους γιατρούς που εμπιστεύτηκε. Πρώτον, και ο ίδιος είναι εν δυνάμει φορέας της νόσου. Δεύτερον, δεν προστατεύει κανέναν γύρω του. Τρίτον, από πότε υποβιβάστηκε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του σώματος σε ατομικίστικο ιδεολόγημα; Κάτι έχουμε χάσει. Αλά καρτ αυτοδιάθεση! Αλλά την απάντηση την δίνει ο ίδιος: «Κανείς δεν μπορεί να σου επιβάλλει ή να σε συμβουλέψει πώς θα ντυθείς, πώς θα φερθείς, με ποι@ θα κάνεις έρωτα, αν θα πάρεις ναρκωτικά, φάρμακα –και τί είδους, πώς θα ζήσεις την ζωή σου – όσο φυσικά δεν είσαι βλαπτικός για τους γύρω σου. Το "my body my choise" ισχύει σε κάθε περίπτωση για όλα τα παραπάνω». Αυτοδιάθεση στη πρέζα και στα lexotanil αλλά όχι αυτοδιάθεση στην άρνηση λήψης ενός πειραματικού εμβολίου!

Γιατί είναι ξεκάθαρο ότι τα συγκεκρι-

μένα εμβόλια είναι πειραματικά βάσει των πρωτοκόλλων που ίσχυαν όταν πρωτοδιακινήθηκαν. Αλλά παρ' όλ' αυτά είναι αυτονόητο ότι ο καθένας/μία αποφασίζει για το εάν θα κάνει χρήση αυτών και είναι αναφαίρετο δικαίωμά του. Όπως και το να φορά μάσκα όπου θέλει και όσες θέλει. Δεν περιμένει καμία κρατική οδηγία, κρίνει και αποφασίζει ατομικά. «Παπαγαλίζουν», λοιπόν, ότι το «αντιεμβολιαστικό κίνημα» έχει αυτή τη στάση διότι θεωρούν ότι πράττουν αντισυστημικά. Καταρχήν όσοι δεν είναι εμβολιασμένοι με anticovid δεν σημαίνει ότι είναι αντιεμβολιαστές. Μπορεί να έχουν χρησιμοποιήσει δεκάδες άλλα εμβόλια στη ζωή τους. Είναι επιφυλακτικοί, δύσπιστοι, αντίθετοι με το συγκεκριμένο για λόγους που έχουν αναπτυχθεί διεξοδικά από πλήθος ιατρών και βιολόγων διεθνώς. Επίσης, ένα ποσοστό όσων δεν έχουν εμβολιαστεί δεν έχουν ξεχάσει σε τόσο μικρό διάστημα το σκάνδαλο Novartis και άλλων φαρμακοβιομηχανιών. Άρα, ποιόν να εμπιστευθούν και γιατί; Τις φαρμακοβιομηχανίες που «λάδωναν» ή τους κρατιστές που «λαδώνονταν»; Ένα άλλο ποσοστό πιστεύει, πράγματι, ακραία ζητήματα περί της νόσου και της διαχείρισης αυτής και εμφανίζουν ουσιαστικά μια «μηδενιστική» λογική. Είναι, κυρίως, αυτή η τάση που φωτίζεται περισσότερο από τα κυρίαρχα μμε, ώστε να τσουβαλιαστεί μαζί με αυτή και κάθε άλλη προσέγγιση και πρακτική. Και τέλος, οφείλουμε να αναφέρουμε ότι υπάρχει και ένα σημαντικό κομμάτι ανθρώπων που εμβολιάστηκαν είτε εθελοντικά είτε εκβιαστικά, αλλά παραμένουν αταλάντευτα αντίθετοι στους διαχωρισμούς. Σε αντίθεση με κάποιους που έγραψαν με αφορμή τη στάση του Άρη Σερβετάλη, ότι: «πίσω απ' τη γλώσσα του «ατομικού» δικαιώματος κρύβεται η γλώσσα των διαχωρισμών· η βαθύτερη ουσία τού κράτους! Αυτός είναι λοιπόν σήμερα ο διαχωρισμός: άνθρωποι ή τσογλάνια». Προφανώς εκείνος που έγραψε αυτές τις γραμμές θεωρεί τον Σερβετάλη τσογλάνι. Πέρα από ένα μικροαστισμό που διακρίνεται από αυτούς τους χαρακτηρισμούς, να θυμίσουμε ότι οι αναρχικοί και η «άγρια νεολαία» αποκαλούνταν συχνά-πυκνά από τα κυβερνητικά χείλη ως τα τσογλάνια και οι αλήτες της ελληνικής κοινωνίας. Οπότε, δεν αποτελεί ύβρι για κάποιον που αντιστέκεται το πως τον χαρακτηρίζουν οι εξουσιαστές και τα «κινηματικά παπαγαλάκια».

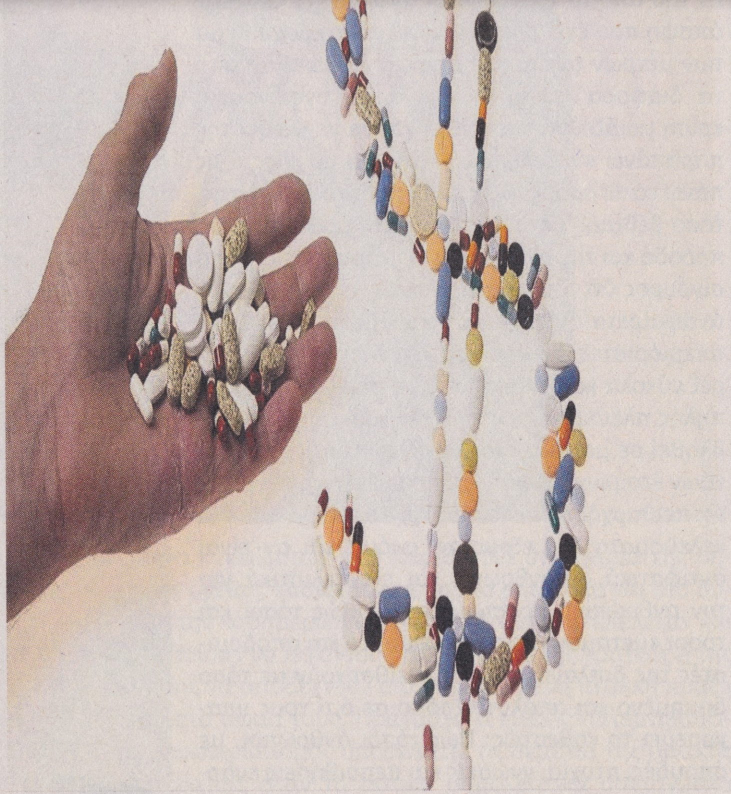
Με αφορμή, λοιπόν, την υπόθεση Σερβετάλη («...»,) πολλοί αναφέρθηκαν στις θρησκευτικές του πεποιθήσεις και τον χλεύασαν για αυτές. Πρώτοι και καλύτεροι οι αριστεροί και οι παρατρεχάμενοι τους. Δεν μπορούμε, όμως, να μην θυμηθούμε και να μην αναφέρουμε έναν άλλον Άρη, ο οποίος είχε μαζί στο βουνό σταθερά δίπλα του και ως γραμματέα τον περίφημο παπα-Ανυπόμονο. Χριστιανό ιερέα. Επειδή μάς ξενίζει πολύ όλη αυτή η έπαρση και η αλαζονεία που φέρουν άτομα που ασκούν ισοπεδωτική κριτική σε προσωπικές επιλογές κάποιου και επειδή ο Βελουχιώτης αποτελεί πρότυπο για πολλούς από αυτούς που «δολοφόνησαν» τον Σερβετάλη, να πούμε μόνο ότι, για πολλοστή φορά, η υποκρισία σας περισσεύει. Γιατί, εκτός από τους σκοταδιστές υπάρχουν και οι συσκοτιστές. Και αυτοί είναι χειρότεροι.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

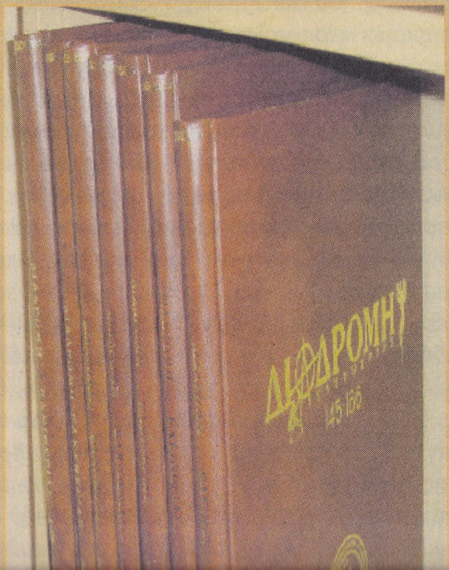

περιμένει καμία κρατική οδηγία, κρίνει και αποφασίζει ατομικά. «Παπαγαλίζουν», λοιπόν, ότι το «αντιεμβολιαστικό κίνημα» έχει αυτή τη στάση διότι θεωρούν ότι πράττουν αντισυστημικά. Καταρχήν όσοι δεν είναι εμβολιασμένοι με anticovid δεν σημαίνει ότι είναι αντιεμβολιαστές. Μπορεί να έχουν χρησιμοποιήσει δεκάδες άλλα εμβόλια στη ζωή τους. Είναι επιφυλακτικοί, δύσπιστοι, αντίθετοι με το συγκεκριμένο για λόγους που έχουν αναπτυχθεί διεξοδικά από πλήθος ιατρών και βιολόγων διεθνώς. Επίσης, ένα ποσοστό όσων δεν έχουν εμβολιαστεί δεν έχουν ξεχάσει σε τόσο μικρό διάστημα το σκάνδαλο Novartis και άλλων φαρμακοβιομηχανιών. Άρα, ποιόν να εμπιστευθούν και γιατί; Τις φαρμακοβιομηχανίες που «λάδωναν» ή τους κρατιστές που «λαδώνονταν»; Ένα άλλο ποκτική. Και τέλος, οφείλουμε να αναφέρουμε ότι υπάρχει και ένα σημαντικό κομμάτι ανθρώπων που εμβολιάστηκαν είτε εθελοντικά είτε εκβιαστικά, αλλά παραμένουν αταλάντευτα αντίθετοι στους διαχωρισμούς. Σε αντίθεση με κάποιους που έγραψαν με αφορμή τη στάση του Άρη Σερβετάλη, ότι: «πίσω απ' τη γλώσσα του «ατομικού» δικαιώματος κρύβεται η γλώσσα των διαχωρισμών· η βαθύτερη ουσία τού κράτους! Αυτός είναι λοιπόν σήμερα ο διαχωρισμός: άνθρωποι ή τσογλάνια». Προφανώς εκείνος που έγραψε αυτές τις γραμμές θεωρεί τον Σερβετάλη τσογλάνι. Πέρα από ένα μικροαστισμό που διακρίνεται από αυτούς τους χαρακτηρισμούς, να θυμίσουμε ότι οι αναρχικοί και η «άγρια νεολαία» αποκαλούνταν συχνά-πυκνά από τα κυβερνητικά χείλη ως τα τσοπεποιθήσεις και τον χλεύασαν για αυτές. Πρώτοι και καλύτεροι οι αριστεροί και οι παρατρεχάμενοι τους. Δεν μπορούμε, όμως, να μην θυμηθούμε και να μην αναφέρουμε έναν άλλον Άρη, ο οποίος είχε μαζί στο βουνό σταθερά δίπλα του και ως γραμματέα τον περίφημο παπα-Ανυπόμονο. Χριστιανό ιερέα. Επειδή μάς ξενίζει πολύ όλη αυτή η έπαρση και η αλαζονεία που φέρουν άτομα που ασκούν ισοπεδωτική κριτική σε προσωπικές επιλογές κάποιου και επειδή ο Βελουχιώτης αποτελεί πρότυπο για πολλούς από αυτούς που «δολοφόνησαν» τον Σερβετάλη, να πούμε μόνο ότι, για πολλοστή φορά, η υποκρισία σας περισσεύει. Γιατί, εκτός από τους σκοταδιστές υπάρχουν και οι συσκοτιστές. Και αυτοί είναι χειρότεροι.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

δεν έχουν ξεχάσει σε τόσο μικρό διάστημα το σκάνδαλο Novartis και άλλων φαρμακοβιομηχανιών. Άρα, ποιόν να εμπιστευθούν και γιατί; Τις φαρμακοβιομηχανίες που «λάδωναν» ή τους κρατιστές που «λαδώνονταν»; Ένα άλλο πο-

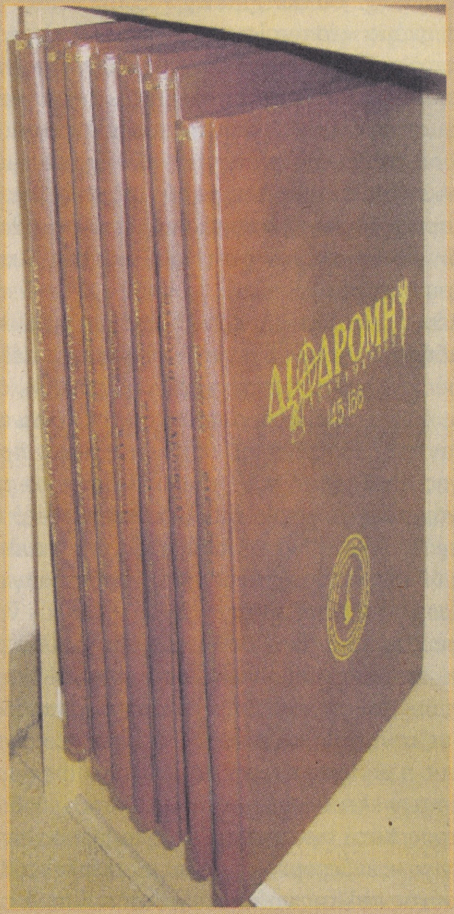
τον Σερβετάλη τσογλάνι. Πέρα από ένα μικροαστισμό που διακρίνεται από αυτούς τους χαρακτηρισμούς, να θυμίσουμε ότι οι αναρχικοί και η «άγρια νεολαία» αποκαλούνταν συχνά-πυκνά από τα κυβερνητικά χείλη ως τα τσο-

Σερβετάλη, να πούμε μόνο ότι, για πολλοστή φορά, η υποκρισία σας περισσεύει. Γιατί, εκτός από τους σκοταδιστές υπάρχουν και οι συσκοτιστές. Και αυτοί είναι χειρότεροι.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

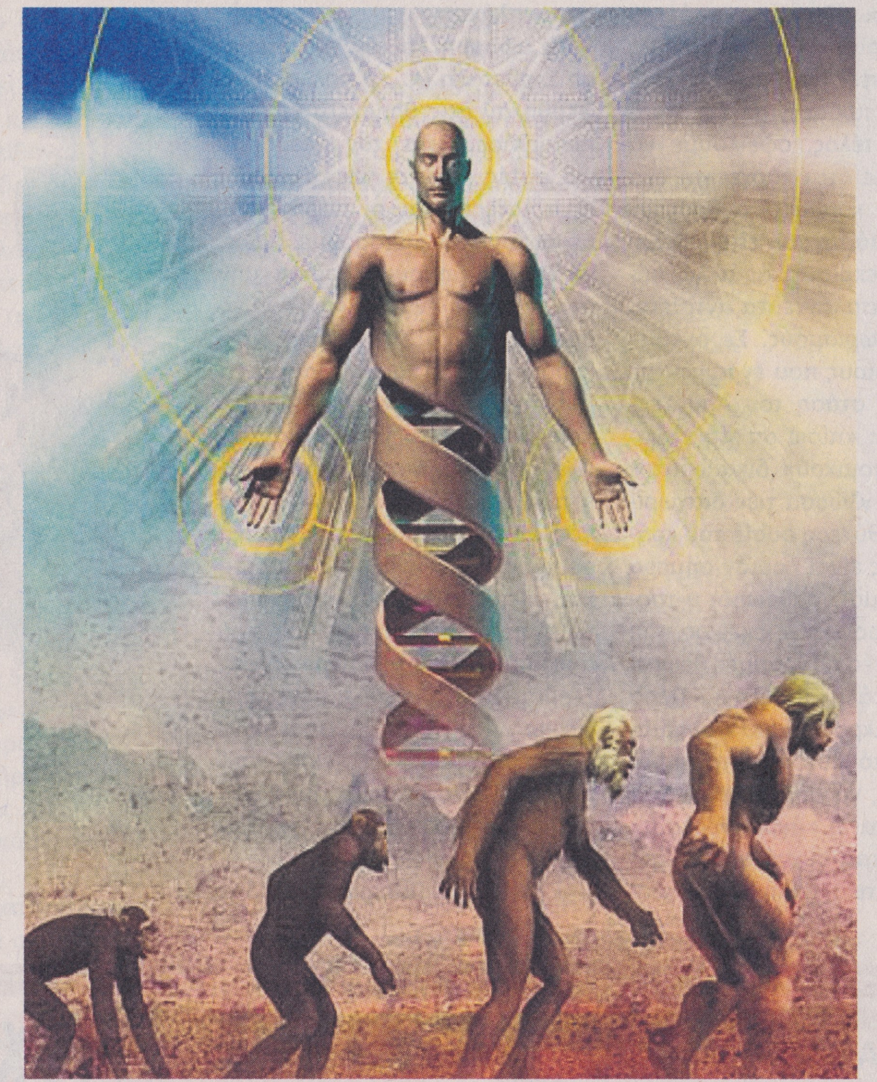
***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Οι ΛΑΟΙ φεύγουν, οι ΜΕΤΑΝΘΡΩΠΟΙ έρχονται...

Στην μνήμη του Γιώργου Βλασσόπουλου

Μετά το γνωστό, αναπάντητο μάλλον ερώτημα: «γιατί ο ελληνικός λαός δεν αντέδρασε πιο συστηματικά στα απίστευτα, μνημονιακά μέτρα που ελήφθησαν ερήμην του και εναντίον του από το 2010;» – και ανεξάρτητα από την άποψη που έχει ο καθένας για το επίμαχο θέμα των μέτρων αντιμετώπισης της πανδημίας από τα διάφορα κράτη, η πρόσφατη υγειονομική κρίση μοιάζει να επεκτείνει και να γενικεύει την παραπάνω «νεοελληνική» απορία με τους εξής πάνω κάτω όρους: Πώς ο μέσος δυτικός πολίτης, τόσο βέβαιος μέχρι χθες για τη μορφωτική του πρόοδο και την κοινωνική του αξιοπρέπεια, τόσο σίγουρος ότι διαθέτει πολλά κατοχυρωμένα και αναφαίρετα ανθρώπινα δικαιώματα, καθώς και απεριόριστες σχεδόν νομικές ελευθερίες, μπορεί εύκολα και μαζικά, υπό τη μορφή της «σιωπηλής πλειοψηφίας» του πληθυσμού, να μεταβληθεί σε μονάδα ενός μεγάλου κοπαδιού υπηκόων έτοιμων, όπως έδειξε η υγειονομική κρίση, να πειθαρχήσουν στα αυταρχικά μέτρα και στα κελεύσματα της εξουσίας, ακόμα και αν είναι αντιφατικά, απάνθρωπα και εξευτελιστικά για την ανθρώπινη προσωπικότητα; Πώς τόσοι και τόσοι «μεταμοντέρνοι σχετικιστές» και αποδομιστές της διπλανής πόρτας, πειθαρχούν με τόσο δομημένο και απόλυτο τρόπο σε ό,τι τους υπαγορεύει το καθεστώς; Πώς τόσοι άνθρωποι, με σπουδές, πτυχία, γνώσεις και πεποιθήσεις εναρμονισμένες με το πνεύμα της εποχής, ξέχασαν τόσο γρήγορα τα χειραφετητικά τους ιδεώδη, τις ευαισθησίες τους στα δικαιώματα αυτοπροσδιορισμού των μειονοτήτων ή τις επιτρεπτικές, αναρχο-φιλελεύθερες ιδεολογίες που συνόδεψαν βήμα-βήμα τον ηθικό και πολιτικό εκσυγχρονισμό τους; Πώς σε μια κοινωνία ιδεοληπτικά επικεντρωμένη στην «ετερότητα» και στην ανεκτικότητα στις διαφορές, η καλλιέργεια του φόβου για τους «αό-

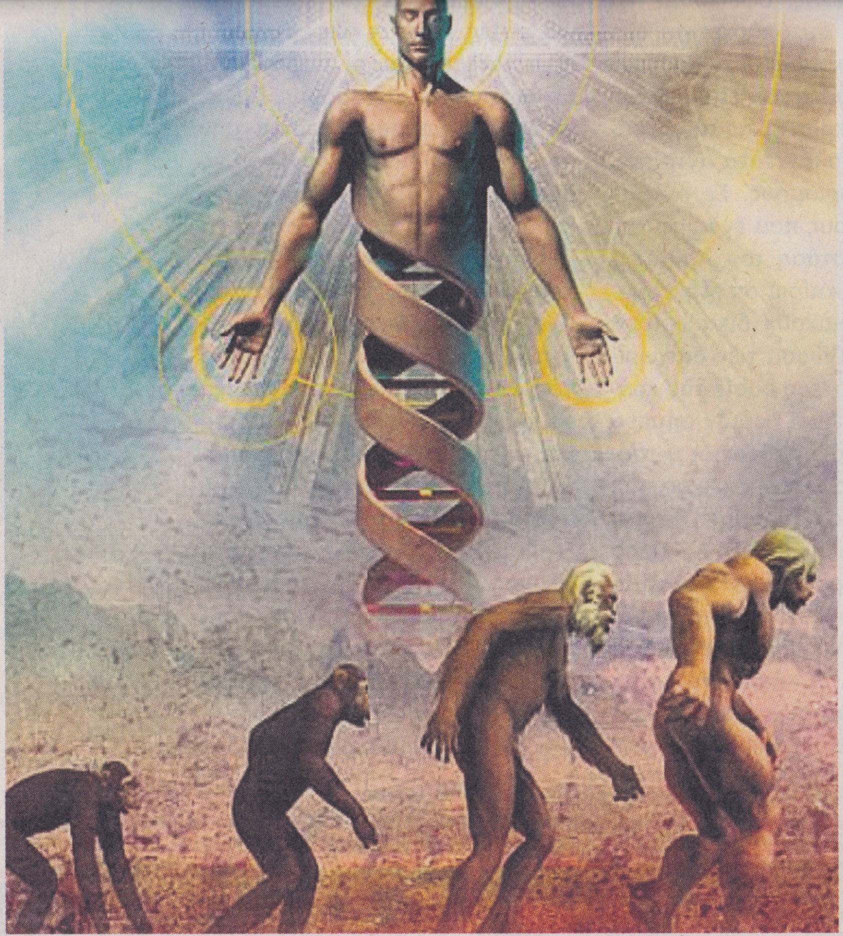
λης μερίδας ατόμων να απαλλάσσονται των λογικών και ηθικών ευθυνών τους για τις πράξεις τους, με το επιχείρημα της υπακοής στους, ιεραρχικά ανώτερους ή στους

φισβητούν την αυθαιρεσία και τις αντιφάσεις των κυβερνητικών μέτρων, ακόμα και μετά τη συμμόρφωσή τους σε αυτά: Όπως έχουν δείξει τα πειράματα περί της γνωστικής ασυμφωνίας και εξισορρόπησης (Φέστινγκερ), η παροχή υλικών κινήτρων ή η απειλή ανωτέρας βίας λειτουργούν ως «άλλοθι» και παρεμποδίζουν την εκ των υστέρων αλλαγή στάσεων και πεποιθήσεων, δηλαδή την εκλογίκευση της υποταγής από τα άτομα που, εξαγοραζόμενα ή εκβιαζόμενα, συμβιβάζονται και συμπεριφέρονται με τρόπο ανακόλουθο προς τις αρχικές πεποιθήσεις τους.

Παράλληλα, ως προς την πολυφωνία των πηγών πληροφόρησης και επιρροής, είναι αναμφισβήτητο ότι ο πλουραλισμός των μέσων επικοινωνίας και η ανάπτυξη των κοινωνικών δικτύων έχουν εν μέρει ανατρέψει τις παραδοσιακές ιεραρχίες της γνώσης. Αληθεύει, επίσης, ότι η συνωμοσιολογούσα, «λαϊκίστικη» καχυποψία απέναντι «στους πλούσιους», στην εξουσία ή στους ίδιους τους επιστήμονες που σχετίζονται ή εξαρτώνται άμεσα από αυτήν, συνοδεύει αυτό που συνήθως αποκαλείται «εκδημοκρατισμός» στο πεδίο της απόκτησης γνώσεων-πληροφοριών και της μετάδοσης απόψεων με αξιώσεις ορθολογικής εγκυρότητας. Ταυτόχρονα, φαίνεται να αληθεύει ότι ο χειρισμός της πανδημίας μοιάζει εκ των πραγμάτων να υλοποιεί την πιο βαθιά επιθυμία των απανταχού «προοδευτικάριων»: να αποκλείσουν από τον δημόσιο λόγο (ίσως και τον δημόσιο χώρο) τους «σκοταδιστές» και να στιγματίσουν την αναρχο-αυτόνομη απόφαση των ιδίων ή κάποιων άλλων να μην σκύβουν το κεφάλι μπροστά στις εξουσιαστικές αξιώσεις της επιστήμης. Να θέλουν, με άλλα λόγια, να διατηρήσουν ένα είδος «αυτεξούσιου» που υπερβαίνει τις ανοχές των σημερινών, μεταδημοκρατικών, δυτικών καθεστώτων «πεφωτισμένης» δεσποτείας. Τα

άποψη που έχει ο καθένας για το επίμαχο θέμα των μέτρων αντιμετώπισης της πανδημίας από τα διάφορα κράτη, η πρόσφατη υγειονομική κρίση μοιάζει να επεκτείνει και να γενικεύει την παραπάνω «νεοελληνική» απορία με τους εξής πάνω κάτω όρους: Πώς ο μέσος δυτικός πολίτης, τόσο βέβαιος μέχρι χθες για τη μορφωτική του πρόοδο και την κοινωνική του αξιοπρέπεια, τόσο σίγουρος ότι διαθέτει πολλά κατοχυρωμένα και αναφαίρετα ανθρώπινα δικαιώματα, καθώς και απεριόριστες σχεδόν νομικές ελευθερίες, μπορεί εύκολα και μαζικά, υπό τη μορφή της «σιωπηλής πλειοψηφίας» του πληθυσμού, να μεταβληθεί σε μονάδα ενός μεγάλου κοπαδιού υπηκόων έτοιμων, όπως έδειξε η υγειονομική κρίση, να πειθαρχήσουν στα αυταρχικά μέτρα και στα κελεύσματα της εξουσίας, ακόμα και αν είναι αντιφατικά, απάνθρωπα και εξευτελιστικά για την ανθρώπινη προσωπικότητα; Πώς τόσοι και τόσοι «μεταμοντέρνοι σχετικιστές» και αποδομιστές της διπλανής πόρτας, πειθαρχούν με τόσο δομημένο και απόλυτο τρόπο σε ό,τι τους υπαγορεύει το καθεστώς; Πώς τόσοι άνθρωποι, με σπουδές, πτυχία, γνώσεις και πεποιθήσεις εναρμονισμένες με το πνεύμα της εποχής, ξέχασαν τόσο γρήγορα τα χειραφετητικά τους ιδεώδη, τις ευαισθησίες τους στα δικαιώματα αυτοπροσδιορισμού των μειονοτήτων ή τις επιτρεπτικές, αναρχο-φιλελεύθερες ιδεολογίες που συνόδεψαν βήμα-βήμα τον ηθικό και πολιτικό εκσυγχρονισμό τους; Πώς σε μια κοινωνία ιδεοληπτικά επικεντρωμένη στην «ετερότητα» και στην ανεκτικότητα στις διαφορές, η καλλιέργεια του φόβου για τους «αόρατους εχθρούς των ιών και των μικροβίων», καθίσταται, πέραν κάθε μέριμνας για την ανάπτυξη της φυσικής ανοσίας, η λογική και ηθική βάση ενός αυτοαποκλεισμού, ενός κοινωνικού απομονωτισμού και μιας επιφύλαξης για τον Άλλο, τόσο συστηματικής που μοιάζει να προέρχεται κυριολεκτικά από μια «κουλτούρα των ζόμπι»;

Τα κλασικά πειράματα της κοινωνικής ψυχολογίας πάνω στο θέμα της κοινωνικής επιρροής, του κομφορμισμού και της υπακοής έχουν δείξει την τάση των ατόμων άλλοτε να υπακούουν τυφλά σε διαταγές ανωτέρων ή «επιστημόνων ντυμένων με τις λευκές, ιατρικές τους στολές», ακόμα και όταν οι διαταγές αυτές είναι απολύτως παράλογες και απάνθρωπες (Μίλγκραμ κ.λπ.) και άλλοτε να εκλογικεύουν την υπακοή τους εμφανίζοντάς την εκ των υστέρων όχι ως μορφή δουλικής υποταγής, αλλά ως προϊόν της δικής τους ελεύθερης βούλησης και επιλογής (Φέστινγκερ κ.λπ.). Όμως, οι έρευνες αυτές, παρά το ενδιαφέρον τους, δεν επαρκούν για να ερμηνεύσουν τα

λης μερίδας ατόμων να απαλλάσσονται των λογικών και ηθικών ευθυνών τους για τις πράξεις τους, με το επιχείρημα της υπακοής στους, ιεραρχικά ανώτερους ή στους ειδήμονες, εκφραστές του «ορθού λόγου».

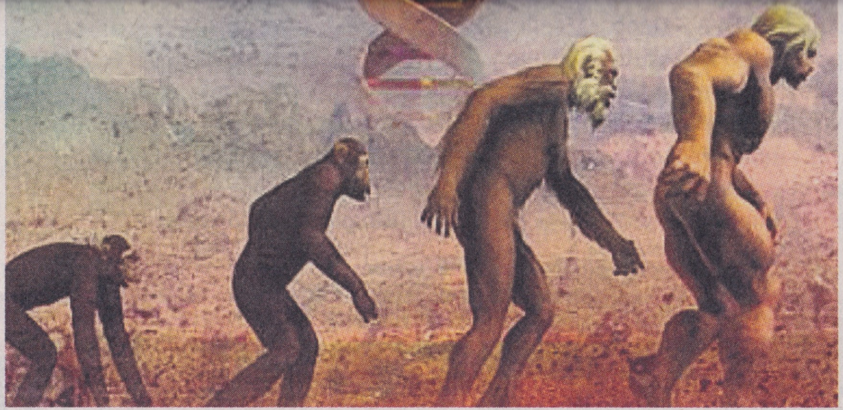
Επειδή, λοιπόν, κατά το διάστημα της πανδημίας, παρόμοιες «αιρετικές φωνές» επιφυλακτικών ή ρητά διαφωνούντων πολιτών, αλλά και ειδικών επιστημόνων με διεθνείς περγαμηνές, ακούστηκαν πολλές και από παντού, στην βάση των πορισμάτων της κοινωνικής ψυχολογίας περί του ρόλου της ομοφωνίας στις διαδικασίες της πλειοψηφικής κοινωνικής επιρροής, θα περίμενε κάποιος ότι οι τοπικές, επιστημονικά μάλλον δευτεροκλασάτες, επιτροπές των καθεστωτικών γιατρών που με εντολή της πολιτικής εξουσίας εγκαταστάθηκαν στα επίσημα ΜΜΕ κατευθύνοντας τις συμπεριφορές των πολιτών στο όνομα της ιατρικής επιστήμης και του ορθού λόγου, θα είχαν πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες να εισακουσθούν απ' ότι είχαν στην πραγματικότητα.

Για πολλούς αναλυτές, τόσο η πρόθυμη συμμόρφωση στις οδηγίες και στις εντολές του καθεστώτος, όσο και η διστακτική στάση ενός σαστισμένου και επιφυλακτικού

υλικών κινήτρων ή η απειλή ανωτέρας βίας λειτουργούν ως «άλλοθι» και παρεμποδίζουν την εκ των υστέρων αλλαγή στάσεων και πεποιθήσεων, δηλαδή την εκλογίκευση της υποταγής από τα άτομα που, εξαγοραζόμενα ή εκβιαζόμενα, συμβιβάζονται και συμπεριφέρονται με τρόπο ανακόλουθο προς τις αρχικές πεποιθήσεις τους.

Παράλληλα, ως προς την πολυφωνία των πηγών πληροφόρησης και επιρροής, είναι αναμφισβήτητο ότι ο πλουραλισμός των μέσων επικοινωνίας και η ανάπτυξη των κοινωνικών δικτύων έχουν εν μέρει ανατρέψει τις παραδοσιακές ιεραρχίες της γνώσης. Αληθεύει, επίσης, ότι η συνωμοσιολογούσα, «λαϊκίστικη» καχυποψία απέναντι «στους πλούσιους», στην εξουσία ή στους ίδιους τους επιστήμονες που σχετίζονται ή εξαρτώνται άμεσα από αυτήν, συνοδεύει αυτό που συνήθως αποκαλείται «εκδημοκρατισμός» στο πεδίο της απόκτησης γνώσεων-πληροφοριών και της μετάδοσης απόψεων με αξιώσεις ορθολογικής εγκυρότητας. Ταυτόχρονα, φαίνεται να αληθεύει ότι ο χειρισμός της πανδημίας μοιάζει εκ των πραγμάτων να υλοποιεί την πιο βαθιά επιθυμία των απανταχού «προοδευτικάριων»: να αποκλείσουν από τον δημόσιο λόγο (ίσως και τον δημόσιο χώρο) τους «σκοταδιστές» και να στιγματίσουν την αναρχο-αυτόνομη απόφαση των ιδίων ή κάποιων άλλων να μην σκύβουν το κεφάλι μπροστά στις εξουσιαστικές αξιώσεις της επιστήμης. Να θέλουν, με άλλα λόγια, να διατηρήσουν ένα είδος «αυτεξούσιου» που υπερβαίνει τις ανοχές των σημερινών, μεταδημοκρατικών, δυτικών καθεστώτων «πεφωτισμένης» δεσποτείας. Τα υπό συζήτηση ακόμα «τσιπαρίσματα» των ανθρώπινων πληθυσμών, μετά από εκείνα των οικόσιτων ζώων, καθώς και τα υγειονομικά διαβατήρια για όλες τις μετακινήσεις, προαναγγέλλουν ήδη ότι ο $21^{ος}$ αιώνας που μόλις αρχίζει, θα είναι η χρυσή εποχή της ανάπτυξης των τεχνολογιών και των κοινωνιών της επιτήρησης, παρά τις όποιες αντιρρήσεις των παραδοσιακών «λαϊκιστών» ή των αφελών δικαιωματιστών που πίστεψαν ότι τα νομικά τους δικαιώματα ήταν πραγματικά.

Με άλλα λόγια, μοιάζει σήμερα θεμιτό να προβλέψουμε ότι οτιδήποτε θα είναι τεχνικά εφικτό στο πεδίο του εγκλεισμού και της επιτήρησης, αργά ή γρήγορα, όχι μόνο θα εφαρμόζεται με διάφορα προσχήματα, αλλά και θα επεκτείνεται προς το πεδίο της εκ των προτέρων προγραμματισμένης αποτροπής κάθε παρέκκλισης από την καθεστωτική νομιμότητα, χωρίς, όπως φαίνεται, αυτό να δημιουργεί μεγάλες κοινωνικές αναταραχές, όπως άλλωστε δείχνει ως τώρα η συλλογή δεδομένων από το πανκό-

κελεύσματα της εξουσίας, ακόμα και αν είναι αντιφατικά, απάνθρωπα και εξευτελιστικά για την ανθρώπινη προσωπικότητα; Πώς τόσοι και τόσοι «μεταμοντέρνοι σχετικιστές» και αποδομιστές της διπλανής πόρτας, πειθαρχούν με τόσο δομημένο και απόλυτο τρόπο σε ό,τι τους υπαγορεύει το καθεστώς; Πώς τόσοι άνθρωποι, με σπουδές, πτυχία, γνώσεις και πεποιθήσεις εναρμονισμένες με το πνεύμα της εποχής, ξέχασαν τόσο γρήγορα τα χειραφετητικά τους ιδεώδη, τις ευαισθησίες τους στα δικαιώματα αυτοπροσδιορισμού των μειονοτήτων ή τις επιτρεπτικές, αναρχο-φιλελεύθερες ιδεολογίες που συνόδεψαν βήμα-βήμα τον ηθικό και πολιτικό εκσυγχρονισμό τους; Πώς σε μια κοινωνία ιδεοληπτικά επικεντρωμένη στην «ετερότητα» και στην ανεκτικότητα στις διαφορές, η καλλιέργεια του φόβου για τους «αόρατους εχθρούς των ιών και των μικροβίων», καθίσταται, πέραν κάθε μέριμνας για την ανάπτυξη της φυσικής ανοσίας, η λογική και ηθική βάση ενός αυτοαποκλεισμού, ενός κοινωνικού απομονωτισμού και μιας επιφύλαξης για τον Άλλο, τόσο συστηματικής που μοιάζει να προέρχεται κυριολεκτικά από μια «κουλτούρα των ζόμπι»;

Τα κλασικά πειράματα της κοινωνικής ψυχολογίας πάνω στο θέμα της κοινωνικής επιρροής, του κομφορμισμού και της υπακοής έχουν δείξει την τάση των ατόμων άλλοτε να υπακούουν τυφλά σε διαταγές ανωτέρων ή «επιστημόνων ντυμένων με τις λευκές, ιατρικές τους στολές», ακόμα και όταν οι διαταγές αυτές είναι απολύτως παράλογες και απάνθρωπες (Μίλγκραμ κ.λπ.) και άλλοτε να εκλογικεύουν την υπακοή τους εμφανίζοντάς την εκ των υστέρων όχι ως μορφή δουλικής υποταγής, αλλά ως προϊόν της δικής τους ελεύθερης βούλησης και επιλογής (Φέστινγκερ κ.λπ.). Όμως, οι έρευνες αυτές, παρά το ενδιαφέρον τους, δεν επαρκούν για να ερμηνεύσουν τα σημερινά φαινόμενα τα πρόθυμης εγκατάλειψης των νομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών από μια μεγάλη μάζα, έστω κατά φαντασία, δικαιωματούχων. Άλλωστε, όπως έχει δείξει και το πείραμα του Μίλγκραμ, θα αρκούσε μια ένσταση από κάπου (έναν πειραματιστή ή ένα άλλο πειραματικό υποκείμενο), μια δημόσια έκφραση επιφύλαξης («συγγνώμη, αλλά τί είναι αυτό που κάνουμε εδώ;»), ώστε η κομφορμιστική τάση προς την υπακοή να μειωθεί απότομα: οι ρωγμές στην ομοφωνία τόσο των κατόχων συμβολικής εξουσίας, όσο και των εξουσιαζόμενων, μοιάζουν λοιπόν, να δρουν ανασχετικά στην τάση μιας μεγάλης μερίδας ατόμων να απαλλάσσονται των λογικών και ηθικών ευθυνών τους για τις πράξεις τους, με το επιχείρημα της υπακοής στους, ιεραρχικά ανώτερους ή στους ειδήμονες, εκφραστές του «ορθού λόγου».

Επειδή, λοιπόν, κατά το διάστημα της πανδημίας, παρόμοιες «αιρετικές φωνές» επιφυλακτικών ή ρητά διαφωνούντων πολιτών, αλλά και ειδικών επιστημόνων με διεθνείς περγαμηνές, ακούστηκαν πολλές και από παντού, στην βάση των πορισμάτων της κοινωνικής ψυχολογίας περί του ρόλου της ομοφωνίας στις διαδικασίες της πλειοψηφικής κοινωνικής επιρροής, θα περίμενε κάποιος ότι οι τοπικές, επιστημονικά μάλλον δευτεροκλασάτες, επιτροπές των καθεστωτικών γιατρών που με εντολή της πολιτικής εξουσίας εγκαταστάθηκαν στα επίσημα ΜΜΕ κατευθύνοντας τις συμπεριφορές των πολιτών στο όνομα της ιατρικής επιστήμης και του ορθού λόγου, θα είχαν πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες να εισακουσθούν απ' ότι είχαν στην πραγματικότητα.

Για πολλούς αναλυτές, τόσο η πρόθυμη συμμόρφωση στις οδηγίες και στις εντολές του καθεστώτος, όσο και η διστακτική στάση ενός σαστισμένου και επιφυλακτικού τμήματος της κοινής γνώμης (των «ψεκασμένων» σύμφωνα με τους πολιτικά ορθούς «αψέκαστους» κύκλους), αποτελούν ενδείξεις της προπαγανδιστικής αποτελεσματικότητας των ΜΜΕ. Όπως και να έχει, οι πρόθυμοι να συμμορφωθούν από την αρχή στις αντιφατικές υγειονομικές οδηγίες της κυβέρνησης, λόγω του φόβου των συνεπειών της ασθένειας, ήταν πολλοί – ίσως περισσότεροι από εκείνους που αργότερα προσαρμόστηκαν θέλοντας και μη λόγω των μέτρων (τσουχτερών προστίμων κ.λπ.) καταστολής της κοινωνικής ανυπακοής. Λίγοι ή πολλοί, αυτοί οι τελευταίοι συνήθως συνέχισαν, εξάλλου, να αμ-

ή εξαρτώνται άμεσα από αυτήν, συνοδεύει αυτό που συνήθως αποκαλείται «εκδημοκρατισμός» στο πεδίο της απόκτησης γνώσεων-πληροφοριών και της μετάδοσης απόψεων με αξιώσεις ορθολογικής εγκυρότητας. Ταυτόχρονα, φαίνεται να αληθεύει ότι ο χειρισμός της πανδημίας μοιάζει εκ των πραγμάτων να υλοποιεί την πιο βαθιά επιθυμία των απανταχού «προοδευτικάριων»: να αποκλείσουν από τον δημόσιο λόγο (ίσως και τον δημόσιο χώρο) τους «σκοταδιστές» και να στιγματίσουν την αναρχο-αυτόνομη απόφαση των ιδίων ή κάποιων άλλων να μην σκύβουν το κεφάλι μπροστά στις εξουσιαστικές αξιώσεις της επιστήμης. Να θέλουν, με άλλα λόγια, να διατηρήσουν ένα είδος «αυτεξούσιου» που υπερβαίνει τις ανοχές των σημερινών, μεταδημοκρατικών, δυτικών καθεστώτων «πεφωτισμένης» δεσποτείας. Τα υπό συζήτηση ακόμα «τσιπαρίσματα» των ανθρώπινων πληθυσμών, μετά από εκείνα των οικόσιτων ζώων, καθώς και τα υγειονομικά διαβατήρια για όλες τις μετακινήσεις, προαναγγέλλουν ήδη ότι ο 21^{ος} αιώνας που μόλις αρχίζει, θα είναι η χρυσή εποχή της ανάπτυξης των τεχνολογιών και των κοινωνιών της επιτήρησης, παρά τις όποιες αντιρρήσεις των παραδοσιακών «λαϊκιστών» ή των αφελών δικαιωματιστών που πίστεψαν ότι τα νομικά τους δικαιώματα ήταν πραγματικά.

Με άλλα λόγια, μοιάζει σήμερα θεμιτό να προβλέψουμε ότι οτιδήποτε θα είναι τεχνικά εφικτό στο πεδίο του εγκλεισμού και της επιτήρησης, αργά ή γρήγορα, όχι μόνο θα εφαρμόζεται με διάφορα προσχήματα, αλλά και θα επεκτείνεται προς το πεδίο της εκ των προτέρων προγραμματισμένης αποτροπής κάθε παρέκκλισης από την καθεστωτική νομιμότητα, χωρίς, όπως φαίνεται, αυτό να δημιουργεί μεγάλες κοινωνικές αναταραχές, όπως άλλωστε δείχνει ως τώρα η συλλογή δεδομένων από το παγκόσμιο υπερ-πείραμα της πανδημίας.

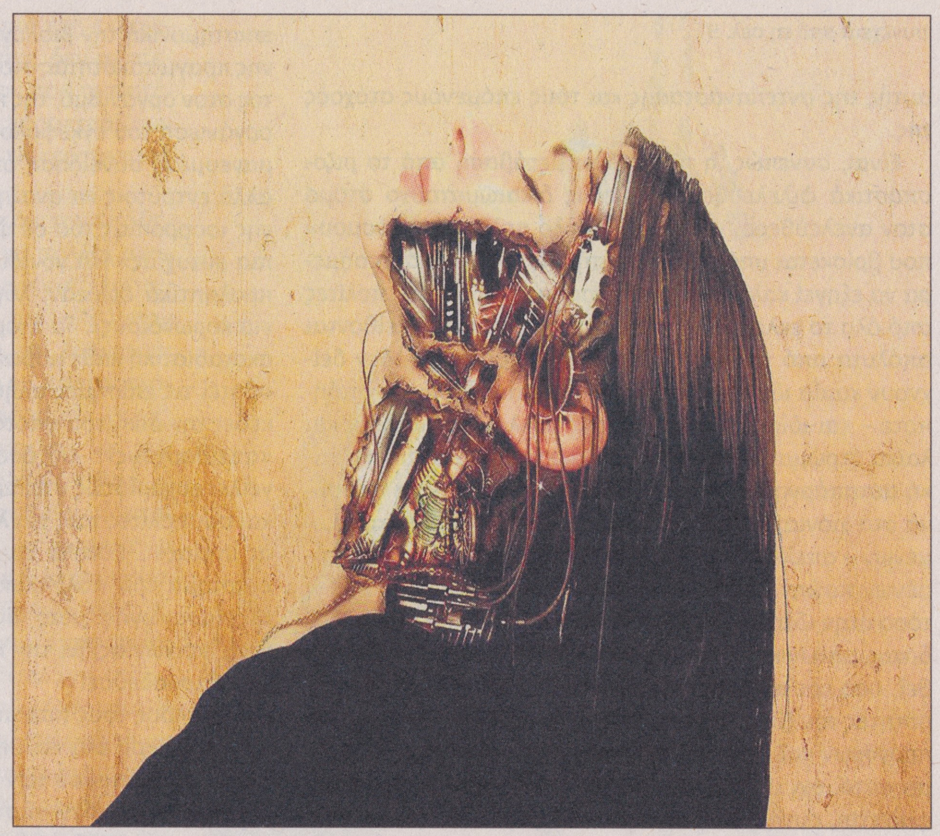
Υπάρχει μήπως κάποια αντίφαση μεταξύ του φιλελεύθερου, νομικού δικαιωματισμού τών κατά φαντασίαν πολιτών-του κόσμου- και της σχεδόν μοιρολατρικής αποδοχής από μέρους τους του καθεστώτος της γενικευμένης επιτήρησής τους ή της συναίνεσής τους στον «προσωρινό» περιορισμό των ελευθεριών και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων τους; Κατά την άποψή μας, η αντίφαση είναι μόνο φαινομενική – ενδεχομένως μάλιστα, ο φιλελεύθερα δικαιωματούχος πολίτης να αποτελεί τρόπον τινά την απαραίτητη προϋπόθεση τού μονίμως επιτηρούμενου ή

τού ζώντος υπό περιορισμό, εκτός της επίσημης φυλακής. Δεν είναι λίγοι άλλωστε οι, ευρωπαίοι ιδίως, κοινωνικοί επιστήμονες (μεταξύ των οποίων και ο υποφαινόμενος), ή οι πολιτικοί φιλόσοφοι, που εδώ και 20 χρόνια «το έβλεπαν να έρχεται»...

Πράγματι στην φιλελεύθερη λογική, οι άνθρωποι, οι «πολίτες» διαθέτουν τα νομικά τους δικαιώματα «αυτομάτως» και αποκλειστικά με την φυσική ιδιότητα του ατόμου του ανθρώπινου είδους και όχι ως μέλη μιας πολιτικής κοινότητας ή μιας ιστορικά συγκροτημένης συλλογικότητας στην οποία συνανήκουν μαζί με τους άλλους, ομοίους τους. Η παραπάνω νομικίστικη, απολύτως τυπική και αφηρημένη προσέγγιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, εκκενώνει συνεπώς από την οπτική της το κοινωνικο-πολιτικό σκέλος του ορισμού της ανθρώπινης ελευθερίας, της ατομικότητας – ή, πιο αριστοτελικά, της ίδιας της ανθρώπινης φύσης. Παραγνωρίζει, για να το πούμε αλλιώς, την, θεμελιώδη για τις κοινωνικές επιστήμες, διαλεκτική σύλληψη των σχέσεων του ανθρώπινου ατόμου με το περιβάλλον του, σύμφωνα με την οποία, αν οι ανθρώπινες κοινωνίες απαρτίζονται από άτομα και, παρά την συγκυριακή σταθερότητα τους, τείνουν να μεταβάλλονται στο χρόνο, είναι ακριβώς επειδή τα ανθρώπινα άτομα «απαρτίζονται από κοινωνίες». Επειδή, δηλαδή, εξανθρωπίζονται, ιστορικά με την κοινωνικοποίησή τους, συνεπώς αφομοιώνοντας συμβολικά και πρακτικά εφόδια: γνώσεις, τεχνικές, μοντέλα σκέψης, ιδέες και αξίες της κοινωνίας, ούτως ώστε να είναι σε θέση να παράγουν με την εργασία τους ένα, εξελισσόμενο στον χρόνο, ανθρωπογενές περιβάλλον που μεσολαβεί τεχνικά, κοινωνικά και πολιτικά μεταξύ των ανθρώπινων κοινωνιών και της φύσης. Έτσι, η έννοια και η αίσθηση της ελευθερίας στην ανθρώπινη ιστορική και κοινωνική πραγματικότητα, έχει μια συγκεκριμένη πολιτική υπόσταση, ακριβώς επειδή είναι σύμφυτη με ένα συλλογικό συνανήκειν, επειδή, δηλαδή, διαθέτει ρίζες μέσα στις ιστορικές και εδαφικές συνθήκες της ζωής μιας κοινότητας και των συνεχών αγώνων της για την βελτίωσή τους.

Αυτές οι πραγματικές ελευθερίες δεν είναι αποκλειστικά ατομικές ή τυπικές, ούτε αναδεικνύονται με τρόπο αφηρημένο, όπως συμβαίνει με τις κούφιες φιλελεύθερες διακηρύξεις δικαιωμάτων, που στον νεώτερο δυτικό κόσμο αρκούνται στην τυπική αναγνώρισή τους «για

αν σε συνθήκες οικονομικής, πολιτικής και πολιτισμικής παγκοσμιοποίησης, στο όνομα της δημόσιας ασφάλειας ή της δημόσιας υγείας, ο πρώην, κατά φιλελεύθερη φαντασία, δικαιωματούχος «πολίτης του κόσμου», βρίσκεται ως άτομο μπροστά στις αναμενόμενες πολιτικο-κοινωνικές συνέπειες της εξατομίκευσής του και ενδεχομένως του φιλελεύθερου ριζοσπαστισμού του: ψυχοπολιτικά ανέστιος, ένθερμος υποστηρικτής των απο-υλοποιημένων διευκολύνσεων στο πεδίο των συναλλαγών, «απομαγευμένος» στο πεδίο των πολιτικών και θρησκευτικών του πεποιθήσεων (αλλά πιστός της πολιτικής θρησκείας του δικαιωματισμού), εξ' ορισμού «διαφορετικός» (και πάντως όχι όμοιος με τους άλλους), «ανεκτικός» (δηλαδή αδιάφορος και δουλικός) ... στις πιο ακραία ριζοσπαστικές εκδοχές της, ένα τέτοιο πολιτισμικά αποικιοκρατούμενο, «προοδευτικό» άτομο αισθάνεται πιο εκσυγχρονισμένο όταν διατηρεί χαλαρούς μόνο δεσμούς με κάποια συγκεκριμένη οικεία κοινότητα και με την πολιτική ιστορία της. Όταν έχει συναισθηματικά και γλωσσικά αποστασιοποιηθεί επαρκώς από τα ήθη, τα έθιμα, τις παραδόσεις, την προφορά ή και την ίδια τη γλώσσα της κοινωνικής ομάδας ή της κοινωνίας από την οποία κατάγεται. Όταν με την αφηρημένη νομική εγγραφή του στους «απανταχού δικαιωματούχους» και υπό την εξιδανικευμένη ιδιότητα του κοσμοπολίτη, ταυτίζει την παραπάνω αποστασιοποίηση με την μορφωτική και ηθική «πρόοδο» (ή, κάποτε και με τις μετανεωτερίζουσες ιδεολογίες του καθεστωτικού «αντιρατσισμού»...). Όταν έχει εγκαταστήσει τον φιλελεύθερο, ναρκισσευόμενο ατομισμό του στα ιδεολογικά πλαίσια ενός ιδεατού ειρηνευμένου κόσμου, με πολλούς αγοραίους ανταγωνι-

νωμένα κυκλώματα, ενώ παράλληλα στο όνομα της δημόσιας υγείας, καθιστούν με τρόπο ρητό, όλο και πιο δύσκολη την καθημερινή ζωή των πολιτών που επέλεξαν και αποφάσισαν να ασκήσουν το δικαίωμα της κριτικής ή της άρνησης να αποδεχτούν μια συγκεκριμένη ιατρική πράξη πάνω στο σώμα τους. Πράγματι, τί είδους πατερναλιστικός ολοκληρωτισμός υποσκάπτει τα θεμέλια της αστικής δημοκρατίας όταν τα αστικά δημοκρατικά συντάγματα καταστρατηγούνται «για το καλό μας» με τρόπο τόσο προκλητικό, ή όταν ο θεσμός της δικαιοσύνης, χωρίς να κρατά πλέον ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα, έχει πάψει να λειτουργεί;

Οι εύλογες αυτές απορίες προέρχονται κατά την άποψή μας από την παραγνώριση, εκ μέρους των παραπάνω νομικών, της σπουδαιότητας που έχει για το νέο διεθνοποιημένο καθεστώς πολιτικής κυριαρχίας η κυνική υποτίμηση του παραδοσιακού πολιτικού στοιχείου και η

πολιτικής κοινότητας ή μιας ιστορικά συγκροτημένης συλλογικότητας στην οποία συνανήκουν μαζί με τους άλλους, ομοίους τους. Η παραπάνω νομικίστικη, απολύτως τυπική και αφηρημένη προσέγγιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, εκκενώνει συνεπώς από την οπτική της το κοινωνικο-πολιτικό σκέλος του ορισμού της ανθρώπινης ελευθερίας, της ατομικότητας – ή, πιο αριστοτελικά, της ίδιας της ανθρώπινης φύσης. Παραγνωρίζει, για να το πούμε αλλιώς, την, θεμελιώδη για τις κοινωνικές επιστήμες, διαλεκτική σύλληψη των σχέσεων του ανθρώπινου ατόμου με το περιβάλλον του, σύμφωνα με την οποία, αν οι ανθρώπινες κοινωνίες απαρτίζονται από άτομα και, παρά την συγκυριακή σταθερότητα τους, τείνουν να μεταβάλλονται στο χρόνο, είναι ακριβώς επειδή τα ανθρώπινα άτομα «απαρτίζονται από κοινωνίες». Επειδή, δηλαδή, εξανθρωπίζονται, ιστορικά με την κοινωνικοποίησή τους, συνεπώς αφομοιώνοντας συμβολικά και πρακτικά εφόδια: γνώσεις, τεχνικές, μοντέλα σκέψης, ιδέες και αξίες της κοινωνίας, ούτως ώστε να είναι σε θέση να παράγουν με την εργασία τους ένα, εξελισσόμενο στον χρόνο, ανθρωπογενές περιβάλλον που μεσολαβεί τεχνικά, κοινωνικά και πολιτικά μεταξύ των ανθρώπινων κοινωνιών και της φύσης. Έτσι, η έννοια και η αίσθηση της ελευθερίας στην ανθρώπινη ιστορική και κοινωνική πραγματικότητα, έχει μια συγκεκριμένη πολιτική υπόσταση, ακριβώς επειδή είναι σύμφυτη με ένα συλλογικό συνανήκειν, επειδή, δηλαδή, διαθέτει ρίζες μέσα στις ιστορικές και εδαφικές συνθήκες της ζωής μιας κοινότητας και των συνεχών αγώνων της για την βελτίωσή τους.

Αυτές οι πραγματικές ελευθερίες δεν είναι αποκλειστικά ατομικές ή τυπικές, ούτε αναδεικνύονται με τρόπο αφηρημένο, όπως συμβαίνει με τις κούφιες φιλελεύθερες διακηρύξεις δικαιωμάτων, που στον νεώτερο δυτικό κόσμο αρκούνται στην τυπική αναγνώριση τους «για όλους τους ανθρώπους», ανεξάρτητα από τις συγκεκριμένες κοινωνικές και πολιτικές συγκυρίες και χωρίς καμία αναφορά στις ηθικο-πολιτικές υποχρεώσεις του ατόμου απέναντι στην ομάδα του. Είναι, ωστόσο, φανερό, ότι κανένα τυπικό «δικαίωμα στη ζωή» ή στην «ιδιοκτησία» δεν εξασφαλίζει το άτομο από μια απόπειρα φόνου εναντίον του, από μια κλοπή ή από μια κατάσχεση των περιουσιακών του στοιχείων, λόγου χάρη, από το κράτος, «λόγω χρεών». (Προφανώς, διαμεσολαβημένο από τράπεζες, το ψηφιακό χρήμα, με τη σταδιακή από-υλοποίηση των συναλλαγών και την κατάργηση του φυσικού χρήματος, διευκολύνει ιδιαίτερα παρόμοιες κατασχέσεις «πιστωτικών μονάδων»...)

Εντούτοις, η φιλελεύθερη ιδέα μιας αποκλειστικά συμβατικής κοινωνίας, η εύρυθμη λειτουργία της οποίας στηρίζεται στο σεβασμό των νομικών της κανόνων, καθιστά την κοινωνική αλληλεγγύη συνώνυμη της απο-πολι-

πολιτικο-κοινωνικές συνέπειες της εξατομίκευσής του και ενδεχομένως του φιλελεύθερου ριζοσπαστισμού του: ψυχοπολιτικά ανέστιος, ένθερμος υποστηρικτής των απο-υλοποιημένων διευκολύνσεων στο πεδίο των συναλλαγών, «απομαγευμένος» στο πεδίο των πολιτικών και θρησκευτικών του πεποιθήσεων (αλλά πιστός της πολιτικής θρησκείας του δικαιωματισμού), εξ' ορισμού «διαφορετικός» (και πάντως όχι όμοιος με τους άλλους), «ανεκτικός» (δηλαδή αδιάφορος και δουλικός) ... στις πιο ακραία ριζοσπαστικές εκδοχές της, ένα τέτοιο πολιτισμικά αποικιοκρατούμενο, «προοδευτικό» άτομο αισθάνεται πιο εκσυγχρονισμένο όταν διατηρεί χαλαρούς μόνο δεσμούς με κάποια συγκεκριμένη οικεία κοινότητα και με την πολιτική ιστορία της. Όταν έχει συναισθηματικά και γλωσσικά αποστασιοποιηθεί επαρκώς από τα ήθη, τα έθιμα, τις παραδόσεις, την προφορά ή και την ίδια τη γλώσσα της κοινωνικής ομάδας ή της κοινωνίας από την οποία κατάγεται. Όταν με την αφηρημένη νομική εγγραφή του στους «απανταχού δικαιωματούχους» και υπό την εξιδανικευμένη ιδιότητα του κοσμοπολίτη, ταυτίζει την παραπάνω αποστασιοποίηση με την μορφωτική και ηθική «πρόοδο» (ή, κάποτε και με τις μετανεωτερίζουσες ιδεολογίες του καθεστωτικού «αντιρατσισμού»...). Όταν έχει εγκαταστήσει τον φιλελεύθερο, ναρκισσευόμενο ατομισμό του στα ιδεολογικά πλαίσια ενός ιδεατού ειρηνευμένου κόσμου, με πολλούς αγοραίους ανταγωνισμούς, αλλά χωρίς πραγματικές κοινωνικές και πολιτικές συγκρούσεις – κυρίως δε, χωρίς ιστορικά δραστήρια συλλογικά υποκείμενα.

Ένα τέτοιο συγκεκριμένο, μοναχικό άτομο, βρίσκεται σήμερα, «ξαφνικά», ενώπιον στερήσεων και καταναγκασμών οργουελικού τύπου. Ο σαστισμένος φιλελεύθερος δικαιωματούχος, για να μην περιθωριοποιηθεί (π.χ. ως «ψεκασμένος») ή να μην τιμωρηθεί ως παραβάτης, είναι πλέον νομικά και ηθικά εξαναγκασμένος να αποδεχτεί, άλλοτε με δυσφορία άλλοτε όχι, την περιστολή των πλέον στοιχειωδών ελευθεριών του – ιδίως εκείνων που ισχύουν μετά την κατάργηση της δουλείας (όπως να αποφασίζει ο ίδιος για τις ιατρικές παρεμβάσεις επί του σώματός του), ή την κατάργηση αυτονόητων για τον νεώτερο δυτικό κόσμο δικαιωμάτων του (να μην κρύβει δημοσίως το πρόσωπό του, να μην βιώνει τον υποχρεωτικό, κατ' οίκον εγκλεισμό του για πολλούς συνεχόμενους μήνες, ούτε την

νωμένα κυκλώματα, ενώ παράλληλα στο όνομα της δημόσιας υγείας, καθιστούν με τρόπο ρητό, όλο και πιο δύσκολη την καθημερινή ζωή των πολιτών που επέλεξαν και αποφάσισαν να ασκήσουν το δικαίωμα της κριτικής ή της άρνησης να αποδεχτούν μια συγκεκριμένη ιατρική πράξη πάνω στο σώμα τους. Πράγματι, τί είδους πατερναλιστικός ολοκληρωτισμός υποσκάπτει τα θεμέλια της αστικής δημοκρατίας όταν τα αστικά δημοκρατικά συντάγματα καταστρατηγούνται «για το καλό μας» με τρόπο τόσο προκλητικό, ή όταν ο θεσμός της δικαιοσύνης, χωρίς να κρατά πλέον ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα, έχει πάψει να λειτουργεί;

Οι εύλογες αυτές απορίες προέρχονται κατά την άποψή μας από την παραγνώριση, εκ μέρους των παραπάνω νομικών, της σπουδαιότητας που έχει για το νέο διεθνοποιημένο καθεστώς πολιτικής κυριαρχίας η κυνική υποτίμηση του παραδοσιακού πολιτικού στοιχείου και η μονομερής θεμελίωση της κοινωνικής ευταξίας στον νομικό πειθαναγκασμό που ολοκληρώνει κανονιστικά την «ανοιχτή κοινωνία των πολιτών» στο πιο αφηρημένο και τυπικό της επίπεδο: το κανονιστικό δηλαδή πλαίσιο της λειτουργίας της –εκείνο λόγου χάρη που παραβιάζεται σήμερα με τις απόψεις και την στάση των «ψεκασμένων–ανεμβολίαστων», ενώ ο «λαθρομετανάστης» δεν παραβιάζει στο κάτω-κάτω της γραφής παρά ένα, ούτως ή άλλως «ιστορικά ξεπερασμένο» και γεωγραφικά συγκεκριμένο **πολιτικό** όριο: τα σύνορα. Αυτό που διαφεύγει, συνεπώς, της προσοχής των έγκριτων και ευαίσθητων νομικών, είναι και πάλι το πολιτικό στοιχείο των παραπάνω φαινομενικών αντιφάσεων: η εδραίωση της αστικής πολιτικής αντεπανάστασης που έλαβε χώρα κατά το διάστημα του τελευταίου μισού αιώνα με διαδοχικά μικρά βήματα και θεσμικές μεταρρυθμίσεις, πολλές από τις οποίες περιείχαν πρακτικά στοιχεία διευκόλυνσης των συναλλαγών

δια: γνώσεις, τεχνικές, μοντέλα σκέψης, ιδέες και αξίες της κοινωνίας, ούτως ώστε να είναι σε θέση να παράγουν με την εργασία τους ένα, εξελισσόμενο στον χρόνο, ανθρωπογενές περιβάλλον που μεσολαβεί τεχνικά, κοινωνικά και πολιτικά μεταξύ των ανθρώπινων κοινωνιών και της φύσης. Έτσι, η έννοια και η αίσθηση της ελευθερίας στην ανθρώπινη ιστορική και κοινωνική πραγματικότητα, έχει μια συγκεκριμένη πολιτική υπόσταση, ακριβώς επειδή είναι σύμφυτη με ένα συλλογικό συνανήκειν, επειδή, δηλαδή, διαθέτει ρίζες μέσα στις ιστορικές και εδαφικές συνθήκες της ζωής μιας κοινότητας και των συνεχών αγώνων της για την βελτίωσή τους.

Αυτές οι πραγματικές ελευθερίες δεν είναι αποκλειστικά ατομικές ή τυπικές, ούτε αναδεικνύονται με τρόπο αφηρημένο, όπως συμβαίνει με τις κούφιες φιλελεύθερες διακηρύξεις δικαιωμάτων, που στον νεώτερο δυτικό κόσμο αρκούνται στην τυπική αναγνώρισή τους «για όλους τους ανθρώπους», ανεξάρτητα από τις συγκεκριμένες κοινωνικές και πολιτικές συγκυρίες και χωρίς καμία αναφορά στις ηθικο-πολιτικές υποχρεώσεις του ατόμου απέναντι στην ομάδα του. Είναι, ωστόσο, φανερό, ότι κανένα τυπικό «δικαίωμα στη ζωή» ή στην «ιδιοκτησία» δεν εξασφαλίζει το άτομο από μια απόπειρα φόνου εναντίον του, από μια κλοπή ή από μια κατάσχεση των περιουσιακών του στοιχείων, λόγου χάρη, από το κράτος, «λόγω χρεών». (Προφανώς, διαμεσολαβημένο από τράπεζες, το ψηφιακό χρήμα, με τη σταδιακή από-υλοποίηση των συναλλαγών και την κατάργηση του φυσικού χρήματος, διευκολύνει ιδιαίτερα παρόμοιες κατασχέσεις «πιστωτικών μονάδων»...)

Εντούτοις, η φιλελεύθερη ιδέα μιας αποκλειστικά συμβατικής κοινωνίας, η εύρυθμη λειτουργία της οποίας στηρίζεται στο σεβασμό των νομικών της κανόνων, καθιστά την κοινωνική αλληλεγγύη συνώνυμη της απο-πολιτικοποιημένης, εθελοντικής, αστικής φιλανθρωπίας και τον κοινωνικό έλεγχο των ατομικών συμπεριφορών κάτι «πιο απόμακρο» από το όποιο συγκεκριμένο «χέρι» ή «μάτι του γείτονα» (του συναδέλφου, του συνεργάτη, του συμπατριώτη, κ.λπ.). Στις σύγχρονες, χαοτικές μητροπόλεις που κατοικούνται από άτομα αποξενωμένα μεταξύ τους και ανταγωνιστικές μικροομάδες συμφερόντων, η, κρατικώς και αστυνομικώς ασκούμενη, γενικευμένη επιτήρηση της συμμόρφωσης των πολιτών, ως δείγμα της υποταγής που οφείλουν οι επιτηρούμενοι στην επιτηρούσα αρχή, αποτελεί την πίσω πλευρά του αναρχο-φιλελεύθερου ατομισμού. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου περίεργο ριζοσπαστικές εκδοχές της, ένα τέτοιο πολιτισμικά αποικιοκρατούμενο, «προοδευτικό» άτομο αισθάνεται πιο εκσυγχρονισμένο όταν διατηρεί χαλαρούς μόνο δεσμούς με κάποια συγκεκριμένη οικεία κοινότητα και με την πολιτική ιστορία της. Όταν έχει συναισθηματικά και γλωσσικά αποστασιοποιηθεί επαρκώς από τα ήθη, τα έθιμα, τις παραδόσεις, την προφορά ή και την ίδια τη γλώσσα της κοινωνικής ομάδας ή της κοινωνίας από την οποία κατάγεται. Όταν με την αφηρημένη νομική εγγραφή του στους «απανταχού δικαιωματούχους» και υπό την εξιδανικευμένη ιδιότητα του κοσμοπολίτη, ταυτίζει την παραπάνω αποστασιοποίηση με την μορφωτική και ηθική «πρόοδο» (ή, κάποτε και με τις μετανεωτερίζουσες ιδεολογίες του καθεστωτικού «αντιρατσισμού»...). Όταν έχει εγκαταστήσει τον φιλελεύθερο, ναρκισσευόμενο ατομισμό του στα ιδεολογικά πλαίσια ενός ιδεατού ειρηνευμένου κόσμου, με πολλούς αγοραίους ανταγωνισμούς, αλλά χωρίς πραγματικές κοινωνικές και πολιτικές συγκρούσεις – κυρίως δε, χωρίς ιστορικά δραστήρια συλλογικά υποκείμενα.

Ένα τέτοιο συγκεκριμένο, μοναχικό άτομο, βρίσκεται σήμερα, «ξαφνικά», ενώπιον στερήσεων και καταναγκασμών οργουελικού τύπου. Ο σαστισμένος φιλελεύθερος δικαιωματούχος, για να μην περιθωριοποιηθεί (π.χ. ως «ψεκασμένος») ή να μην τιμωρηθεί ως παραβάτης, είναι πλέον νομικά και ηθικά εξαναγκασμένος να αποδεχτεί, άλλοτε με δυσφορία άλλοτε όχι, την περιστολή των πλέον στοιχειωδών ελευθεριών του – ιδίως εκείνων που ισχύουν μετά την κατάργηση της δουλείας (όπως να αποφασίζει ο ίδιος για τις ιατρικές παρεμβάσεις επί του σώματός του), ή την κατάργηση αυτονόητων για τον νεώτερο δυτικό κόσμο δικαιωμάτων του (να μην κρύβει δημοσίως το πρόσωπό του, να μην βιώνει τον υποχρεωτικό, κατ' οίκον εγκλεισμό του για πολλούς συνεχόμενους μήνες, ούτε την κατάσταση του κοινωνικού απομονωτισμού σαν να ήταν λεπρός του μεσαίωνα κ.λπ.).

Εντός του παγκόσμιου σκηνικού της υγειονομικής κρίσης και της έμφασης στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού όλου του πληθυσμού, να, λοιπόν, σκαναρίσματα, να συχνές εξακριβώσεις στοιχείων, να υγειονομικά διαβατήρια για να μετακινηθείς ... οι νομικοί που διατηρούν τις δημοκρατικές ευαισθησίες τους αναρωτώνται συχνά σε τί είδους αστική δημοκρατία ζούμε, όταν τα εθνικά κράτη και οι δυνάμεις ασφαλείας, δεν φαίνονται να ανησυχούν ιδιαίτερα από την μαζική «παραβίαση» των συνόρων από ομάδες «λαθρομεταναστών» που διακινούνται από οργανωμένα κυκλώματα, ενώ παράλληλα στο όνομα της δημόσιας υγείας, καθιστούν με τρόπο ρητό, όλο και πιο δύσκολη την καθημερινή ζωή των πολιτών που επέλεξαν και αποφάσισαν να ασκήσουν το δικαίωμα της κριτικής ή της άρνησης να αποδεχτούν μια συγκεκριμένη ιατρική πράξη πάνω στο σώμα τους. Πράγματι, τί είδους πατερναλιστικός ολοκληρωτισμός υποσκάπτει τα θεμέλια της αστικής δημοκρατίας όταν τα αστικά δημοκρατικά συντάγματα καταστρατηγούνται «για το καλό μας» με τρόπο τόσο προκλητικό, ή όταν ο θεσμός της δικαιοσύνης, χωρίς να κρατά πλέον ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα, έχει πάψει να λειτουργεί;

Οι εύλογες αυτές απορίες προέρχονται κατά την άποψή μας από την παραγνώριση, εκ μέρους των παραπάνω νομικών, της σπουδαιότητας που έχει για το νέο διεθνοποιημένο καθεστώς πολιτικής κυριαρχίας η κυνική υποτίμηση του παραδοσιακού πολιτικού στοιχείου και η μονομερής θεμελίωση της κοινωνικής ευταξίας στον νομικό πειθαναγκασμό που ολοκληρώνει κανονιστικά την «ανοιχτή κοινωνία των πολιτών» στο πιο αφηρημένο και τυπικό της επίπεδο: το κανονιστικό δηλαδή πλαίσιο της λειτουργίας της –εκείνο λόγου χάρη που παραβιάζεται σήμερα με τις απόψεις και την στάση των «ψεκασμένων–ανεμβολίαστων», ενώ ο «λαθρομετανάστης» δεν παραβιάζει στο κάτω-κάτω της γραφής παρά ένα, ούτως ή άλλως «ιστορικά ξεπερασμένο» και γεωγραφικά συγκεκριμένο **πολιτικό** όριο: τα σύνορα. Αυτό που διαφεύγει, συνεπώς, της προσοχής των έγκριτων και ευαίσθητων νομικών, είναι και πάλι το πολιτικό στοιχείο των παραπάνω φαινομενικών αντιφάσεων: η εδραίωση της αστικής πολιτικής αντεπανάστασης που έλαβε χώρα κατά το διάστημα του τελευταίου μισού αιώνα με διαδοχικά μικρά βήματα και θεσμικές μεταρρυθμίσεις, πολλές από τις οποίες περιείχαν πρακτικά στοιχεία διευκόλυνσης των συναλλαγών και απεμπλοκής από τις γραφειοκρατικές αγκυλώσεις του εθνικού παρελθόντος. Η αντεπανάσταση αυτή σηματοδοτεί την ιστορική μετατόπιση της πραγματικής πολιτικής εξουσίας σε διεθνή, οικονομικο-πολιτικά κέντρα λήψης αποφάσεων και την ανάδειξη του νέου συμβατικού, κανονιστικού πλαισίου που («οφείλει να») διέπει την ζωή υπό επιτήρηση των μεταεθνικών «πολιτών του κόσμου» ως εξατομικευμένων δικαιωματούχων με λίγο ή πολύ περιορισμένα δικαιώματα. Το αφήγημα της «μεγάλης επανεκκίνησης» περιγράφει την ολοκλήρωση της πρώτης φάσης

συνέχεια στη σελ. 10

συνέχεια από τη σελ. 9

αυτής της αντεπανάστασης και τους επόμενους στόχους της.

Είναι, συνεπώς, η παραπάνω μετάβαση από το ριζοσπαστικά φιλελεύθερο, νομικώς δικαιωματούχο άτομο στον ανελεύθερο, «ούτε καν δούλο πολίτη του κόσμου» που βρίσκεται υπό διαρκή επιτήρηση, που μοιάζει σήμερα να εξηγεί καλύτερα γιατί τόσοι πολλοί δυτικοί πολίτες από όλο το εκλογικό φάσμα, ακόμα και αν δεν πείθονται απόλυτα από τα συστημικά μέσα ενημέρωσης, δεν δείχνουν καμία ιδιαίτερη διάθεση να αντισταθούν σε οτιδήποτε – και ιδίως να αντισταθούν συλλογικά, ως λαοί και λαϊκά στρώματα, με την απαιτούμενη μάλιστα υπερβατική αυταπάρνηση. Με άλλα λόγια, «συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια»: η ατομική συνείδηση των απολαϊκοποιημένων – απελεύθερων δικαιωματούχων, των εξατομικευμένων πρώην δούλων, είναι «αταβιστικά» συνηθισμένη τόσο στην ιδέα της προσωρινότητας των όποιων νομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών που τους έχουν παραχωρηθεί, όσο και σε εκείνη της μακραίωνης πολιτικής σταθερότητας του ζυγού επί του τραχήλου των μακρινών κάπως προγόνων και ενδεχομένως των απογόνων τους. Το άτομο αυτό, όχι μόνο δεν εξεγείρεται, αλλά και ήδη, όπως φαίνεται, συνηθίζει στα πάντα. Γνωρίζει κατά βάθος πως δεν υπάρχουν οριστικά πολιτικά κεκτημένα, ότι τα δικαιώματα που φαίνονται να «εκχωρούνται από τον ηγεμόνα» είναι εύκολο να καταργηθούν, αν δεν περιφρουρούνται συλλογικά. (Ως συνήθως ο ανώτερος κλήρος πήρε ήδη θέση υπέρ της νέας καθεστωτικής νομιμότητας: όπως δήλωσε ο μητροπολίτης Πειραιώς, «Είπαμε να υπάρχουν δικαιώματα, όχι να γίνουν και είδωλα»...).

Ο μετανεωτερικός πολίτης, ως τυπικά εγγράμματος και πληροφορημένος, αλλά αφελής και φιλοσοφικά ανυποψίαστος, συνήθισε αφενός να δέχεται ως ορθολογική και επιστημονική την βιολογική αναγωγή όλης της ανθρώπινης πραγματικότητας στο γονίδιο (του ανθρώπινου σώματος στον οργανισμό, της προσωπικότητας στην νευρωνική οργάνωση του εγκεφάλου κ.λπ.). Να ισχυρίζεται ως απομαγευμένη συνείδηση ότι «δεν πιστεύει στα θαύματα», αλλά εντούτοις να αναζητά την αποκατάσταση της χαμένης ισορροπίας του σε φαρμακευτικά σκευάσματα, «χάπια ευτυχίας» και γονιδιακές θεραπείες που παρέχονται προληπτικά δωρεάν, λόγου χάρη υπό μορφή εμβολίου για κορωνοϊούς... Το άτομο αυτό έμαθε να στιγματίζει ως σκοταδιστική κάθε μορφή «συνωμοσιολογίας» που αμφισβητεί τις επίσημες αλήθειες. Συνήθως όχι μόνο εκλογικεύει την δική του υποταγή, αλλά και απεχθάνεται τους «απείθαρχους»: ως δοσίλογος-μασκοφόρος θα καταγγείλει ευχαρίστως στις αρχές τους ανυπάκουους γείτονες και συμπολίτες του, για λόγους «προστασίας της δημόσιας υγείας»... Εύκολα θα μεταβληθεί σε τηλε-εργαζόμενο εξάρτημα του πολύπλοκου μηχανισμού διαχείρισης και αναπαραγωγής μιας διεθνοποιημένης τεχνοφεουδαρχικής κοινωνίας, με την πεποίθηση, μάλιστα, ότι έτσι θα έχει «προοδεύσει».

Για όλους τους παραπάνω λόγους, τα υγειονομικά διαβατήρια και όλα τα υπόλοιπα σημερινά ή μελλοντικά μέτρα αποκλεισμού των όποιων αντιφρονούντων από το δημόσιο χώρο, δεν αποτελούν απλώς κάποια σύγχρονα πιστοποιητικά πολιτικών φρονημάτων που το άτομο αποκτά αποδεχόμενο ένα τσίμπημα, όπως παλιότερα οι πολίτες ενός πολιτικά και στρατιωτικά ηττημένου λαού αποκτούσαν τα διαπιστευτήρια της πολιτικής τους ορθότητας υπογράφοντας τη δήλωση ότι «αποκηρύσσουν μετά βδελυγμίας τον κομμουνισμό»: στα παλιά πιστοποιητικά, το ιδεολογικό και πολιτικό κριτήριο του αποκλεισμού ήταν πασιφανές, συνεπώς και οι άμεσες ή έμμεσες ιδεολογικές αντιστάσεις των αποκλεισμένων. Το υγειονομικό διαβατήριο, αντίθετα, θεμελιώνεται νομικά σε μια προσχηματικά μη πολιτική ορθολογικότητα. **Αποκτάται από τον κάθε δικαιωματούχο δικαιωματικά με την έμπρακτη αποποίηση των ατομικών του δικαιωμάτων**, σκέψης, κριτικής, επιλογής, αυτοδιάθεσης, άρνησης κάποιων υγειονομικών μέτρων που τον αφορούν. Από εκεί και ύστερα, την ανάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενη, η μέριμνα κάθε

όλων». Έτσι, οι μεταφασίζουσες δυτικές μαζικές «δημοκρατίες» μπορούν επιτέλους να ταξινομήσουν τους εκ

απόλυτα από τα συστημικά μέσα ενημέρωσης, δεν δείχνουν καμία ιδιαίτερη διάθεση να αντισταθούν σε οτιδήποτε – και ιδίως να αντισταθούν συλλογικά, ως λαοί και λαϊκά στρώματα, με την απαιτούμενη μάλιστα υπερβατική αυταπάρνηση. Με άλλα λόγια, «συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια»: η ατομική συνείδηση των απολαϊκοποιημένων – απελεύθερων δικαιωματούχων, των εξατομικευμένων πρώην δούλων, είναι «αταβιστικά» συνηθισμένη τόσο στην ιδέα της προσωρινότητας των όποιων νομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών που τους έχουν παραχωρηθεί, όσο και σε εκείνη της μακραίωνης πολιτικής σταθερότητας του ζυγού επί του τραχήλου των μακρινών κάπως προγόνων και ενδεχομένως των απογόνων τους. Το άτομο αυτό, όχι μόνο δεν εξεγείρεται, αλλά και ήδη, όπως φαίνεται, συνηθίζει στα πάντα. Γνωρίζει κατά βάθος πως δεν υπάρχουν οριστικά πολιτικά κεκτημένα, ότι τα δικαιώματα που φαίνονται να «εκχωρούνται από τον ηγεμόνα» είναι εύκολο να καταργηθούν, αν δεν περιφρουρούνται συλλογικά. (Ως συνήθως ο ανώτερος κλήρος πήρε ήδη θέση υπέρ της νέας καθεστωτικής νομιμότητας: όπως δήλωσε ο μητροπολίτης Πειραιώς, «Είπαμε να υπάρχουν δικαιώματα, όχι να γίνουν και είδωλα»...).

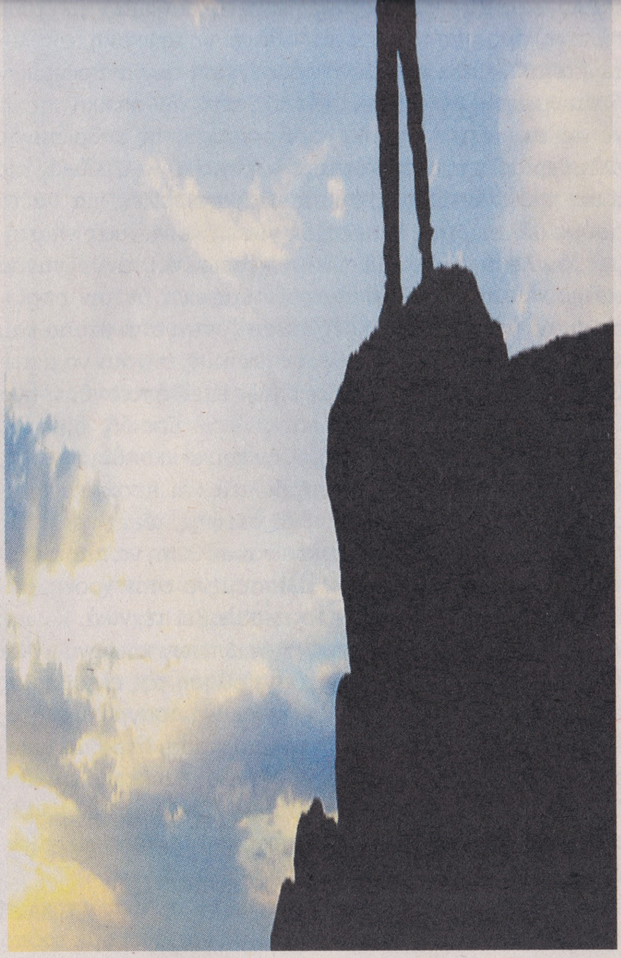
Ο μετανεωτερικός πολίτης, ως τυπικά εγγράμματος και πληροφορημένος, αλλά αφελής και φιλοσοφικά ανυποψίαστος, συνήθισε αφενός να δέχεται ως ορθολογική και

σκοταδιστική κάθε μορφή «συνωμοσιολογίας» που αμφισβητεί τις επίσημες αλήθειες. Συνήθως όχι μόνο εκλογικεύει την δική του υποταγή, αλλά και απεχθάνεται τους «απείθαρχους»: ως δοσίλογος-μασκοφόρος θα καταγγείλει ευχαρίστως στις αρχές τους ανυπάκουους γείτονες και συμπολίτες του, για λόγους «προστασίας της δημόσιας υγείας»... Εύκολα θα μεταβληθεί σε τηλε-εργαζόμενο εξάρτημα του πολύπλοκου μηχανισμού διαχείρισης και αναπαραγωγής μιας διεθνοποιημένης τεχνοφεουδαρχικής κοινωνίας, με την πεποίθηση, μάλιστα, ότι έτσι θα έχει «προοδεύσει».

Για όλους τους παραπάνω λόγους, τα υγειονομικά διαβατήρια και όλα τα υπόλοιπα σημερινά ή μελλοντικά μέτρα αποκλεισμού των όποιων αντιφρονούντων από το δημόσιο χώρο, δεν αποτελούν απλώς κάποια σύγχρονα πιστοποιητικά πολιτικών φρονημάτων που το άτομο αποκτά αποδεχόμενο ένα τσίμπημα, όπως παλιότερα οι πολίτες ενός πολιτικά και στρατιωτικά ηττημένου λαού αποκτούσαν τα διαπιστευτήρια της πολιτικής τους ορθότητας υπογράφοντας τη δήλωση ότι «αποκηρύσσουν μετά βδελυγμίας τον κομμουνισμό»: στα παλιά πιστοποιητικά, το ιδεολογικό και πολιτικό κριτήριο του αποκλεισμού ήταν πασιφανές, συνεπώς και οι άμεσες ή έμμεσες ιδεολογικές αντιστάσεις των αποκλεισμένων. Το υγειονομικό διαβατήριο, αντίθετα, θεμελιώνεται νομικά σε μια προσχηματικά μη πολιτική ορθολογικότητα. **Αποκτάται από τον κάθε δικαιωματούχο δικαιωματικά με την έμπρακτη αποποίηση των ατομικών του δικαιωμάτων**, σκέψης, κριτικής, επιλογής, αυτοδιάθεσης, άρνησης κάποιων υγειονομικών μέτρων που τον αφορούν. Από εκεί και ύστερα, την ανάγκη φιλοτιμίαν ποιούμενη, η μέριμνα κάθε πρόθυμα δουλικού υπηκόου να διατηρήσει ως «ελεύθερος δικαιωματούχος δυτικός πολίτης» κάποια επίφαση ηθικής αξιοπρέπειας παρά την εκχώρηση των στοιχειωδών δικαιωμάτων του στον ηγεμόνα του, αναλαμβάνει το ψυχολογικό έργο της εκλογίκευσης της υποταγής και της εκ των υστέρων ιδεολογικής μεταβολής της σε ελεύθερη συνειδητή επιλογή.

Με άλλα λόγια, για να είναι πολιτικά αποτελεσματική ως προς την οικοδόμηση της υπακοής του δυτικού πολίτη, η τωρινή πολιτική ορθότητα οφείλει να απαιτεί την πρόθυμη, αλλά και τυφλή συμμόρφωση του σε προκλητικά αντιφατικές αποφάσεις, όπως ακριβώς τις υπαγορεύει και τις ανασκευάζει κατά βούληση το καθεστώς. Σε κανονιστικούς καταναγκασμούς και νομικούς κανόνες αυθαίρετους, που κατά περίπτωση μπορούν να τεκμηριώνονται με ψευδοορθολογικά

όλων». Έτσι, οι μεταφασίζουσες δυτικές μαζικές «δημοκρατίες» μπορούν επιτέλους να ταξινομήσουν τους εκ πεποιθήσεως εχθρούς τους, να στιγματίσουν ψυχολογικά και μορφωτικά τα «αντικοινωνικά στοιχεία τους», ενδεχομένως να τα «θεραπεύσουν» ψυχιατρικά ή να τα τιμωρήσουν με ένα μακρύχρονο κατ' οίκον περιορισμό.

Συνοπτικά: Ο μεταμοντερνισμός αποδόμησε την λογική εγκυρότητα και το ηθικο-πολιτικό «αφήγημα» κάθε ιστορικής συλλογικότητας, «απελευθερώνοντας» υποτίθεται τα άτομα από τους κοινωνικούς και πολιτικούς τους δεσμούς με το παρελθόν και το όποιο ιστορικό πεπρωμένο τους. Παράλληλα, η φιλελεύθερη πολιτική θρησκεία του δικαιωματισμού, απολαϊκοποίησε και αποϊστοριοποίησε τον ήδη εξατομικευμένο δυτικό άνθρωπο, στριμώχνοντάς τον στην νομική και ιδεολογική ταυτότητα του «φυσικού» κατόχου ατομικών ανθρώπινων δικαιωμάτων, του οποίοι οι απόψεις, οι προτιμήσεις και οι συμπεριφορές καταγράφονται και υπόκεινται σε διαρκή, εξ αποστάσεως, πολιτικό έλεγχο.

δεν υπάρχουν οριστικά πολιτικά κεκτημένα, ότι τα δικαιώματα που φαίνονται να «εκχωρούνται από τον ηγεμόνα» είναι εύκολο να καταργηθούν, αν δεν περιφρουρούνται συλλογικά. (Ως συνήθως ο ανώτερος κλήρος πήρε ήδη θέση υπέρ της νέας καθεστωτικής νομιμότητας: όπως δήλωσε ο μητροπολίτης Πειραιώς, «Είπαμε να υπάρχουν δικαιώματα, όχι να γίνουν και είδωλα»...).

Ο μετανεωτερικός πολίτης, ως τυπικά εγγράμματος και πληροφορημένος, αλλά αφελής και φιλοσοφικά ανυποψίαστος, συνήθισε αφενός να δέχεται ως ορθολογική και

πιστοποιητικά πολιτικών φρονημάτων που το άτομο αποκτά αποδεχόμενο ένα τσίμπημα, όπως παλιότερα οι πολίτες ενός πολιτικά και στρατιωτικά ηττημένου λαού αποκτούσαν τα διαπιστευτήρια της πολιτικής τους ορθότητας υπογράφοντας τη δήλωση ότι «αποκηρύσσουν μετά βδελυγμίας τον κομμουνισμό»: στα παλιά πιστοποιητικά, το ιδεολογικό και πολιτικό κριτήριο του αποκλεισμού ήταν πασιφανές, συνεπώς και οι άμεσες ή έμμεσες ιδεολογικές αντιστάσεις των αποκλεισμένων. Το υγειονομικό διαβατήριο, αντίθετα, θεμελιώνεται νομικά σε μια προσχηματικά μη πολιτική ορθολογικότητα. **Αποκτάται από τον κάθε δικαιωματούχο δικαιωματικά με την έμπρακτη αποποίηση των ατομικών του δικαιωμάτων**, σκέψης, κριτικής, επιλογής, αυτοδιάθεσης, άρνησης κάποιων υγειονομικών μέτρων που τον αφορούν. Από εκεί και ύστερα, την ανάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενη, η μέριμνα κάθε πρόθυμα δουλικού υπηκόου να διατηρήσει ως «ελεύθερος δικαιωματούχος δυτικός πολίτης» κάποια επίφαση ηθικής αξιοπρέπειας παρά την εκχώρηση των στοιχειωδών δικαιωμάτων του στον ηγεμόνα του, αναλαμβάνει το ψυχολογικό έργο της εκλογίκευσης της υποταγής και της εκ των υστέρων ιδεολογικής μεταβολής της σε ελεύθερη συνειδητή επιλογή.

Με άλλα λόγια, για να είναι πολιτικά αποτελεσματική ως προς την οικοδόμηση της υπακοής του δυτικού πολίτη, η τωρινή πολιτική ορθότητα οφείλει να απαιτεί την πρόθυμη, αλλά και τυφλή συμμόρφωση του σε προκλητικά αντιφατικές αποφάσεις, όπως ακριβώς τις υπαγορεύει και τις ανασκευάζει κατά βούληση το καθεστώς. Σε κανονιστικούς καταναγκασμούς και νομικούς κανόνες αυθαίρετους, που κατά περίπτωση μπορούν να τεκμηριώνονται με ψευδοορθολογικά επιχειρήματα ή όχι. Αν όλα αυτά αντιβαίνουν τα ισχύοντα αστικοδημοκρατικά συντάγματα, τόσο το καλύτερο! (Άλλωστε, πάντα θα βρεθεί ένας συνταγματολόγος υπηρεσίας που θα αποφανθεί το αντίθετο νομιμοποιώντας όλες τις αυθαιρεσίες.) Οι υγειονομικές διατάξεις της εκτελεστικής εξουσίας δεν νοείται καν να είναι αμφιλεγόμενες: βρίσκονται αξιωματικά, δογματικά πέραν κάθε επιστημονικής συζήτησης ή πολιτικής κριτικής. Λαμβάνονται σε διεθνές επίπεδο από διεθνείς οργανισμούς προφανώς «για το καλό

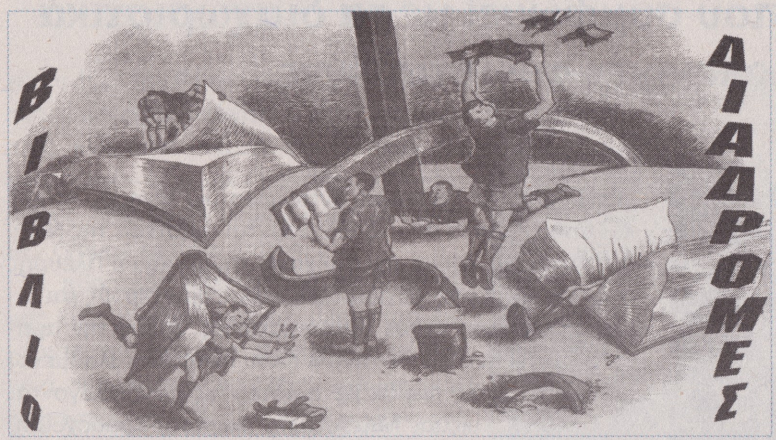
όλων». Έτσι, οι μεταφασίζουσες δυτικές μαζικές «δημοκρατίες» μπορούν επιτέλους να ταξινομήσουν τους εκ πεποιθήσεως εχθρούς τους, να στιγματίσουν ψυχολογικά και μορφωτικά τα «αντικοινωνικά στοιχεία τους», ενδεχομένως να τα «θεραπεύσουν» ψυχιατρικά ή να τα τιμωρήσουν με ένα μακρύχρονο κατ' οίκον περιορισμό.

Συνοπτικά: Ο μεταμοντερνισμός αποδόμησε την λογική εγκυρότητα και το ηθικο-πολιτικό «αφήγημα» κάθε ιστορικής συλλογικότητας, «απελευθερώνοντας» υποτίθεται τα άτομα από τους κοινωνικούς και πολιτικούς τους δεσμούς με το παρελθόν και το όποιο ιστορικό πεπρωμένο τους. Παράλληλα, η φιλελεύθερη πολιτική θρησκεία του δικαιωματισμού, απολαϊκοποίησε και αποϊστοριοποίησε τον ήδη εξατομικευμένο δυτικό άνθρωπο, στριμώχνοντάς τον στην νομική και ιδεολογική ταυτότητα του «φυσικού» κατόχου ατομικών ανθρώπινων δικαιωμάτων, του οποίοι οι απόψεις, οι προτιμήσεις και οι συμπεριφορές καταγράφονται και υπόκεινται σε διαρκή, εξ αποστάσεως, πολιτικό έλεγχο.

Ύστερα, από το 2020, ο επιτρεπόμενος προ-μετάνθρωπος άρχισε να υφίσταται κατ' εξακολούθηση καταναγκασμούς. Ήδη αναδύεται διαφανής, ρευστός, εύκαμπτος, πειθαρχικός, σκίζοντας το νομικό κουκούλι του προκατόχου του, του «απελεύθερου» δικαιωματούχου.

Προγραμματίζεται να ζήσει ήσυχα, ειρηνικά, στο αέναο, αγοραίο παρόν, μπαίνοντας σταδιακά στο υλικό και συμβολικό καλούπι του μετανθρώπου.

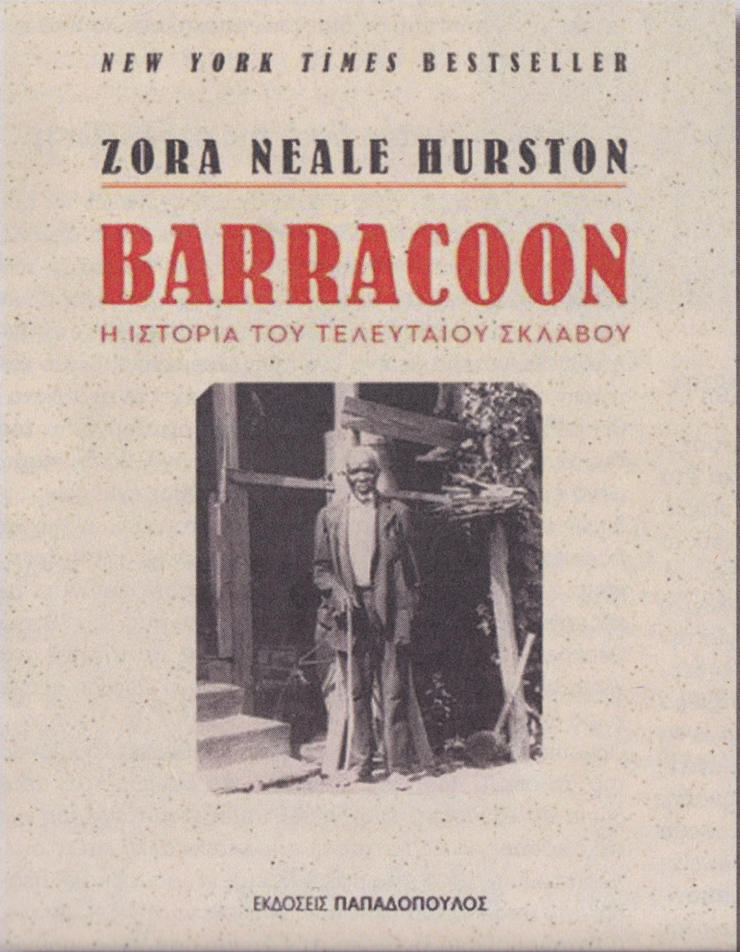
Γιάννης Παπαμιχαήλ

ZORA NEALE HURSTON

BARRACOON

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

κολαστηρίων που διέσχιζαν τον Ατλαντικό».
(από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Μπαρακούν: *Η ισπανική λέξη barracoon μεταφράζεται ως «στρατόπεδο» και προέρχεται από την λέξη barraca, που σημαίνει καλύβα. Ο όρος «μπαρακούν» περιγράφει τις κατασκευές που χρησιμοποιούνταν για την κράτηση Αφρικανών, οι οποίοι θα πωλούνταν και θα μεταφέρονταν στην Ευρώπη και την αμερικάνικη ήπειρο. Οι κατασκευές αυτές, που κάποιες αναφέρονταν επίσης ως εργοστάσια, φυλακές, μαντριά και στάνες, βρίσκονταν κοντά στην ακτή. Άλλοτε ήταν πρόχειρες «καλύβες σκλάβων» και άλλοτε ενισχυμένα «σπίτια σκλάβων» ή «φρούρια σκλάβων», όπου οι Αφρικανοί κρατούνταν σε υπόγεια κελιά, κάτω από ενδιαιτήματα των Ευρωπαίων διοικητών στους επάνω ορόφους. Οι Αφρικανοί που κρατούνταν σε αυτές τις δομές ήταν θύματα απαγωγής και είχαν αιχμαλωτιστεί στη διάρκεια τοπικών πολέμων και επιδρομών ή τους έφερναν από την ενδοχώρα ή τις ηπειρωτικές περιοχές ολόκληρης της ηπείρου. Πολλοί πέθαιναν στα μπαρακούν λόγω της σωματικής εξάντλησης από τη μεταφορά τους στην ακτή ή του μεγάλου διαστήματος που μεσολαβούσε μέχρι την άφιξη του καραβιού. Κάποιοι πέθαιναν ενώ περίμεναν να γεμίσει το καράβι, διαδικασία που μπορούσε να διαρκέσει από τρεις*

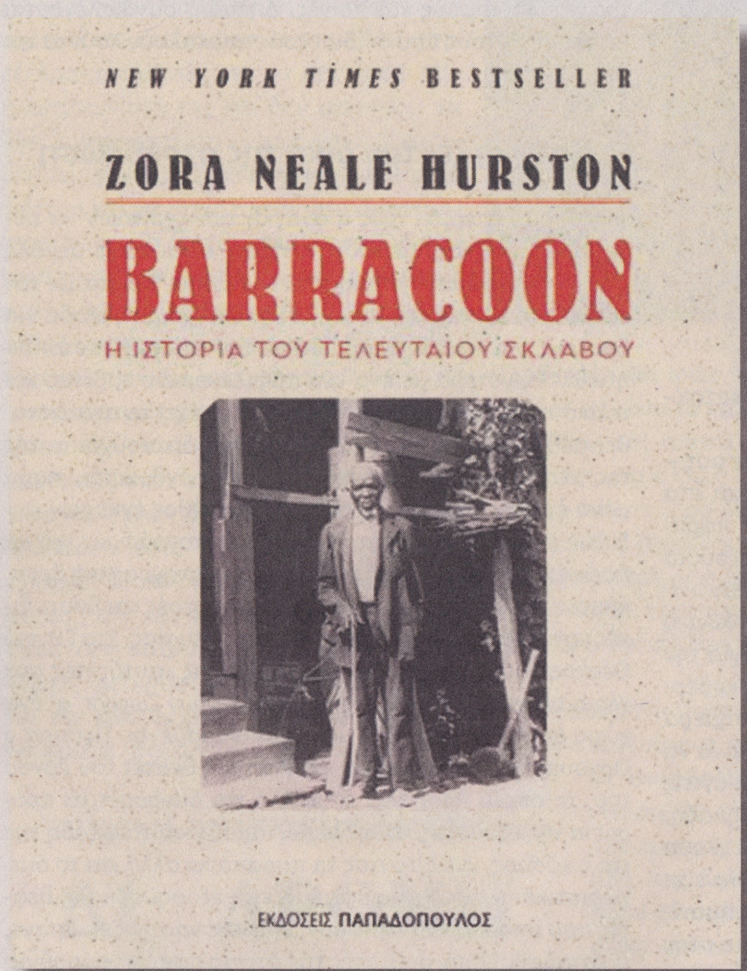
δέει την προσδοκία του με κάποια μελλοντική ουράνια δόξα, αλλά με την επιστροφή στον λαό του, όραμα που πηγάζει από τον πυρήνα του σεβασμού στους προγόνους. Μια αφήγηση που δεν παραπέμπει σε ένα ταξίδι στο αμερικάνικο όνειρο: «*είναι ένα είδος αφηγήματος δουλείας από την ανάποδη, ταξιδεύοντας αντίστροφα προς τα μπαρακούν, την προδοσία και την βαρβαρότητα. Και ακόμη πιο πίσω, σε μια περίοδο γαλήνης, μια εποχή ελευθερίας και μια αίσθηση ότι ανήκε κάπου*».

Θα θυμίσουμε από την πλευρά μας, ότι δέκα εκατομμύρια Αφρικανοί μεταφέρθηκαν στον λεγόμενο ***Νέο Κόσμο*** από το 1510 έως το 1860, περισσότεροι από δέκα εκατομμύρια δεν άντεξαν τις κακουχίες και τους βασανισμούς και πέθαναν κατά την διάρκεια του διαύλου, ενώ οκτώ εκατομμύρια επιπλέον σκοτώθηκαν ανάμεσα στον τόπο σύλληψής τους στην Αφρική και στους παράκτιους διαμετακομιστικούς σταθμούς, όπου επιβιβάζονταν όσοι είχαν επιζήσει από τις επιδρομές. Μ' άλλα λόγια, συνολικά η δημογραφική εξέλιξη της Αφρικής επιβαρύνθηκε με την απώλεια τουλάχιστον είκοσι εκατομμυρίων ανθρώπων. Η χειρότερη περίοδος για την Αφρική ταυτίζεται με την ακμή της καλλιέργειας του βαμβακιού στον Νέο Κόσμο, δηλαδή μεταξύ του 1800 και 1850, όταν κάθε έτος μετακινούνταν με την βία 120.000 άνθρωποι. Το 1600 στην Αφρική ζούσε το 30% των ανθρώπινων όντων στον πλανήτη, ο αριθμός αυτός μειώθηκε στο 20% το 1800, ενώ αυτή η μείωση συνεχίστηκε μέχρι το 1900, οπότε στην Αφρική ζούσε μόνο το 10% των ανθρώπων του πλανήτη.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ
Εκδ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Οκτώβριος 2021 / Σελ. 217
Επιμ. Ντέμπορα Τζ. Πλαντ
Μτφ Αντώνης Καλοκύρης

«Έπρεπε να περάσουν 90 χρόνια για να τολμήσει κάποιος να εκδώσει στην Αμερική την προσωπική μαρτυρία του Κούτζο Λούις, του τελευταίου το 1931 εν ζωή σκλάβου, που μεταφέρθηκε από την Αφρική στις ΗΠΑ. Τώρα η ιδιωματική του φωνή ακούγεται και στα ελληνικά. Μεταξύ 1927 και 1931 η ανθρωπολόγος Ζόρα Νιλ Χέρστον ταξίδεψε

κολαστηρίων που διέσχιζαν τον Ατλαντικό».
(από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Μπαρακούν: *Η ισπανική λέξη barracoon μεταφράζεται ως «στρατόπεδο» και προέρχεται από την λέξη barraca, που σημαίνει καλύβα. Ο όρος «μπαρακούν» περιγράφει τις κατασκευές που χρησιμοποιούνταν για την κράτηση Αφρικανών, οι οποίοι θα πωλούνταν και θα μεταφέρονταν στην Ευρώπη και την αμερικάνικη ήπειρο. Οι κατασκευές αυτές, που κάποιες αναφέρονταν επίσης ως εργοστάσια, φυλακές, μαντριά και στάνες, βρίσκονταν κοντά στην ακτή. Άλλοτε ήταν πρόχειρες «καλύβες σκλάβων» και άλλοτε ενισχυμένα «σπίτια σκλάβων» ή «φρούρια σκλάβων», όπου οι Αφρικανοί κρατούνταν σε υπόγεια κελιά, κάτω από ενδιαιτήματα των Ευρωπαίων διοικητών στους επάνω ορόφους. Οι Αφρικανοί που κρατούνταν σε αυτές τις δομές ήταν θύματα απαγωγής και είχαν αιχμαλωτιστεί στη διάρκεια τοπικών πολέμων και επιδρομών ή τους έφερναν από την ενδοχώρα ή τις ηπειρωτικές περιοχές ολόκληρης της ηπείρου. Πολλοί πέθαιναν στα μπαρακούν λόγω της σωματικής εξάντλησης από τη μεταφορά τους στην ακτή ή του μεγάλου διαστήματος που μεσολαβούσε μέχρι την άφιξη του καραβιού. Κάποιοι πέθαιναν ενώ περίμεναν να γεμίσει το καράβι, διαδικασία που μπορούσε να διαρκέσει από τρεις έως έξι μήνες. Αυτή η φάση του δουλεμπορίου ονομαζόταν «παράκτια» περίοδος. Τα χρόνια της καταστολής του δουλεμπορίου οι αιχμάλωτοι παρέμεναν έγκλειστοι για αρκετούς μήνες.*

***

Σύμφωνα με την συγγραφέα του βιβλίου, εκείνο το γεγονός που πραγματικά την εντυπωσίασε, στην τρίμηνη συναναστροφή της με τον Κούτζο Λούις, είναι ότι, όπως έλεγε ο ίδιος, στην Αμερική οι λευκοί είχαν κρατήσει τον λαό του στη σκλαβιά, όντως

δέει την προσδοκία του με κάποια μελλοντική ουράνια δόξα, αλλά με την επιστροφή στον λαό του, όραμα που πηγάζει από τον πυρήνα του σεβασμού στους προγόνους. Μια αφήγηση που δεν παραπέμπει σε ένα ταξίδι στο αμερικάνικο όνειρο: «*είναι ένα είδος αφηγήματος δουλείας από την ανάποδη, ταξιδεύοντας αντίστροφα προς τα μπαρακούν, την προδοσία και την βαρβαρότητα. Και ακόμη πιο πίσω, σε μια περίοδο γαλήνης, μια εποχή ελευθερίας και μια αίσθηση ότι ανήκε κάπου*».

Θα θυμίσουμε από την πλευρά μας, ότι δέκα εκατομμύρια Αφρικανοί μεταφέρθηκαν στον λεγόμενο ***Νέο Κόσμο*** από το 1510 έως το 1860, περισσότεροι από δέκα εκατομμύρια δεν άντεξαν τις κακουχίες και τους βασανισμούς και πέθαναν κατά την διάρκεια του διαύλου, ενώ οκτώ εκατομμύρια επιπλέον σκοτώθηκαν ανάμεσα στον τόπο σύλληψής τους στην Αφρική και στους παράκτιους διαμετακομιστικούς σταθμούς, όπου επιβιβάζονταν όσοι είχαν επιζήσει από τις επιδρομές. Μ' άλλα λόγια, συνολικά η δημογραφική εξέλιξη της Αφρικής επιβαρύνθηκε με την απώλεια τουλάχιστον είκοσι εκατομμυρίων ανθρώπων. Η χειρότερη περίοδος για την Αφρική ταυτίζεται με την ακμή της καλλιέργειας του βαμβακιού στον Νέο Κόσμο, δηλαδή μεταξύ του 1800 και 1850, όταν κάθε έτος μετακινούνταν με την βία 120.000 άνθρωποι. Το 1600 στην Αφρική ζούσε το 30% των ανθρώπινων όντων στον πλανήτη, ο αριθμός αυτός μειώθηκε στο 20% το 1800, ενώ αυτή η μείωση συνεχίστηκε μέχρι το 1900, οπότε στην Αφρική ζούσε μόνο το 10% των ανθρώπων του πλανήτη.

Συσπείρωση Αναρχικών

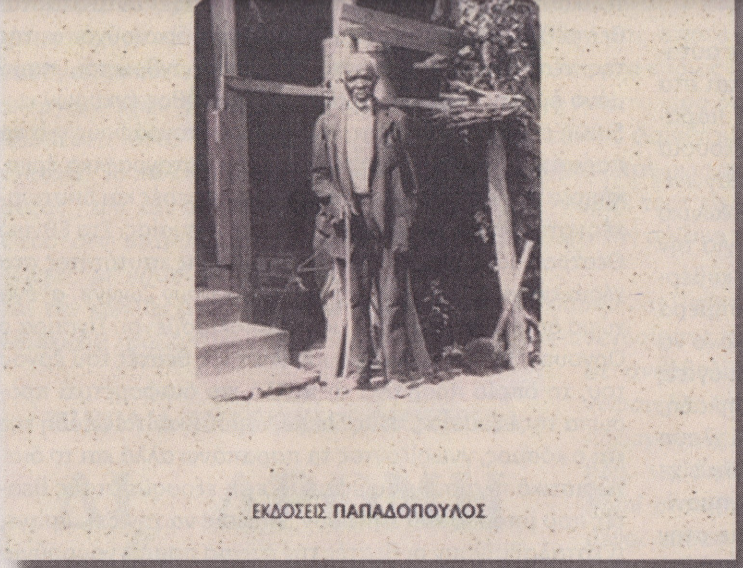
ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων

ντά στην ακτή. Άλλοτε ήταν πρόχειρες «καλύβες σκλάβων» και άλλοτε ενισχυμένα «σπίτια σκλάβων» ή «φρούρια σκλάβων», όπου οι Αφρικανοί κρατούνταν σε υπόγεια κελιά, κάτω από ενδιαιτήματα των Ευρωπαίων διοικητών στους επάνω ορόφους. Οι Αφρικανοί που κρατούνταν σε αυτές τις δομές ήταν θύματα απαγωγής και είχαν αιχμαλωτιστεί στη διάρκεια τοπικών πολέμων και επιδρομών ή τους έφερναν από την ενδοχώρα ή τις ηπειρωτικές περιοχές ολόκληρης της ηπείρου. Πολλοί πέθαιναν στα μπαρακούν λόγω της σωματικής εξάντλησης από τη μεταφορά τους στην ακτή ή του μεγάλου διαστήματος που μεσολαβούσε μέχρι την άφιξη του καραβιού. Κάποιοι πέθαιναν ενώ περίμεναν να γεμίσει το καράβι, διαδικασία που μπορούσε να διαρκέσει από τρεις έως έξι μήνες. Αυτή η φάση του δουλεμπορίου ονομαζόταν «παράκτια» περίοδος. Τα χρόνια της καταστολής του δουλεμπορίου οι αιχμάλωτοι παρέμεναν έγκλειστοι για αρκετούς μήνες.

και πέθαναν κατά την διάρκεια του διαύλου, ενώ οκτώ εκατομμύρια επιπλέον σκοτώθηκαν ανάμεσα στον τόπο σύλληψής τους στην Αφρική και στους παράκτιους διαμετακομιστικούς σταθμούς, όπου επιβιβάζονταν όσοι είχαν επιζήσει από τις επιδρομές. Μ' άλλα λόγια, συνολικά η δημογραφική εξέλιξη της Αφρικής επιβαρύνθηκε με την απώλεια τουλάχιστον είκοσι εκατομμυρίων ανθρώπων. Η χειρότερη περίοδος για την Αφρική ταυτίζεται με την ακμή της καλλιέργειας του βαμβακιού στον Νέο Κόσμο, δηλαδή μεταξύ του 1800 και 1850, όταν κάθε έτος μετακινούνταν με την βία 120.000 άνθρωποι. Το 1600 στην Αφρική ζούσε το 30% των ανθρώπινων όντων στον πλανήτη, ο αριθμός αυτός μειώθηκε στο 20% το 1800, ενώ αυτή η μείωση συνεχίστηκε μέχρι το 1900, οπότε στην Αφρική ζούσε μόνο το 10% των ανθρώπων του πλανήτη.

Συσπείρωση Αναρχικών

***

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ
Εκδ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Οκτώβριος 2021 / Σελ. 217
Επιμ. Ντέμπορα Τζ. Πλαντ
Μτφ Αντώνης Καλοκύρης

«Έπρεπε να περάσουν 90 χρόνια για να τολμήσει κάποιος να εκδώσει στην Αμερική την προσωπική μαρτυρία του Κούτζο Λούις, του τελευταίου το 1931 εν ζωή σκλάβου, που μεταφέρθηκε από την Αφρική στις ΗΠΑ. Τώρα η ιδιωματική του φωνή ακούγεται και στα ελληνικά. Μεταξύ 1927 και 1931 η ανθρωπολόγος Ζόρα Νιλ Χέρστον ταξίδεψε στην Αλαμπάμα για να μιλήσει εκ βαθέων με τον 90χρονο Κούτζο Λούις, πρώην σκλάβο τον τελευταίο εν ζωή μάρτυρα αυτής της γενοκτονικής διαδικασίας. Ο Κούτζο μοιράστηκε τις αναμνήσεις του από την τραγωδία της αιχμαλώτισης του –πενήντα ολόκληρα χρόνια μετά την απαγόρευση του διατλαντικού εμπορίου σκλάβων– και από την παραμονή του στα barracoon, τους ειδικούς στρατώνες όπου οι δουλέμποροι φυλάκιζαν τους μαύρους σκλάβους πριν τους στοιβάζουν σαν άψυχα τσουβάλια στα αμπάρια των πλοίων τους. Το βιβλίο της Χέρστον αναπαράγει τη φωνή και το ιδιαίτερο ιδιόλεκτο του Κούτζο Λούις σε μια μοναδική ιστορική κατάθεση: μια ανεκτίμητη συμβολή στην ιστορία και την αλήθεια. Ένα έργο εξίσου οδυνηρό και βαθύ όσο και τα αμπάρια των πλοίων-

Σύμφωνα με την συγγραφέα του βιβλίου, εκείνο το γεγονός που πραγματικά την εντυπωσίασε, στην τρίμηνη συναναστροφή της με τον Κούτζο Λούις, είναι ότι, όπως έλεγε ο ίδιος, στην Αμερική οι λευκοί είχαν κρατήσει τον λαό του στη σκλαβιά, όντως τους είχαν αγοράσει και τους εκμεταλλεύονταν, όμως εκείνο που δεν μπορούσε να φύγει από το μυαλό του είναι το ότι ο λαός του τον είχε πουλήσει.

Πράγματι, τα παράκτια δάση και οι σαβάνες κυριολεκτικά χτενίστηκαν από τους Αφρικανούς ηγεμόνες, οι οποίοι με τους στρατούς τους αιχμαλώτιζαν τους κατοίκους και στην συνέχεια τους διοχέτευαν στις ζώνες όπου γίνονταν οι συναλλαγές.

Η επιμελήτρια της έκδοσης *Ντέμπορα Πλαντ* επισημαίνει, ότι στην αφήγηση του ***Κούτζο*** εκφράζει τις πνευματικές παραδόσεις και τα έθιμα του τόπου του, δεν συν-

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Στρεβλώσεις: Ένα ενιαίο αντιδραστικό μπλοκ που συμφωνεί με τα διαχωριστικά μέτρα αλλά με διαφορετικές ιδεολογικές συνισταμένες.

ΜΙΑ στρέβλωση κυριαρχεί στην δημόσια σφαίρα, που κάνει ιδεολογήματα και πρακτικές να φαίνονται επικίνδυνα νέα, μα στην πραγματικότητα είναι βγαλμένα απ' την παλιά ιστορία της εξουσίας. Φαίνονται να κραυγάζουν για ασφάλεια και προστασία, μα όπου και αν αγγίξουν πονάνε. Η κυριαρχική εμπειρία αιώνων βρίσκεται εδώ, αρχαία, μα σε νέα δεδομένα. Ξεχωρίζει, άλλοτε δείχνει με το δάχτυλο, άλλοτε απαγορεύει και άλλοτε σηκώνει το γκλοπ και απειλεί. Σημαδεύει με το όπλο τους πάντες, παρ' όλο που ο στόχος είναι κάποιοι συγκεκριμένοι. Διαλύει την ζωή ασκώντας ασφυξία στην καθημερινότητα, μετατρέποντας σε ήρωες, ανθρώπους που απλά πασχίζουν και καταφέρνουν να επιβιώσουν. Όλα με στρέβλωση και παραμορφωτικά. Τίποτα, όμως, δεν είναι νέο, όλα έχουν ξαναδουλευτεί από την εξουσία. Ζούμε σε λούπα τις μακρινές και κοντινές ιστορίες ολοκληρωτισμού που πολλοί τις αντιστάσεις σ' αυτές, τις έκαναν σύμβολο αγώνα, αλλά ποτέ δεν τις έζησαν ή και να τις έζησαν, ποτέ δεν κατάλαβαν την διαχρονικότητα και την εξέλιξή τους, στην πορεία της εξουσιαστικής ιστορίας. Ο ιδεολογικός μηχανισμός που έχει στήσει η εξουσία ώστε να στηριχθεί στα πόδια της και να προχωρήσει τα σχέδιά της εις βάρος των υπηκόων της, στηρίζεται στην ασφάλεια και την υγεία ως προϋπόθεση για την επαναφορά της κανονικότητας. Από αναρχική σκοπιά, η ίδια η προάσπιση της κανονικότητας και της καθημερινότητας, αποτελεί προβληματικό στοιχείο από μόνη της, στο οποίο δεν θα επεκταθούμε σ' αυτό το άρθρο. Σ' αυτό τον ιδεολογικό μηχανισμό συντάσσεται ένα φαινομενικά ετερόκλητο πλήθος ατόμων και πολιτικών χώρων που, λίγα χρόνια πριν, εμφανίζονταν, άλλοτε επιφανειακά και άλλοτε όχι, να εναντιώνονται σε εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Έχοντας, λοιπόν, συμφωνήσει στο κυρίαρχο αφήγημα της ασφάλειας και της υγείας ως προϋπόθεση για την επαναφορά της κανονικότητας, τότε το κάθε άτομο, ομάδα, συλλογικότητα και κόμμα, μπορεί να το βαφτίσει, στην δική του ιδεολογική κολυμπήθρα και από εκεί να παρουσιαστεί ένα ιδεολόγημα με τα δικά του προτάγματα και ιδεολογικές αναφορές / πεποιθήσεις όπως π.χ. «να μην χάσουμε άλλους ανθρώ-

σκοπό, η οποία όμως δεν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα»[2].

Η στρέβλωση, η ανθρωποφαγία και ο κοινωνικός αυτοματισμός σε λόγους και πράξεις που εναντιώνονται στα υγειονομικά Απαρτχάιντ μέτρα είναι μεγάλη. Τα παραδείγματα στρεβλώσεων που έχει δημιουργήσει η εξουσία και τα αναπαράγει, ακόμα και το λεγόμενο «ανταγωνιστικό κίνημα», είναι πολλά και διάχυτα στον κοινωνικό χώρο. Για παράδειγμα, ενώ πριν από λίγα χρόνια για την μη σωστή λειτουργία του ΕΣΥ έφταιγε το κράτος, η κυβέρνηση, η απαξιωτική και κομματική διαχείριση, σήμερα για το οποίο «ρετάρισμα» του ΕΣΥ, φτάσαμε όχι μόνο να φταίνε οι ασθενείς που νοσηλεύονται, αλλά και οι υγιείς που δεν νοσηλεύονται, επειδή ΘΑ νοσηλευτούν. Δηλαδή, διπλή και τριπλή στρέβλωση. Σκεφτείτε, λοιπόν, τί χλεύη τουλάχιστον θα εισέπραττε κάποιος ή κάποια, που είχε την παραπάνω συλλογιστική, την περίοδο των μνημονίων και των μεγάλων συγκεντρώσεων. Ας μείνουμε στην

χώροι από το λεγόμενο ανταγωνιστικό κίνημα, καθώς και από κόμματα που τοποθετούνται αριστερά της Νέας Δημοκρατίας. Ζούμε την αμήχανη στιγμή που ο Πλεύρης την «βγαίνει» από τα αριστερά στους αριστερούς και δικαιωματικότερα στους δικαιωματιστές. Ζούμε την αμήχανη και ξεφτιλισμένη στιγμή, όπου αυτοαποκαλούμενοι αντιεξουσιαστές παρέα με αριστερούς συνδιαλέγονται με Πλεύρη, Κικίλια, Μητσοτάκη, Σκέρτσο, Χρυσοχοΐδη, Θεοδωρικάκο και άλλους εξουσιαστές, προτείνοντας μέτρα, περιορισμούς και ποινές. Δηλαδή, συνδιαλέγονται με όλους αυτούς που οι ίδιοι τους αποκαλούν Χούντα και ακροδεξιούς!

Η τέχνη ζει την δική της στρέβλωση

Η εξουσία γνωρίζει πως η ανάγκη των υπηκόων να συνεχίσουν την καθημερινότητα τους, είναι τόσο μεγάλη που θα πληρώσουν οποιοδήποτε τίμημα. Πρώτα με τον εθελούσιο εγκλεισμό, μετά, με την ελεγχόμενη έξοδο για δουλειά, για αγορές και βόλτα με την επίδειξη πιστοποιητικών, αργότερα με ένα νέο αμφιλεγόμενο εμβόλιο και τελικά η πολυπόθητη καθημερινότητα έχει αντικατασταθεί μεθοδικά από έναν qr κωδικό και δικαιούχοι αυτής της νέας καθημερινότητας δεν είναι άνθρωποι, παρά μόνο έγκυροι κωδικοί. Έτσι λοιπόν, πλήθος έγκυρων κωδικών συρρέουν σε θέατρα και κινηματογράφους για να παρακολουθήσουν θεατρικά και κινηματογραφικά έργα, κάποια εκ των οποίων περιγράφουν ζοφερές και δυστοπικές καταστάσεις ως αποτέλεσμα της εξουσίας. Στο Εθνικό Θέατρο κόσμος με τους κωδικούς και τις ταυτότητες στα χέρια συρρέει για να δει την «Φάρμα των Ζώων», σ' ένα χώρο όπου επιτρέπονται μόνο εμβολιασμένοι. Σίγουρα ο Όργουελ θα είχε πολλά να πει για τους θεατές του έργου του, το οποίο προβάλει τα πολλά και διαφορετικά πρόσωπα της εξουσίας, τους διαχωρισμούς και τα ψεύδη της και ο κόσμος, γνωρίζοντας τα παραπάνω αλλά και το διαχωριστικό πλαίσιο που εφαρμόζει η εξουσία στους θεατές που μπορούν να την δουν, επέλεξε να την δει. Άραγε, τί καταλαβαίνουν οι θεατές την στιγμή που τα γουρούνια

πονάνε. Η κυριαρχική εμπειρία αιώνων βρίσκεται εδώ, αρχαία, μα σε νέα δεδομένα. Ξεχωρίζει, άλλοτε δείχνει με το δάχτυλο, άλλοτε απαγορεύει και άλλοτε σηκώνει το γκλοπ και απειλεί. Σημαδεύει με το όπλο τους πάντες, παρ' όλο που ο στόχος είναι κάποιοι συγκεκριμένοι. Διαλύει την ζωή ασκώντας ασφυξία στην καθημερινότητα, μετατρέποντας σε ήρωες, ανθρώπους που απλά πασχίζουν και καταφέρνουν να επιβιώσουν. Όλα με στρέβλωση και παραμορφωτικά. Τίποτα, όμως, δεν είναι νέο, όλα έχουν ξαναδουλευτεί από την εξουσία. Ζούμε σε λούπα τις μακρινές και κοντινές ιστορίες ολοκληρωτισμού που πολλοί τις αντιστάσεις σ' αυτές, τις έκαναν σύμβολο αγώνα, αλλά ποτέ δεν τις έζησαν ή και να τις έζησαν, ποτέ δεν κατάλαβαν την διαχρονικότητα και την εξέλιξή τους, στην πορεία της εξουσιαστικής ιστορίας. Ο ιδεολογικός μηχανισμός που έχει στήσει η εξουσία ώστε να στηριχθεί στα πόδια της και να προχωρήσει τα σχέδιά της εις βάρος των υπηκόων της, στηρίζεται στην ασφάλεια και την υγεία ως προϋπόθεση για την επαναφορά της κανονικότητας. Από αναρχική σκοπιά, η ίδια η προάσπιση της κανονικότητας και της καθημερινότητας, αποτελεί προβληματικό στοιχείο από μόνη της, στο οποίο δεν θα επεκταθούμε σ' αυτό το άρθρο. Σ' αυτό τον ιδεολογικό μηχανισμό συντάσσεται ένα φαινομενικά ετερόκλητο πλήθος ατόμων και πολιτικών χώρων που, λίγα χρόνια πριν, εμφανίζονταν, άλλοτε επιφανειακά και άλλοτε όχι, να εναντιώνονται σε εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Έχοντας, λοιπόν, συμφωνήσει στο κυρίαρχο αφήγημα της ασφάλειας και της υγείας ως προϋπόθεση για την επαναφορά της κανονικότητας, τότε το κάθε άτομο, ομάδα, συλλογικότητα και κόμμα, μπορεί να το βαφτίσει, στην δική του ιδεολογική κολυμπήθρα και από εκεί να παρουσιαστεί ένα ιδεολόγημα με τα δικά του προτάγματα και ιδεολογικές αναφορές / πεποιθήσεις όπως π.χ. «να μην χάσουμε άλλους ανθρώπους της τάξης μας» (συλλογικό), «οι μπάτσοι είναι ανεμβολίαστοι, οπότε δεν μπορούν να ελέγχουν για εμβολιασμένους ή μη» (συλλογικό με διάφορες παραλλαγές) ή «οι πιστοί χριστιανοί, που δεν εμβολιάζονται με προτροπή του ιερέα τους, να νοσηλεύονται στις εκκλησίες αντί στα νοσοκομεία για αποσυμφόρηση των ΜΕΘ» (Άρης Χατζηστεφάνου) και άλλα πολλά. Όμως, εφόσον στην βάση έχουν αποδεχθεί τα βασικά σημεία του ιδεολογικού μηχανισμού και προπαγάνδας του κράτους, τότε όχι μόνο δεν διαφέρουν στην ουσία με τις απόψεις του κράτους, αλλά το στηρίζουν και δρουν κατασταλτικά ενάντια σε όσους προβάλλουν την αντίθεσή τους στα μέτρα, λειτουργώντας έτσι, σαν 5η φάλαγγα του κράτους. Σ' αυτό το σημείο είναι αναγκαίο να ξεκαθαρίσουμε, ότι όπως η ιδεολογία έτσι και το ιδεολόγημα προκαλούν πλαστές συνειδήσεις και εν τέλει εξυπηρετούν την εξουσία. «Ιδεολογία είναι το σύστημα το οποίο κατασκευάζεται ως

σκοπό, η οποία όμως δεν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα»[2].

Η στρέβλωση, η ανθρωποφαγία και ο κοινωνικός αυτοματισμός σε λόγους και πράξεις που εναντιώνονται στα υγειονομικά Απαρτχάιντ μέτρα είναι μεγάλη. Τα παραδείγματα στρεβλώσεων που έχει δημιουργήσει η εξουσία και τα αναπαράγει, ακόμα και το λεγόμενο «ανταγωνιστικό κίνημα», είναι πολλά και διάχυτα στον κοινωνικό χώρο. Για παράδειγμα, ενώ πριν από λίγα χρόνια για την μη σωστή λειτουργία του ΕΣΥ έφταιγε το κράτος, η κυβέρνηση, η απαξιωτική και κομματική διαχείριση, σήμερα για το όποιο «ρετάρισμα» του ΕΣΥ, φτάσαμε όχι μόνο να φταίνε οι ασθενείς που νοσηλεύονται, αλλά και οι υγιείς που δεν νοσηλεύονται, επειδή ΘΑ νοσηλευτούν. Δηλαδή, διπλή και τριπλή στρέβλωση. Σκεφτείτε, λοιπόν, τί χλεύη τουλάχιστον θα εισέπραττε κάποιος ή κάποια, που είχε την παραπάνω συλλογιστική, την περίοδο των μνημονίων και των μεγάλων συγκεντρώσεων. Ας μείνουμε στην περίοδο των μνημονίων και ας βάλουμε κάποιον να λέει, ότι φταίει ο εργαζόμενος που παραιτείται από μια δουλειά, για την εργασιακή κατάσταση άλλων εργαζομένων, ακόμα και όταν αυτός έχει ενημερώσει για το ενδεχόμενο παραίτησης το αφεντικό του. Πού θα κατέτασσαν αυτόν τον άνθρωπο με αυτές τις λογικές; Μάλλον να κάθεται δίπλα στον Πλεύρη, στον Βορίδη, στον Γεωργιάδη και στον Μητσοτάκη, ως ένας ακραίος φιλελεύθερος σύμβουλος που ακόμα και αυτοί, όσο και να συμφωνούν απόλυτα μαζί του, θα προσπαθούν να τον αγνοούν, φοβούμενοι τις κοινωνικές αντιδράσεις από την δημοσιοποίηση τέτοιων απόψεων. Αντ' αυτού, τέτοιες απόψεις κυκλοφορούν πλέον παντού, από όλους ανεξαιρέτως τους κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους, ακόμα και από το λεγόμενο «ανταγωνιστικό κίνημα», και πλέον μόνο από τα κομματικά και πολιτικά σύμβολα μπορούμε να ξεχωρίσουμε ποιος ή ποια λέει τί, γιατί – όλα είναι εξίσου

χάνη και ξεφτιλισμένη στιγμή, όπου αυτοαποκαλούμενοι αντιεξουσιαστές παρέα με αριστερούς συνδιαλέγονται με Πλεύρη, Κικίλια, Μητσοτάκη, Σκέρτσο, Χρυσοχοΐδη, Θεοδωρικάκο και άλλους εξουσιαστές, προτείνοντας μέτρα, περιορισμούς και ποινές. Δηλαδή, συνδιαλέγονται με όλους αυτούς που οι ίδιοι τους αποκαλούν Χούντα και ακροδεξιούς!

Η τέχνη ζει την δική της στρέβλωση

Η εξουσία γνωρίζει πως η ανάγκη των υπηκόων να συνεχίσουν την καθημερινότητα τους, είναι τόσο μεγάλη που θα πληρώσουν οποιοδήποτε τίμημα. Πρώτα με τον εθελούσιο εγκλεισμό, μετά, με την ελεγχόμενη έξοδο για δουλειά, για αγορές και βόλτα με την επίδειξη πιστοποιητικών, αργότερα με ένα νέο αμφιλεγόμενο εμβόλιο και τελικά η πολυπόθητη καθημερινότητα έχει αντικατασταθεί μεθοδικά από έναν qr κωδικό και δικαιούχοι αυτής της νέας καθημερινότητας δεν είναι άνθρωποι, παρά μόνο έγκυροι κωδικοί. Έτσι λοιπόν, πλήθος έγκυρων κωδικών συρρέουν σε θέατρα και κινηματογράφους για να παρακολουθήσουν θεατρικά και κινηματογραφικά έργα, κάποια εκ των οποίων περιγράφουν ζοφερές και δυστοπικές καταστάσεις ως αποτέλεσμα της εξουσίας. Στο Εθνικό Θέατρο κόσμος με τους κωδικούς και τις ταυτότητες στα χέρια συρρέει για να δει την «Φάρμα των Ζώων», σ' ένα χώρο όπου επιτρέπονται μόνο εμβολιασμένοι. Σίγουρα ο Όργουελ θα είχε πολλά να πει για τους θεατές του έργου του, το οποίο προβάλει τα πολλά και διαφορετικά πρόσωπα της εξουσίας, τους διαχωρισμούς και τα ψεύδη της και ο κόσμος, γνωρίζοντας τα παραπάνω αλλά και το διαχωριστικό πλαίσιο που εφαρμόζει η εξουσία στους θεατές που μπορούν να την δουν, επέλεξε να την δει. Άραγε, τί καταλαβαίνουν οι θεατές την στιγμή που τα γουρούνια αναφωνούν στα υπόλοιπα ζώα υπηκόους: «Όλα τα ζώα είναι ίσα αλλά ορισμένα ζώα είναι πιο ίσα από άλλα»! Η στρέβλωση και συγχρόνως η επιβεβαίωση των μηνυμάτων στα καλύτερά τους.

Η πανούκλα της εξουσίας που καταλαμβάνει τους υπηκόους φάνηκε στις σύσσωμες αντιδράσεις, από όλο το πολιτικό φάσμα, στην περίπτωση της αποχώρησης του ηθοποιού Άρη Σερβετάλη από την παράσταση «Ρινόκερος» του Ευγένιου Ιονέσκο, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τον διαχωρισμό που επιβάλλουν τα νέα μέτρα του κράτους. Για μια ακόμα φορά, δύσκολα κάποιος θα μπορούσε να διακρίνει διαφορές μεταξύ των χλευαστικών δηλώσεων που έγιναν ανώνυμα ή επώνυμα σε social media και ΜΜΕ και της ρητορικής του Άδωνη Γεωργιάδη, του Πέτρου Τατσόπουλου και ατόμων που αυτοχαρακτηρίζονται ως αντιεξουσιαστές. Όλοι χρησιμοποίησαν

υπηκόων της, στηρίζεται στην ασφάλεια και την υγεία ως προϋπόθεση για την επαναφορά της κανονικότητας. Από αναρχική σκοπιά, η ίδια η προάσπιση της κανονικότητας και της καθημερινότητας, αποτελεί προβληματικό στοιχείο από μόνη της, στο οποίο δεν θα επεκταθούμε σ' αυτό το άρθρο. Σ' αυτό τον ιδεολογικό μηχανισμό συντάσσεται ένα φαινομενικά ετερόκλητο πλήθος ατόμων και πολιτικών χώρων που, λίγα χρόνια πριν, εμφανίζονταν, άλλοτε επιφανειακά και άλλοτε όχι, να εναντιώνονται σε εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Έχοντας, λοιπόν, συμφωνήσει στο κυρίαρχο αφήγημα της ασφάλειας και της υγείας ως προϋπόθεση για την επαναφορά της κανονικότητας, τότε το κάθε άτομο, ομάδα, συλλογικότητα και κόμμα, μπορεί να το βαφτίσει, στην δική του ιδεολογική κολυμπήθρα και από εκεί να παρουσιαστεί ένα ιδεολόγημα με τα δικά του προτάγματα και ιδεολογικές αναφορές / πεποιθήσεις όπως π.χ. «να μην χάσουμε άλλους ανθρώπους της τάξης μας» (συλλογικό), «οι μπάτσοι είναι ανεμβολίαστοι, οπότε δεν μπορούν να ελέγχουν για εμβολιασμένους ή μη» (συλλογικό με διάφορες παραλλαγές) ή «οι πιστοί χριστιανοί, που δεν εμβολιάζονται με προτροπή του ιερέα τους, να νοσηλεύονται στις εκκλησίες αντί στα νοσοκομεία για αποσυμφόρηση των ΜΕΘ» (Άρης Χατζηστεφάνου) και άλλα πολλά. Όμως, εφόσον στην βάση έχουν αποδεχθεί τα βασικά σημεία του ιδεολογικού μηχανισμού και προπαγάνδας του κράτους, τότε όχι μόνο δεν διαφέρουν στην ουσία με τις απόψεις του κράτους, αλλά το στηρίζουν και δρουν κατασταλτικά ενάντια σε όσους προβάλλουν την αντίθεσή τους στα μέτρα, λειτουργώντας έτσι, σαν 5η φάλαγγα του κράτους. Σ' αυτό το σημείο είναι αναγκαίο να ξεκαθαρίσουμε, ότι όπως η ιδεολογία έτσι και το ιδεολόγημα προκαλούν πλαστές συνειδήσεις και εν τέλει εξυπηρετούν την εξουσία. «Ιδεολογία είναι το σύστημα το οποίο κατασκευάζεται ως αποτέλεσμα της συμπαγοποιήσεως κρυσταλλοποιήσεως ιδεών και απόψεων, οι οποίες έχουν υποστεί αλλοιώσεις και μεταβολές εξ' αιτίας διαφόρων ατομικών ή ομαδικών επιδράσεων. Η ιδεολογία προκαλεί ψευδή αντίληψη και αφομοίωση των όσων πραγματικά συμβαίνουν με αποτέλεσμα την κατασκευή πλαστής συνειδήσεως στους εμπλεκόμενους με αυτήν»[1]. Επίσης, «ιδεολόγημα είναι η κοινωνική, πολιτική, φιλοσοφική ιδέα· η άποψη που έχει επινοηθεί για να υποστηρίξει μια άλλη ιδέα ή κάποιο

τητα»[2].

Η στρέβλωση, η ανθρωποφαγία και ο κοινωνικός αυτοματισμός σε λόγους και πράξεις που εναντιώνονται στα υγειονομικά Απαρτχάιντ μέτρα είναι μεγάλη. Τα παραδείγματα στρεβλώσεων που έχει δημιουργήσει η εξουσία και τα αναπαράγει, ακόμα και το λεγόμενο «ανταγωνιστικό κίνημα», είναι πολλά και διάχυτα στον κοινωνικό χώρο. Για παράδειγμα, ενώ πριν από λίγα χρόνια για την μη σωστή λειτουργία του ΕΣΥ έφταιγε το κράτος, η κυβέρνηση, η απαξιωτική και κομματική διαχείριση, σήμερα για το οποίο «ρετάρισμα» του ΕΣΥ, φτάσαμε όχι μόνο να φταίνε οι ασθενείς που νοσηλεύονται, αλλά και οι υγιείς που δεν νοσηλεύονται, επειδή ΘΑ νοσηλευτούν. Δηλαδή, διπλή και τριπλή στρέβλωση. Σκεφτείτε, λοιπόν, τί χλεύη τουλάχιστον θα εισέπραττε κάποιος ή κάποια, που είχε την παραπάνω συλλογιστική, την περίοδο των μνημονίων και των μεγάλων συγκεντρώσεων. Ας μείνουμε στην περίοδο των μνημονίων και ας βάλουμε κάποιον να λέει, ότι φταίει ο εργαζόμενος που παραιτείται από μια δουλειά, για την εργασιακή κατάσταση άλλων εργαζομένων, ακόμα και όταν αυτός έχει ενημερώσει για το ενδεχόμενο παραίτησης το αφεντικό του. Πού θα κατέτασσαν αυτόν τον άνθρωπο με αυτές τις λογικές; Μάλλον να κάθεται δίπλα στον Πλεύρη, στον Βορίδη, στον Γεωργιάδη και στον Μητσοτάκη, ως ένας ακραίος φιλελεύθερος σύμβουλος που ακόμα και αυτοί, όσο και να συμφωνούν απόλυτα μαζί του, θα προσπαθούν να τον αγνοούν, φοβούμενοι τις κοινωνικές αντιδράσεις από την δημοσιοποίηση τέτοιων απόψεων. Αντ' αυτού, τέτοιες απόψεις κυκλοφορούν πλέον παντού, από όλους ανεξαιρέτως τους κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους, ακόμα και από το λεγόμενο «ανταγωνιστικό κίνημα», και πλέον μόνο από τα κομματικά και πολιτικά σύμβολα μπορούμε να ξεχωρίσουμε ποιος ή ποια λέει τί, γιατί – όλα είναι εξίσου ισοπεδωτικά. Διαπνέονται από έναν βαθύ ολοκληρωτισμό, είναι πλήρως εχθρικά προς τον κοινωνικό χώρο και αποτελούν συλλογιστική της εξουσίας. Τέτοιες απόψεις εξυπηρετούν την εξουσία και πολεμάνε τους καταπιεσμένους, άσχετα εάν αυτοί που τις εκφράζουν υποστηρίζουν ότι βρίσκονται στο πλευρό τους.

Ζούμε εκείνες τις αμήχανες στιγμές, που ο Πλεύρης και ο Μητσοτάκης ανακοινώνουν διαχωριστικά σκληρά μέτρα τύπου απαρτχάιντ στους καταπιεζόμενους και όμως είναι «χαλαρότερα» από αυτά που προτείνουν άτομα και

τελικά η πολυπόθητη καθημερινότητα έχει αντικατασταθεί μεθοδικά από έναν qr κωδικό και δικαιούχοι αυτής της νέας καθημερινότητας δεν είναι άνθρωποι, παρά μόνο έγκυροι κωδικοί. Έτσι λοιπόν, πλήθος έγκυρων κωδικών συρρέουν σε θέατρα και κινηματογράφους για να παρακολουθήσουν θεατρικά και κινηματογραφικά έργα, κάποια εκ των οποίων περιγράφουν ζοφερές και δυστοπικές καταστάσεις ως αποτέλεσμα της εξουσίας. Στο Εθνικό Θέατρο κόσμος με τους κωδικούς και τις ταυτότητες στα χέρια συρρέει για να δει την «Φάρμα των Ζώων», σ' ένα χώρο όπου επιτρέπονται μόνο εμβολιασμένοι. Σίγουρα ο Όργουελ θα είχε πολλά να πει για τους θεατές του έργου του, το οποίο προβάλει τα πολλά και διαφορετικά πρόσωπα της εξουσίας, τους διαχωρισμούς και τα ψεύδη της και ο κόσμος, γνωρίζοντας τα παραπάνω αλλά και το διαχωριστικό πλαίσιο που εφαρμόζει η εξουσία στους θεατές που μπορούν να την δουν, επέλεξε να την δει. Άραγε, τί καταλαβαίνουν οι θεατές την στιγμή που τα γουρούνια αναφωνούν στα υπόλοιπα ζώα υπηκόους: «Όλα τα ζώα είναι ίσα αλλά ορισμένα ζώα είναι πιο ίσα από άλλα»! Η στρέβλωση και συγχρόνως η επιβεβαίωση των μηνυμάτων στα καλύτερά τους.

Η πανούκλα της εξουσίας που καταλαμβάνει τους υπηκόους φάνηκε στις σύσσωμες αντιδράσεις, από όλο το πολιτικό φάσμα, στην περίπτωση της αποχώρησης του ηθοποιού Άρη Σερβετάλη από την παράσταση «Ρινόκερος» του Ευγένιου Ιονέσκο, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τον διαχωρισμό που επιβάλλουν τα νέα μέτρα του κράτους. Για μια ακόμα φορά, δύσκολα κάποιος θα μπορούσε να διακρίνει διαφορές μεταξύ των χλευαστικών δηλώσεων που έγιναν ανώνυμα ή επώνυμα σε social media και ΜΜΕ και της ρητορικής του Άδωνη Γεωργιάδη, του Πέτρου Τατσόπουλου και ατόμων που αυτοχαρακτηρίζονται ως αντιεξουσιαστές. Όλοι χρησιμοποίησαν τους εργαζόμενους που θα έμεναν χωρίς δουλειά εξ αιτίας της απόφασης του ηθοποιού να αποχωρήσει, ενώ οι αριστεροί και οι αντιεξουσιαστές χλεύασαν επιπλέον και την χριστιανική του πίστη, διαχωρίζοντας μόνο σε αυτό το σημείο τις θέσεις τους από τους δεξιούς χλευαστές. Βέβαια, όλες οι πλευρές, με την στάση τους, έδειξαν για ακόμα μια φορά ενότητα ως προς την στήριξη των διαχωριστικών μέτρων του κράτους. Σε αυτό το παράδειγμα μπορεί να διαπιστωθεί πολύ καθαρά αυτό που αναφέρθηκε παραπάνω, δηλαδή πως η βάση της αποδοχής από όλους τους χώρους είναι ίδια και το μόνο που αλλάζει είναι στον τρόπο που εκφράζεται αυτή η κοινή χλεύη

1. ΡΩΣΣΙΑ 1917, Από την Θύελλα στην Καταχνιά, ΕΚΔΟΣΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ, σ. 15.

2. Ό.π.

απέναντι σε όσους εναντιώνονται στα μέτρα Απαρτχάιντ, μέσω των διαφόρων ιδεολογικών αφετηριών, στηρίζοντας, όμως, σε κάθε περίπτωση, με αυτή τους την στάση το κράτος.

Τί και αν η ίδια η παραγωγή της παράστασης «Ρινόκερος» ανακοίνωσε πως ο ηθοποιός από το καλοκαίρι είχε κάνει γνωστή την πρόθεσή του να αποχωρήσει εφόσον η κυβέρνηση εφάρμοζε απαγόρευση εισόδου στα θέατρα σε ανεμβολίαστους· όλος ο εξουσιαστικός συρφετός, ανεξαρτήτου πολιτικής προέλευσης, απεφάνθη, πως το βάρος για τους εργαζόμενους θα πρέπει να το σηκώσει ο εργαζόμενος που αποχώρησε! Σε μια μέρα όλοι έγιναν

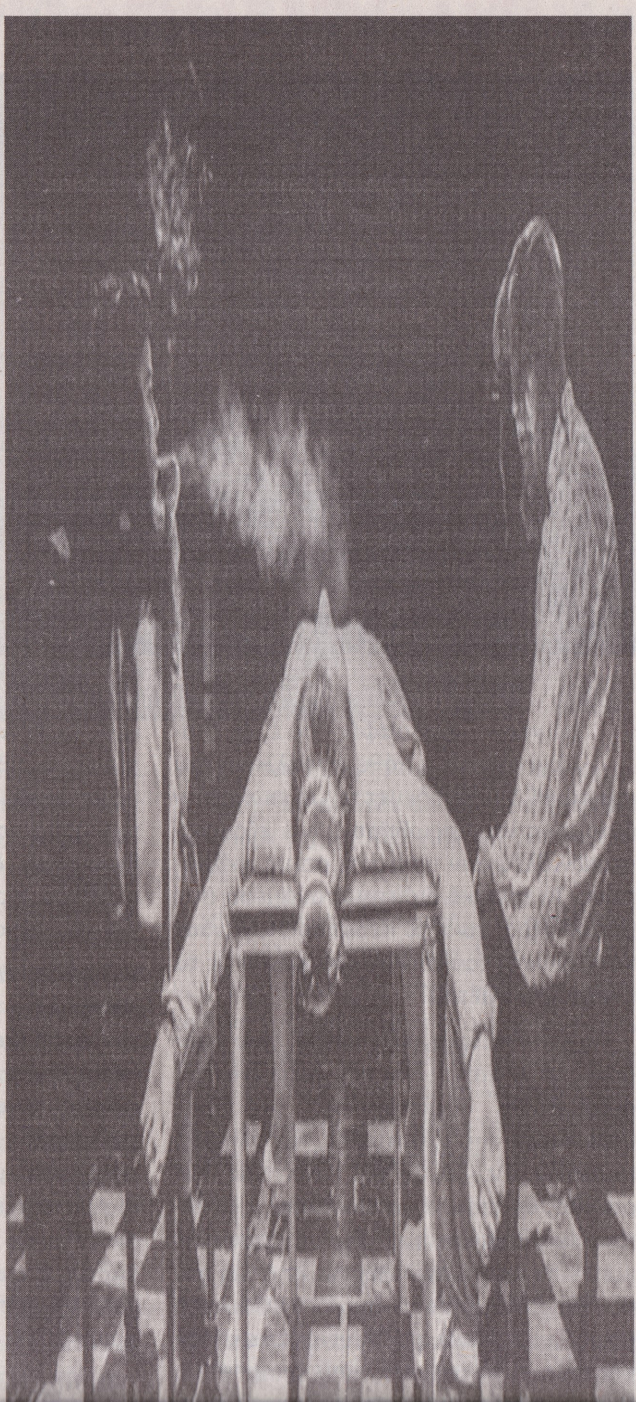
ρισμών με βάση τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων, στον κρατικά προωθούμενο κοινωνικό αυτοματισμό και στον κοινωνικό κανιβαλισμό και όλα αυτά ακολουθώντας το δόγμα του διαίρει και βασίλευε.

Θα πρέπει να κατανοήσουμε, πως τα λεγόμενα υγειονομικά μέτρα ουδεμία σχέση έχουν με την δημόσια υγεία αλλά στοχεύουν στον έλεγχο, την καταστολή, τον κατακερματισμό του κοινωνικού συνόλου σε εμβολιασμένους ή μη και στην ψευδή κατασκευασμένη εικόνα του ανεμβολίαστου ως το μέγιστο κακό. Πλανώνται, επίσης, όσοι νομίζουν πως τα μέτρα αφορούν μόνο τους ανεμβολίαστους, καθώς η αλληλεπίδραση μέσα στο κοινωνικό σύνολο είναι υπαρκτή και τελικά η καταστολή και ο έλεγχος αφορά όλους και όλες.

Δεν θα αναφερθούμε στον παραλογισμό των μέτρων αφού αυτός είναι προφανής, θα αναφερθούμε, όμως, στον παραλογισμό να παίζονται έργα ριζοσπαστών θεατρικών συγγραφέων, σε χώρους όπου τηρείται καθεστώς Άπαρτχαιντ. Θα ήταν ενδιαφέρον να ζούσε ο Ιονέσκο και να παρατηρούσε το θέατρο του παραλόγου, όχι από τον ίδιο, αλλά από το κράτος με ηθοποιούς τους θεατές μαζί με τους καλλιτέχνες.

Εάν, λοιπόν, δεν θέλουμε να συμμετέχουμε σ' ένα θέατρο του παραλόγου που το ίδιο το κράτος έστησε, τότε ως ελευθεροι (ελεύθεροι) άνθρωποι πρώτα απ' όλα και μετά ως καλλιτέχνες, ας εφεύρουμε τρόπους αντίστασης όπου η τέχνη όντως να απελευθερώνει και να πηγαίνει νου και πνεύμα μπροστά και όχι να επιβεβαιώνει κρατικά μέτρα Απαρτχάιντ με πρώτης και δεύτερης διαλογής ανθρώπων.

Ένα μήνα μετά, εκτός από το παραπάνω παράδειγμα, καθώς και άλλων μεμονωμένων καλλιτεχνών, δεν υπάρχει κάποια ουσιαστική αντίδραση στο καλλιτεχνικό χώρο. Είναι λογικό, θα έλεγε κάποιος, ότι ο καλλιτεχνικός χώρος που αντιμετώπισε σοβαρά οικονομικά προβλήματα αυτά τα δύο τελευταία χρόνια, να κοιτάει πρώτα πώς να επιβιώσει και μετά να ασχοληθεί με διαχωρισμούς, μέτρα και διαμαρτυρίες. Μόνο που το ένα, δεν αναιρεί αναγκαστικά το άλλο και αδιέξοδα υπάρχουν, κυρίως, μόνο αν τα αποδεχθεί κάποιος. Σαν οι καλλιτέχνες να έχουν διαχωριστεί από τον υπόλοιπο κόσμο, σαν να αποκόβο-

απέναντι σε όσους εναντιώνονται στα μέτρα Απαρτχάιντ, μέσω των διαφόρων ιδεολογικών αφετηριών, στηρίζοντας, όμως, σε κάθε περίπτωση, με αυτή τους την στάση το κράτος.

Τί και αν η ίδια η παραγωγή της παράστασης «Ρινόκερος» ανακοίνωσε πως ο ηθοποιός από το καλοκαίρι είχε κάνει γνωστή την πρόθεσή του να αποχωρήσει εφόσον η κυβέρνηση εφάρμοζε απαγόρευση εισόδου στα θέατρα σε ανεμβολίαστους· όλος ο εξουσιαστικός συρφετός, ανεξαρτήτου πολιτικής προέλευσης, απεφάνθη, πως το βάρος για τους εργαζόμενους θα πρέπει να το σηκώσει ο εργαζόμενος που αποχώρησε! Σε μια μέρα όλοι έγιναν εργατιστές. Τους έπιασε ο πόνος, τάχα, για τους εργαζόμενους της παράστασης «Ρινόκερος», ωστόσο για τους χιλιάδες εργαζόμενους σε αναστολή, υγειονομικούς και μη, επικρατεί σιωπή. Εργατισμός και πονοψυχία αλά καρτ, μόνο και μόνο για να στηριχθούν τα Απαρτχάιντ μέτρα.

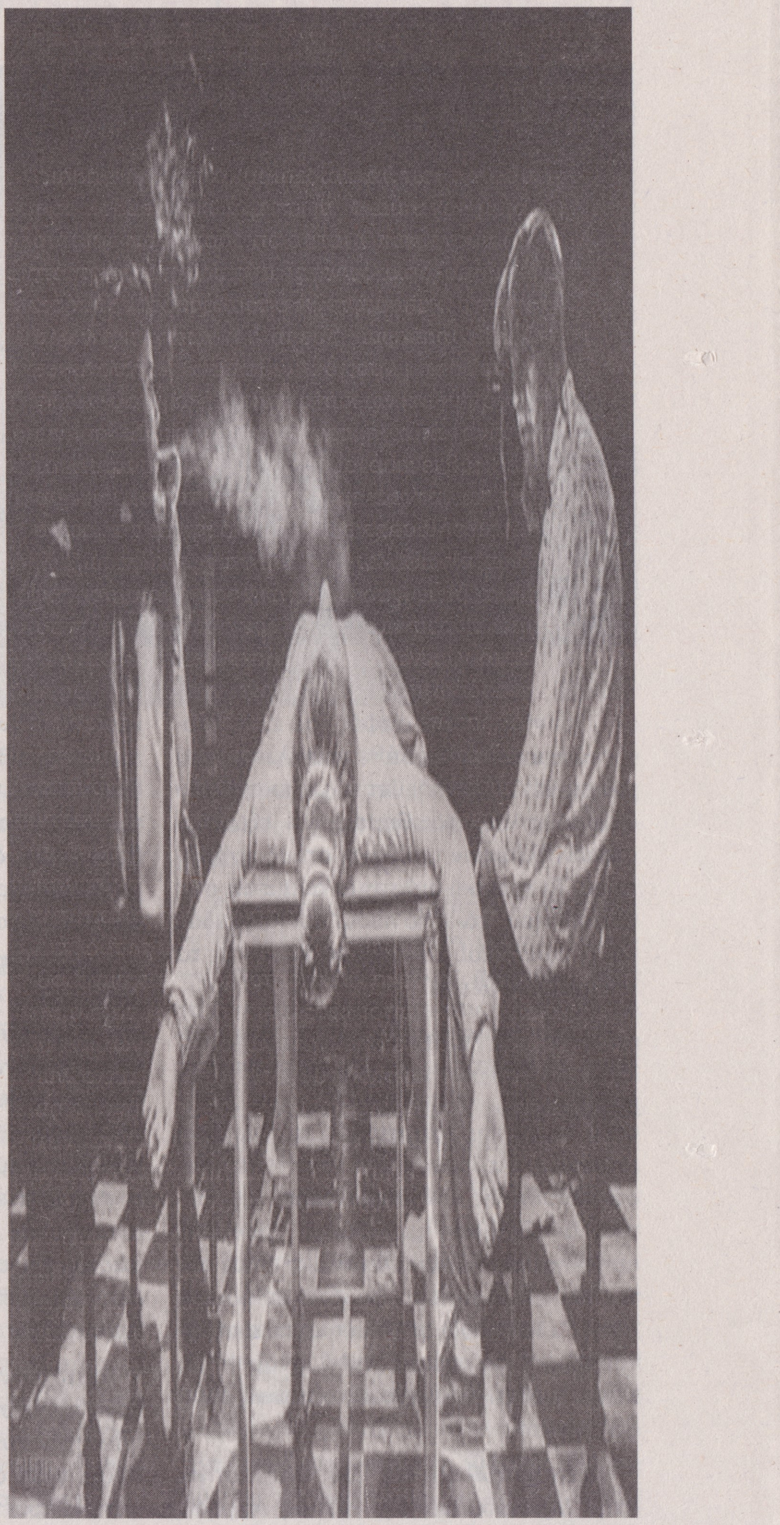
ρισμών με βάση τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων, στον κρατικά προωθούμενο κοινωνικό αυτοματισμό και στον κοινωνικό κανιβαλισμό και όλα αυτά ακολουθώντας το δόγμα του διαίρει και βασίλευε.

Θα πρέπει να κατανοήσουμε, πως τα λεγόμενα υγειονομικά μέτρα ουδεμία σχέση έχουν με την δημόσια υγεία αλλά στοχεύουν στον έλεγχο, την καταστολή, τον κατακερματισμό του κοινωνικού συνόλου σε εμβολιασμένους ή μη και στην ψευδή κατασκευασμένη εικόνα του ανεμβολίαστου ως το μέγιστο κακό. Πλανώνται, επίσης, όσοι νομίζουν πως τα μέτρα αφορούν μόνο τους ανεμβολίαστους, καθώς η αλληλεπίδραση μέσα στο κοινωνικό σύνολο είναι υπαρκτή και τελικά η καταστολή και ο έλεγχος αφορά όλους και όλες.

Δεν θα αναφερθούμε στον παραλογισμό των μέτρων αφού αυτός είναι προφανής, θα αναφερθούμε, όμως, στον παραλογισμό να παίζονται έργα ριζοσπαστών θεατρικών συγγραφέων, σε χώρους όπου τηρείται καθεστώς Άπαρτχαιντ. Θα ήταν ενδιαφέρον να ζούσε ο Ιονέσκο και να παρατηρούσε το θέατρο του παραλόγου, όχι από τον ίδιο, αλλά από το κράτος με ηθοποιούς τους θεατές μαζί με τους καλλιτέχνες.

Εάν, λοιπόν, δεν θέλουμε να συμμετέχουμε σ' ένα θέατρο του παραλόγου που το ίδιο το κράτος έστησε, τότε ως ελευθεροι (ελεύθεροι) άνθρωποι πρώτα απ' όλα και μετά ως καλλιτέχνες, ας εφεύρουμε τρόπους αντίστασης όπου η τέχνη όντως να απελευθερώνει και να πηγαίνει νου και πνεύμα μπροστά και όχι να επιβεβαιώνει κρατικά μέτρα Απαρτχάιντ με πρώτης και δεύτερης διαλογής ανθρώπων.

Ένα μήνα μετά, εκτός από το παραπάνω παράδειγμα, καθώς και άλλων μεμονωμένων καλλιτεχνών, δεν υπάρχει κάποια ουσιαστική αντίδραση στο καλλιτεχνικό χώρο. Είναι λογικό, θα έλεγε κάποιος, ότι ο καλλιτεχνικός χώρος που αντιμετώπισε σοβαρά οικονομικά προβλήματα αυτά τα δύο τελευταία χρόνια, να κοιτάει πρώτα πώς να επιβιώσει και μετά να ασχοληθεί με διαχωρισμούς, μέτρα και διαμαρτυρίες. Μόνο που το ένα, δεν αναιρεί αναγκαστικά το άλλο και αδιέξοδα υπάρχουν, κυρίως, μόνο αν τα αποδεχθεί κάποιος. Σαν οι καλλιτέχνες να έχουν διαχωριστεί από τον υπόλοιπο κόσμο, σαν να αποκόβονται από την σύνδεση της καλλιτεχνικής πραγματικότητας με αυτήν της κοινωνικής – κάτι που κάποτε αποτελούσε έμπνευση για να γραφτούν αριστουργήματα. Η τέχνη ολοένα βυθίζεται σε ξεγυμνωμένες και «κοινωνικά φολκλόρ» παραστάσεις, σε σημείο που ενώ μπορεί να παίζονται έργα διαχρονικά και επίκαιρα, τελικά η ση-

Τί και αν η ίδια η παραγωγή της παράστασης «Ρινόκερος» ανακοίνωσε πως ο ηθοποιός από το καλοκαίρι είχε κάνει γνωστή την πρόθεσή του να αποχωρήσει εφόσον η κυβέρνηση εφάρμοζε απαγόρευση εισόδου στα θέατρα σε ανεμβολίαστους· όλος ο εξουσιαστικός συρφετός, ανεξαρτήτου πολιτικής προέλευσης, απεφάνθη, πως το βάρος για τους εργαζόμενους θα πρέπει να το σηκώσει ο εργαζόμενος που αποχώρησε! Σε μια μέρα όλοι έγιναν εργατιστές. Τους έπιασε ο πόνος, τάχα, για τους εργαζόμενους της παράστασης «Ρινόκερος», ωστόσο για τους χιλιάδες εργαζόμενους σε αναστολή, υγειονομικούς και μη, επικρατεί σιωπή. Εργατισμός και πονοψυχία αλά καρτ, μόνο και μόνο για να στηριχθούν τα Απαρτχάιντ μέτρα.

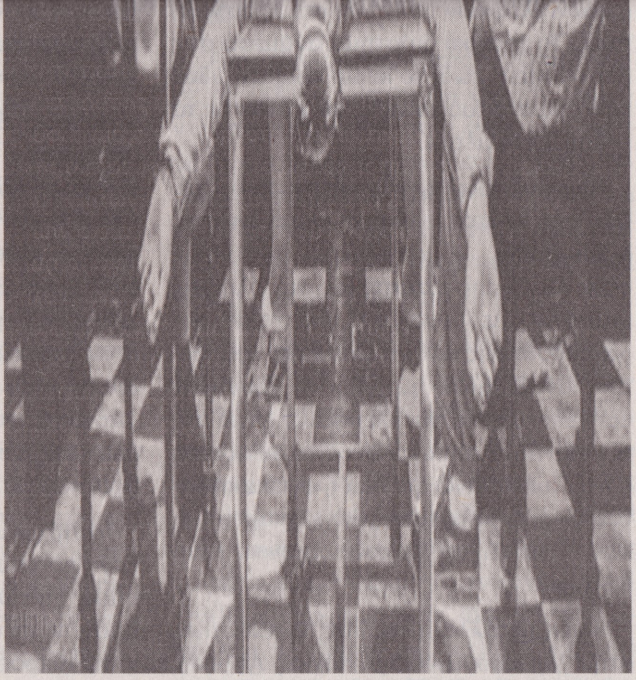
Στις 06/11/2021, σε παρέμβαση της «Πρωτοβουλίας Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ» σε θέατρα της Αθήνας, η Συσπείρωση Αναρχικών μοιράζει την παρακάτω προκήρυξη:

Η ΤΕΧΝΗ ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

«Όταν νυχτώνει τα πουλιά δεν κελαϊδούν», έλεγε ο ρεμπέτης Βαγγέλης Παπάζογλου, θέλοντας έτσι να εξηγήσει την συνειδητή απόσυρσή του από τα πάλκα, τον καιρό της Κατοχής. Ο ίδιος, λίγα χρόνια πριν, είχε, επίσης, αποσυρθεί από την δισκογραφία, διαμαρτυρόμενος με αυτό τον τρόπο για την επιβολή λογοκρισίας από το καθεστώς Μεταξά, λέγοντας πως δεν θέλει τα τραγούδια του να τα κρίνουν «αμόρφωτοι άνθρωποι».

Το παράδειγμα του Βαγγέλη Παπάζογλου το αναφέρουμε γιατί θεωρούμε πως μπορεί να εμπνεύσει τον καλλιτεχνικό χώρο και να αντιδράσει με τον δικό του δημιουργικό τρόπο απέναντι: στο καθεστώς της βιο-τρομοκρατίας, στην προώθηση κρατικών διαχωρισμών, στη δημιουργία ανθρώπων δεύτερης κατηγορίας. Να γίνει χώρος αντίστασης όπου η τέχνη όντως να απελευθερώνει και να πηγαίνει νου και πνεύμα μπροστά και όχι να επιβεβαιώνει κρατικά μέτρα Απαρτχάιντ με πρώτης και δεύτερης διαλογής ανθρώπων.

Ένα μήνα μετά, εκτός από το παραπάνω παράδειγμα, καθώς και άλλων μεμονωμένων καλλιτεχνών, δεν υπάρχει κάποια ουσιαστική αντίδραση στο καλλιτεχνικό χώρο. Είναι λογικό, θα έλεγε κάποιος, ότι ο καλλιτεχνικός χώρος που αντιμετώπισε σοβαρά οικονομικά προβλήματα αυτά τα δύο τελευταία χρόνια, να κοιτάει πρώτα πώς να επιβιώσει και μετά να ασχοληθεί με διαχωρισμούς, μέτρα και διαμαρτυρίες. Μόνο που το ένα, δεν αναιρεί αναγκαστικά το άλλο και αδιέξοδα υπάρχουν, κυρίως, μόνο αν τα αποδεχθεί κάποιος. Σαν οι καλλιτέχνες να έχουν διαχωριστεί από τον υπόλοιπο κόσμο, σαν να αποκόβονται από την σύνδεση της καλλιτεχνικής πραγματικότητας με αυτήν της κοινωνικής – κάτι που κάποτε αποτελούσε έμπνευση για να γραφτούν αριστουργήματα. Η τέχνη ολοένα βυθίζεται σε ξεγυμνωμένες και «κοινωνικά φολκλόρ» παραστάσεις, σε σημείο που ενώ μπορεί να παίζονται έργα διαχρονικά και επίκαιρα, τελικά η σημερινή εποχή και η στείρα αντιμετώπιση τους από τους καλλιτέχνες, να τα καταντάει τόσο άδεια που να χάνεται το οποιοδήποτε κοινωνικό μήνυμα. Από εκφραστές της ζωής να γίνονται εκφραστές του εαυτού τους, ξεκομμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο. Η αναζήτηση της τελειότητας, της άρτιας τεχνικής οδηγούν σε ένα ναρκισσιστικό παιχνίδι, με αποτέλεσμα την απομάκρυνση από την αλήθεια και την πραγματικότητα. Δηλαδή, κυνηγώντας τα λάθος και τα σωστά, έχασαν την αλήθεια και το ψέμα ή την ψευδαίσθηση και την πραγματικότητα. Ψάχνοντας μέσα σε υποσυνείδητα μονοπάτια αφύπνισης, χάθηκαν στο τί ψάχνουν τελικά και αντί για την επαφή με τον κόσμο και την ανάδειξη της αλήθειας, ακόμα και αυτής που τεχνηέντως κρύβει η εξουσία, μπήκαν σε λάθος δωμάτιο με την ανάδειξη τού εγώ τού καλλιτέχνη και χάνοντας έτσι την επαφή, διαχώρισαν τελικά την θέση τους κλεισμένοι σε αυτό το δωμάτιο-κουτί. Προκαλεί πλέον εντύπωση όταν ένας καλλιτέχνης κάνει το αυτονόητο κοινωνικά, δείχνοντας πως είναι συνδεδεμένος με την κοινωνική πραγματικότητα τηρώντας τα πιστεύω του με συνέπεια, ενώ, δεν προκαλεί καμία εντύπωση η στάση των καλλιτεχνών που απλά λειτουργούν σαν πιόνια στην βιομηχανία του θεάματος και της ύπνωσης.

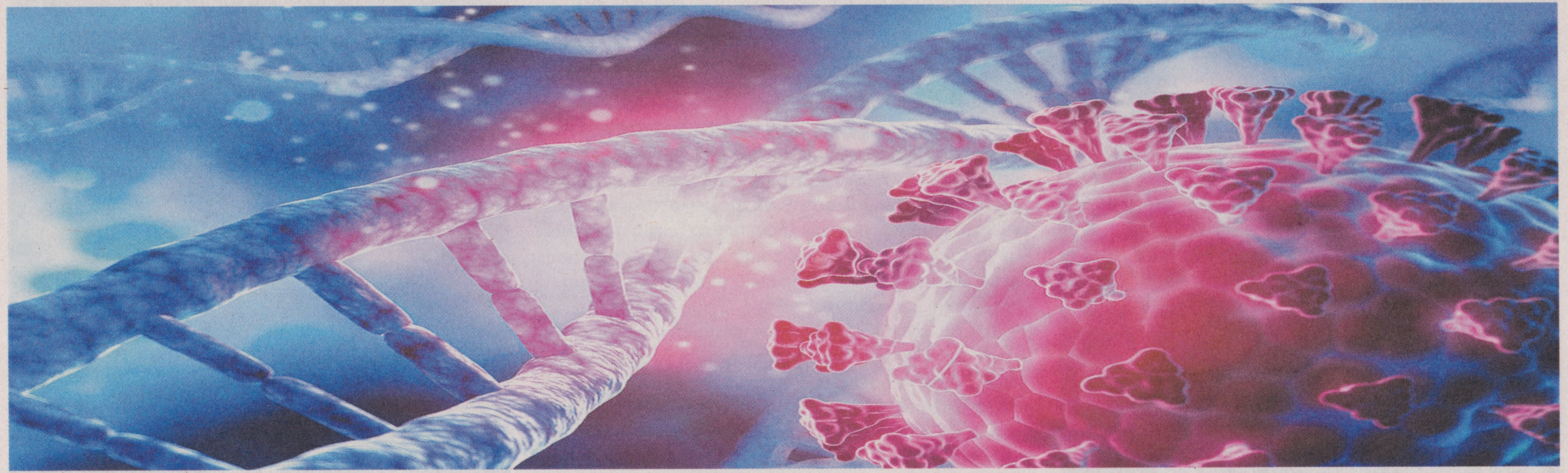

Η στρέβλωση πλέον είναι διάχυτη

Έτσι, λοιπόν, σε αυτές τις συνθήκες στρέβλωσης, τις οποίες η ίδια η εξουσία έχει καλλιεργήσει, οι όποιοι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί είναι πιο εύκολα εφαρμόσιμοι, διότι δεν υπάρχουν οι απαιτούμενες κοινωνικές αντιδράσεις ώστε να σταματήσουν. Οι στρεβλώσεις δημιουργούν ενιαία αντιδραστικά μπλοκ, που ξεκινούν από τους ίδιους τους εξουσιαστές και συνεχίζουν ενοποιημένα και σε μεγάλα κομμάτια εντός των καταπιεζόμενων, ώστε οι όποιες αντιδράσεις να είναι αποδυναμωμένες. Οι διάφορες ιδεολογικές καταβολές αυτού του ενοποιημένου αντιδραστικού μπλοκ δεν έχουν πλέον κάποια σημασία, αφού η εξουσιαστική τους βάση, των αποκλεισμών και των απαγορεύσεων, είναι κοινή για όλους. Χρέος μας, απέναντι σε όλον αυτό τον εξουσιαστικό ορυμαγδό, είναι να συνεχίσουμε με πείσμα και συνέπεια να απογειώνουμε την ελευθερία και να συντρίβουμε οποιονδήποτε σχεδιασμό μας οδηγεί στο να παραδώσουμε έστω και μια σπιθαμή από αυτήν.

Ελευθερόκοκκος

ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ «Ο» ΚΑΙ «ΖΩΗ» ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Έχει γίνει πλέον σαφές –σε εμάς τουλάχιστον– πως κάθε παραλλαγή του ιού covid 19 συνοδεύεται, με επανασχεδιασμούς και προωθήσεις των εξουσιαστικών βλέψεων απέναντι στους ανθρώπους. Το χρονικό διάστημα ανάμεσα στις μεταλλάξεις, είναι το πεδίο προπαγάνδας και ζύμωσης του κοινωνικού χώρου με τα επερχόμενα μέτρα.

Τα «επιδημιολογικά» μέτρα, που λαμβάνει το κράτος, είναι και αυτά γνωστά: αναβάθμιση υλικοτεχνικής υποδομής στον τομέα της καταστολής, προσλήψεις μπάτσων, διεύρυνση της εποπτείας, παρακολούθησης και καταστολής, νομοθετική αναβάθμιση με νόμους χουντικής εμπνεύσεως και προελεύσεως, όπως αυτός για την διασπορά ψευδών ειδήσεων, ανεργία και πάνω απ' όλα η σταδιακή κατασκευή ενός υγειονομικού απαρτχάιντ, νέας μετάλλαξης χωρίς καμία γνώση επ' αυτής, ακριβώς με την ίδια ευκολία λένε ότι υπάρχει σίγουρη αποτελεσματικότητα των ήδη υπαρχόντων εμβολίων προσπαθώντας να διατηρήσουν την ισορροπία ανάμεσα στον τρόμο και την πειθάρχηση του κοινωνικού χώρου.

Πάντως, δεν γίνεται να περάσει απαρατήρητη η χρονική συγκυρία που κάνει την εμφάνιση της η νέα μετάλλαξη «Ο» –ή επιλέγουν να την εμφανίσουν– καθώς φανερά ευνοεί το κυρίαρχο επίδικο για την εξουσία, που είναι η επέκταση του καθολικού εμβολιαστικού εξαναγκασμού. Η Αυστρία είναι το πρώτο κράτος που ανακοίνωσε μαζικό εγκλεισμό δύο εβδομάδων και υποχρεωτικό εμβολιασμό σε όλον τον πληθυσμό της από 1η Φεβρουαρίου 2022.

Ταυτόχρονα, ήδη υπάρχει και η ανά- θα έχει έρθει η επόμενη μετάλλαξη, που πρακτικά θα καθιστά στην καλύτερη των περιπτώσεων αναποτελεσματικό το εμβόλιο.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο θα διακριθεί και η σύνδεση ενός αυταρχικού και φασιστικού λόγου και πρακτικής στο εσωτερικό των κρατών, με τον φιλάνθρωπο αριστερόστροφο, που θα εντείνει τις πιέσεις για ένταξη στο εμβολιαστικό πρόγραμμα και των λεγόμενων φτωχών κρατών και ηπείρων, όπως είναι και η Αφρική.

Το ζήτημα, λοιπόν, που τίθεται όλο και πιο επιτακτικά είναι αυτό της ασφάλειας των εμβολίων, καθώς και της αποτελεσματικότητάς τους, κάτι που όλο και περισσότερες έρευνες, που δεν τυγχάνουν μαζικής προβολής, αποδεικνύουν ότι ούτε ασφαλή είναι ούτε αποτελεσματικά. Προσοχή, η διαπίστωση προς την ασφά- και λιγότερο επικίνδυνοι για την ζωή του ανθρώπου.

Εν μέσω προπαγάνδας, ατελών αφηγημάτων, τρομοκρατίας κι εκβιασμών, παλεύουμε με νύχια και με δόντια να αποδείξουμε το αυτονόητο, ότι ζωή χωρίς ελευθερία δεν υφίσταται. Φυσικά και γνωρίζουμε πως αυτονόητα δεν υπάρχουν. Συνεχίζουμε, όμως, σε πείσμα των καιρών, να πολεμάμε για να διατηρήσουμε πρώτα απ' όλα την αξιοπρέπειά μας, γιατί όπως ζωή δεν υφίσταται χωρίς ελευθερία, έτσι και όταν απειλείται η ελευθερία σου, αν δεν πολεμήσεις για αυτήν, δεν υπάρχει ζωή.

Βολίν

Έχει γίνει πλέον σαφές –σε εμάς τουλάχιστον– πως κάθε παραλλαγή του ιού covid 19 συνοδεύεται, με επανασχεδιασμούς και προωθήσεις των εξουσιαστικών βλέψεων απέναντι στους ανθρώπους. Το χρονικό διάστημα ανάμεσα στις μεταλλάξεις, είναι το πεδίο προπαγάνδας και ζύμωσης του κοινωνικού χώρου με τα επερχόμενα μέτρα.

Τα «επιδημιολογικά» μέτρα, που λαμβάνει το κράτος, είναι και αυτά γνωστά: αναβάθμιση υλικοτεχνικής υποδομής στον τομέα της καταστολής, προσλήψεις μπάτσων, διεύρυνση της εποπτείας, παρακολούθησης και καταστολής, νομοθετική αναβάθμιση με νόμους χουντικής εμπνεύσεως και προελεύσεως, όπως αυτός για την διασπορά ψευδών ειδήσεων, ανεργία και πάνω απ' όλα η σταδιακή κατασκευή ενός υγειονομικού απαρτχάιντ, που συνοδεύεται με τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Η νέα μετάλλαξη του ιού, εντοπίστηκε στην Μποτσουάνα την Νότιας Αφρικής ονομάστηκε «Ο» και επέφερε καθολικό αποκλεισμό της εν λόγω γεωγραφικής περιοχής στιγματίζοντάς την ως υπεύθυνη. Διακόπηκαν οι αερομεταφορές και τέθηκαν αυστηρά υγειονομικά πρωτόκολλα σε όσους ταξιδιώτες προέρχονταν από την συγκεκριμένη χώρα της νοτίου Αφρικής και όχι μόνον.

Τα τρομοκρατικά ρεπορτάζ και οι ανταποκρίσεις πρώτα απ' όλα εστίασαν στην ανησυχία των ειδικών για την αποτελεσματικότητα των διατιθέμενων εμβολίων νέας μετάλλαξης χωρίς καμία γνώση επ' αυτής, ακριβώς με την ίδια ευκολία λένε ότι υπάρχει σίγουρη αποτελεσματικότητα των ήδη υπαρχόντων εμβολίων προσπαθώντας να διατηρήσουν την ισορροπία ανάμεσα στον τρόμο και την πειθάρχηση του κοινωνικού χώρου.

Πάντως, δεν γίνεται να περάσει απαρατήρητη η χρονική συγκυρία που κάνει την εμφάνιση της η νέα μετάλλαξη «Ο» –ή επιλέγουν να την εμφανίσουν– καθώς φανερά ευνοεί το κυρίαρχο επίδικο για την εξουσία, που είναι η επέκταση του καθολικού εμβολιαστικού εξαναγκασμού. Η Αυστρία είναι το πρώτο κράτος που ανακοίνωσε μαζικό εγκλεισμό δύο εβδομάδων και υποχρεωτικό εμβολιασμό σε όλον τον πληθυσμό της από 1η Φεβρουαρίου 2022.

Ταυτόχρονα, ήδη υπάρχει και η ανάλογη προετοιμασία στο κοινωνικό πεδίο, όπου γίνεται λόγος για τέταρτη δόση, οπότε γιατί όχι και 5η, 6η και πάει λέγοντας. Η προετοιμασία του κοινωνικού χώρου, όμως, γίνεται σε διάφορα επίπεδα με τον στιγματισμό των ανεμβολίαστων να διευρύνεται και να τους αποδίδονται ευθύνες για τις μεταλλάξεις του ιού, εντείνοντας, έτσι, τον ήδη υπάρχοντα κοινωνικό αυτοματισμό με αναπόδεικτες θεωρίες, που ακροβατούν στον πολιτικό στιγματισμό και τον υγειονομικό αποκλεισμό των μιαρών.

Δεν αποκλείεται, το προσεχές διάστημα η διεύρυνση του εμβολιαστικού εξαναγκασμού να χρησιμοποιήσει την περί ου θα έχει έρθει η επόμενη μετάλλαξη, που πρακτικά θα καθιστά στην καλύτερη των περιπτώσεων αναποτελεσματικό το εμβόλιο.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο θα διακριθεί και η σύνδεση ενός αυταρχικού και φασιστικού λόγου και πρακτικής στο εσωτερικό των κρατών, με τον φιλάνθρωπο αριστερόστροφο, που θα εντείνει τις πιέσεις για ένταξη στο εμβολιαστικό πρόγραμμα και των λεγόμενων φτωχών κρατών και ηπείρων, όπως είναι και η Αφρική.

Το ζήτημα, λοιπόν, που τίθεται όλο και πιο επιτακτικά είναι αυτό της ασφάλειας των εμβολίων, καθώς και της αποτελεσματικότητάς τους, κάτι που όλο και περισσότερες έρευνες, που δεν τυγχάνουν μαζικής προβολής, αποδεικνύουν ότι ούτε ασφαλή είναι ούτε αποτελεσματικά. Προσοχή, η διαπίστωση προς την ασφάλεια και την αποτελεσματικότητα έχει να κάνει σε σύγκριση με τα γεννώμενα των δύο τελευταίων ετών σε παγκόσμιο επίπεδο και ποιόν ωφέλησαν.

Η όποια ωφέλεια, που ευκόλως μπορεί να αποδειχτεί είναι αυτή της εξουσίας και των κυριαρχικών σχεδιασμών, όσον αφορά τον επανασχεδιασμό και τον καθορισμό της μελλοντικής ζωής(;), ύπαρξης, για να το πούμε καλύτερα, του ανθρώπου.

Είναι βέβαιο, πως και με αυτήν την μετάλλαξη του ιού η κουβέντα και η δράση δεν θα γίνει με γνώμονα την εξασφάλιση της υγείας του ανθρώπου, αλλά με άξονα την επιτυχή διευθέτηση ζητημάτων, όπως και λιγότερο επικίνδυνοι για την ζωή του ανθρώπου.

Εν μέσω προπαγάνδας, ατελών αφηγημάτων, τρομοκρατίας κι εκβιασμών, παλεύουμε με νύχια και με δόντια να αποδείξουμε το αυτονόητο, ότι ζωή χωρίς ελευθερία δεν υφίσταται. Φυσικά και γνωρίζουμε πως αυτονόητα δεν υπάρχουν. Συνεχίζουμε, όμως, σε πείσμα των καιρών, να πολεμάμε για να διατηρήσουμε πρώτα απ' όλα την αξιοπρέπειά μας, γιατί όπως ζωή δεν υφίσταται χωρίς ελευθερία, έτσι και όταν απειλείται η ελευθερία σου, αν δεν πολεμήσεις για αυτήν, δεν υπάρχει ζωή.

Βολίν

στικών βλέψεων απέναντι στους ανθρώπους. Το χρονικό διάστημα ανάμεσα στις μεταλλάξεις, είναι το πεδίο προπαγάνδας και ζύμωσης του κοινωνικού χώρου με τα επερχόμενα μέτρα.

Τα «επιδημιολογικά» μέτρα, που λαμβάνει το κράτος, είναι και αυτά γνωστά: αναβάθμιση υλικοτεχνικής υποδομής στον τομέα της καταστολής, προσλήψεις μπάτσων, διεύρυνση της εποπτείας, παρακολούθησης και καταστολής, νομοθετική αναβάθμιση με νόμους χουντικής εμπνεύσεως και προελεύσεως, όπως αυτός για την διασπορά ψευδών ειδήσεων, ανεργία και πάνω απ' όλα η σταδιακή κατασκευή ενός υγειονομικού απαρτχάιντ, που συνοδεύεται με τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Η νέα μετάλλαξη του ιού, εντοπίστηκε στην Μποτσουάνα την Νότιας Αφρικής ονομάστηκε «Ο» και επέφερε καθολικό αποκλεισμό της εν λόγω γεωγραφικής περιοχής στιγματίζοντάς την ως υπεύθυνη. Διακόπηκαν οι αερομεταφορές και τέθηκαν αυστηρά υγειονομικά πρωτόκολλα σε όσους ταξιδιώτες προέρχονταν από την συγκεκριμένη χώρα της νοτίου Αφρικής και όχι μόνον.

Τα τρομοκρατικά ρεπορτάζ και οι ανταποκρίσεις πρώτα απ' όλα εστίασαν στην ανησυχία των ειδικών για την αποτελεσματικότητα των διατιθέμενων εμβολίων απέναντι στη νέα αυτή μετάλλαξη.

Οι πολυεθνικές του φαρμάκου, σε πλήρη ετοιμότητα, άδραξαν την ευκαιρία και δήλωσαν έτοιμες να παράσχουν μαζικά νέα τροποποιημένα εμβόλια σε 100 μέρες. Αυτό φυσικά μπορεί να δημιουργήσει μια εκ νέου αμφισβήτηση μερίδας κόσμου, που αποφασίζει να εμβολιαστεί και να προκαλέσει αναστολές παντός τύπου. Ακριβώς, λοιπόν, με την ίδια ευκολία που τρομοκρατούν για την εμφάνιση της θώντας να διατηρήσουν την ισορροπία ανάμεσα στον τρόμο και την πειθάρχηση του κοινωνικού χώρου.

Πάντως, δεν γίνεται να περάσει απαρατήρητη η χρονική συγκυρία που κάνει την εμφάνιση της η νέα μετάλλαξη «Ο» –ή επιλέγουν να την εμφανίσουν– καθώς φανερά ευνοεί το κυρίαρχο επίδικο για την εξουσία, που είναι η επέκταση του καθολικού εμβολιαστικού εξαναγκασμού. Η Αυστρία είναι το πρώτο κράτος που ανακοίνωσε μαζικό εγκλεισμό δύο εβδομάδων και υποχρεωτικό εμβολιασμό σε όλον τον πληθυσμό της από 1η Φεβρουαρίου 2022.

Ταυτόχρονα, ήδη υπάρχει και η ανάλογη προετοιμασία στο κοινωνικό πεδίο, όπου γίνεται λόγος για τέταρτη δόση, οπότε γιατί όχι και 5η, 6η και πάει λέγοντας. Η προετοιμασία του κοινωνικού χώρου, όμως, γίνεται σε διάφορα επίπεδα με τον στιγματισμό των ανεμβολίαστων να διευρύνεται και να τους αποδίδονται ευθύνες για τις μεταλλάξεις του ιού, εντείνοντας, έτσι, τον ήδη υπάρχοντα κοινωνικό αυτοματισμό με αναπόδεικτες θεωρίες, που ακροβατούν στον πολιτικό στιγματισμό και τον υγειονομικό αποκλεισμό των μιαρών.

Δεν αποκλείεται, το προσεχές διάστημα η διεύρυνση του εμβολιαστικού εξαναγκασμού να χρησιμοποιήσει την περί ου ο λόγος αναπόδεικτη επιχειρηματολογία. Με λίγα και απλά λόγια, ότι οι ανεμβολίαστοι ευθύνονται για τις μεταλλάξεις, οπότε, για να ξεμπερδεύουμε, επιβάλλουμε εξαναγκαστικό εμβολιασμό.

Ακόμη και αν υποθέσουμε –χάριν της κουβέντας– ότι με τον μαζικό εμβολιασμό θα έληγε και η πανδημία, αυτό θα ήταν αδύνατο να συμβεί, διότι μέχρι να κατασκευαστεί, να διοχετευθεί και να πραγματοποιηθεί ο παγκόσμιος εμβολιασμός,

Ακριβώς σε αυτό το σημείο θα διακριθεί και η σύνδεση ενός αυταρχικού και φασιστικού λόγου και πρακτικής στο εσωτερικό των κρατών, με τον φιλάνθρωπο αριστερόστροφο, που θα εντείνει τις πιέσεις για ένταξη στο εμβολιαστικό πρόγραμμα και των λεγόμενων φτωχών κρατών και ηπείρων, όπως είναι και η Αφρική.

Το ζήτημα, λοιπόν, που τίθεται όλο και πιο επιτακτικά είναι αυτό της ασφάλειας των εμβολίων, καθώς και της αποτελεσματικότητάς τους, κάτι που όλο και περισσότερες έρευνες, που δεν τυγχάνουν μαζικής προβολής, αποδεικνύουν ότι ούτε ασφαλή είναι ούτε αποτελεσματικά. Προσοχή, η διαπίστωση προς την ασφάλεια και την αποτελεσματικότητα έχει να κάνει σε σύγκριση με τα γεννώμενα των δύο τελευταίων ετών σε παγκόσμιο επίπεδο και ποιόν ωφέλησαν.

Η όποια ωφέλεια, που ευκόλως μπορεί να αποδειχτεί είναι αυτή της εξουσίας και των κυριαρχικών σχεδιασμών, όσον αφορά τον επανασχεδιασμό και τον καθορισμό της μελλοντικής ζωής(;), ύπαρξης, για να το πούμε καλύτερα, του ανθρώπου.

Είναι βέβαιο, πως και με αυτήν την μετάλλαξη του ιού η κουβέντα και η δράση δεν θα γίνει με γνώμονα την εξασφάλιση της υγείας του ανθρώπου, αλλά με άξονα την επιτυχή διευθέτηση ζητημάτων, όπως της περιστολής ελευθεριών και πάει λέγοντας.

Σε κάθε απόπειρα επίθεσης της εξουσίας, η αντίδραση είναι ζητούμενο και όχι προκαταβολικά βεβαία. Η ανοχή, βέβαια, που επιδεικνύει ο κοινωνικός χώρος δεν είναι αυτονόητο ότι θα συνεχιστεί. Όσον αφορά τη νέα μετάλλαξη, πιθανολογούμε, ότι θα αφορά τα καλά νέα, εάν ακολουθήσει φυσικά τη συνήθη πορεία των ιών, που καθώς μεταβάλλονται γίνονται

γημάτων, τρομοκρατίας κι εκβιασμών, παλεύουμε με νύχια και με δόντια να αποδείξουμε το αυτονόητο, ότι ζωή χωρίς ελευθερία δεν υφίσταται. Φυσικά και γνωρίζουμε πως αυτονόητα δεν υπάρχουν. Συνεχίζουμε, όμως, σε πείσμα των καιρών, να πολεμάμε για να διατηρήσουμε πρώτα απ' όλα την αξιοπρέπειά μας, γιατί όπως ζωή δεν υφίσταται χωρίς ελευθερία, έτσι και όταν απειλείται η ελευθερία σου, αν δεν πολεμήσεις για αυτήν, δεν υπάρχει ζωή.

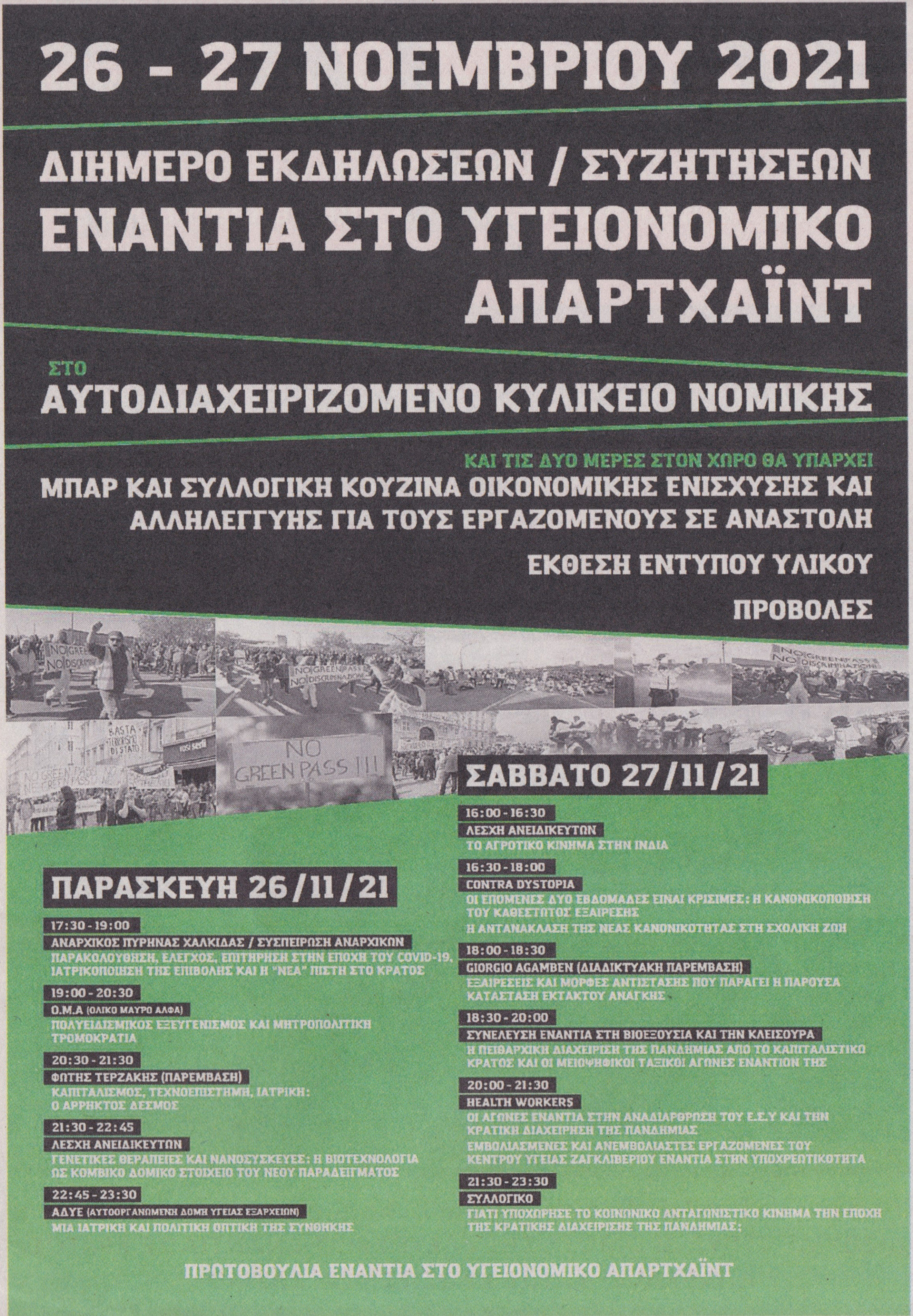
Βολίν

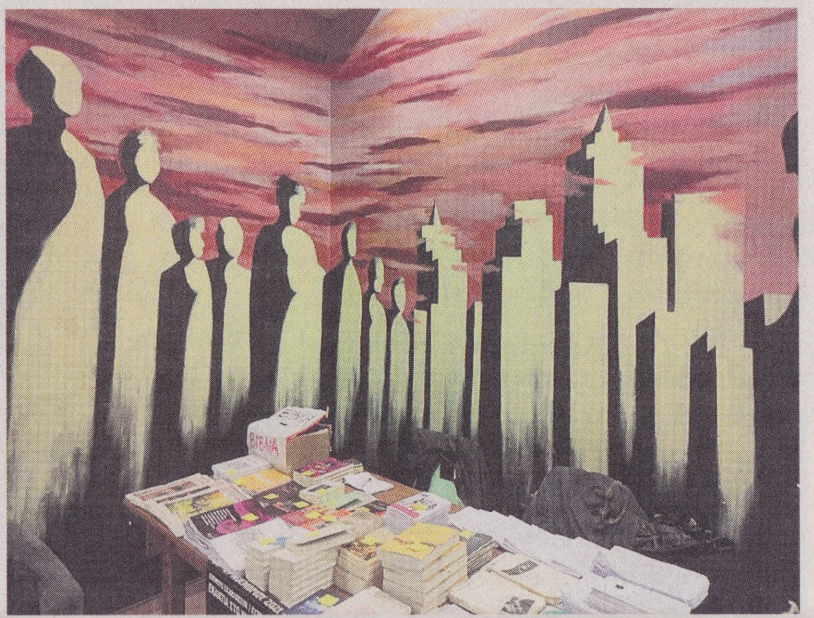

Εκατοντάδες άτομα συμμετείχαν στο διήμερο εκδηλώσεων-συζητήσεων που πραγματοποιήθηκε στις 26-27/11 στο αυτοδιαχειριζόμενο κυλικείο της Νομικής Σχολής, και οργανώθηκε από την ***Πρωτοβουλία ενάντια στον Υγειονομικό Απαρτχάιντ***. Ο ενθουσιασμός και το ενδιαφέρον συντροφισσών και συντρόφων για τις εκδηλώσεις σε ιδιαίτερα άνυδρους κινηματικούς καιρούς δεν αποτελεί απλά μια ανάσα αισιοδοξίας για την συνέχεια μιας ευρύτερης διεργασίας, αλλά αποδεικνύει στην πράξη την δυναμική, που υπάρχει στην έκφραση εκδηλώσεων ενάντια στο κυρίαρχο αφήγημα που αφορά την «πανδημία». Έχοντας βαθιά πεποίθηση ότι οι προοπτικές σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση δεν αφορούν ευχολόγια ή οποιαδήποτε επανάπαυση, αλλά ακριβώς την συνεχή δουλειά μυρμηγκιού, εμπλουτισμού των απόψεων και των πρακτικών, αλλά και την επιθυμία να συγκρουστούμε δίχως επιφυλάξεις με τους μηχανισμούς αναπαραγωγής των κρατικών ιδεολογημάτων, συνεχίζουμε με ακόμη περισσότερες δυνάμεις. Δεν έχουμε αυταπάτες, όσον αφορά την σκλήρυνση εκ μέρους του κράτους και των κάθε λογής μηχανισμών του απέναντι στον κοινωνικό χώρο που καλείται να εμπεδώσει επιτακτικά με κάθε τρόπο τους νέους διαχωρισμούς, τις διακρίσεις ανάμεσα σε ανεμβολίαστους και «προνομιούχους» εμβολιασμένους. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, καλούμε κάθε συντρόφισσα και σύντροφο να αναλογιστεί την κρισιμότητα της «στιγμής», όταν ακόμη και αυτές οι «ανάσες» ελευθερίας που προσφέρει η εξουσία έχουν γίνει «ανάσες» με δόσεις. Η εξέγερση στους σκοτεινούς αυτούς καιρούς παραμένει η μόνη «ανάσα» ελευθερίας, που διψάμε να γευτούμε. Ας ετοιμαζόμαστε με κάθε τρόπο για αυτήν την ώρα...

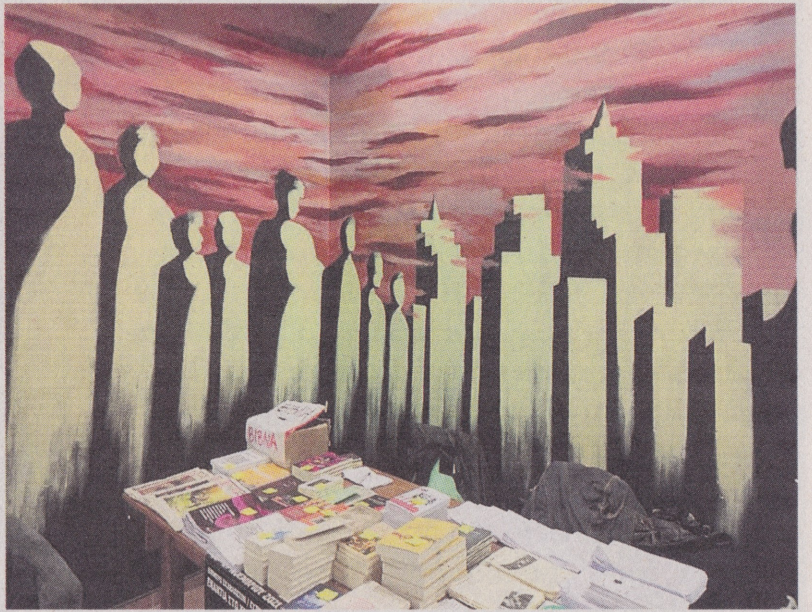

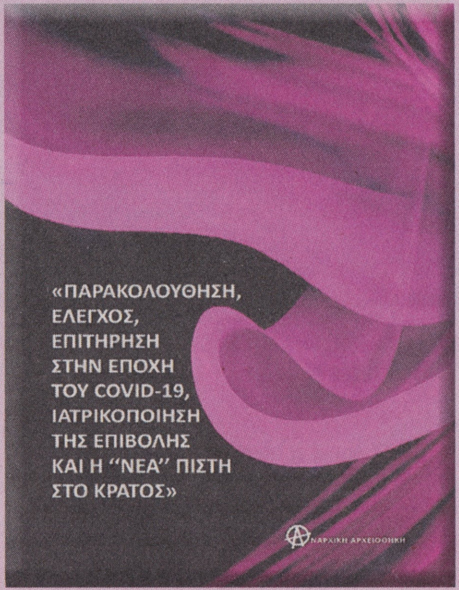
Εκατοντάδες άτομα συμμετείχαν στο διήμερο εκδηλώσεων-συζητήσεων που πραγματοποιήθηκε στις 26-27/11 στο αυτοδιαχειριζόμενο κυλικείο της Νομικής Σχολής, και οργανώθηκε από την ***Πρωτοβουλία ενάντια στον Υγειονομικό Απαρτχάιντ***. Ο ενθουσιασμός και το ενδιαφέρον συντροφισσών και συντρόφων για τις εκδηλώσεις σε ιδιαίτερα άνυδρους κινηματικούς καιρούς δεν αποτελεί απλά μια ανάσα αισιοδοξίας για την συνέχεια μιας ευρύτερης διεργασίας, αλλά αποδεικνύει στην πράξη την δυναμική, που υπάρχει στην έκφραση εκδηλώσεων ενάντια στο κυρίαρχο αφήγημα που αφορά την «πανδημία». Έχοντας βαθιά πεποίθηση ότι οι προοπτικές σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση δεν αφορούν ευχολόγια ή οποιαδήποτε επανάπαυση, αλλά ακριβώς την συνεχή δουλειά μυρμηγκιού, εμπλουτισμού των απόψεων και των πρακτικών, αλλά και την επιθυμία να συγκρουστούμε δίχως επιφυλάξεις με τους μηχανισμούς αναπαραγωγής των κρατικών ιδεολογημάτων, συνεχίζουμε με ακόμη περισσότερες δυνάμεις. Δεν έχουμε αυταπάτες, όσον αφορά την σκλήρυνση εκ μέρους του κράτους και των κάθε λογής μηχανισμών του απέναντι στον κοινωνικό χώρο που καλείται να εμπεδώσει επιτακτικά με κάθε τρόπο τους νέους διαχωρισμούς, τις διακρίσεις ανάμεσα σε ανεμβολίαστους και «προνομιούχους» εμβολιασμένους. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, καλούμε κάθε συντρόφισσα και σύντροφο να αναλογιστεί την κρισιμότητα της «στιγμής», όταν ακόμη και αυτές οι «ανάσες» ελευθερίας που προσφέρει η εξουσία έχουν γίνει «ανάσες» με δόσεις. Η εξέγερση στους σκοτεινούς αυτούς καιρούς παραμένει η μόνη «ανάσα» ελευθερίας, που διψάμε να γευτούμε. Ας ετοιμαζόμαστε με κάθε τρόπο για αυτήν την ώρα...

θερίας που προσφέρει η εξουσία έχουν γίνει «ανάσες» με δόσεις. Η εξέγερση στους σκοτεινούς αυτούς καιρούς παραμένει η μόνη «ανάσα» ελευθερίας, που διψάμε να γευτούμε. Ας ετοιμαζόμαστε με κάθε τρόπο για αυτήν την ώρα...

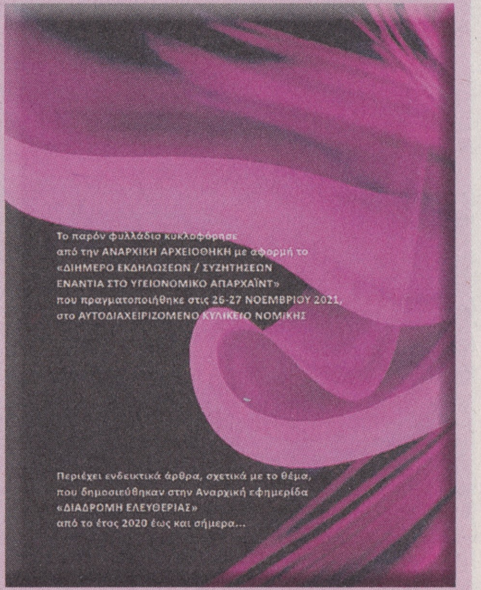
Το φυλλάδιο

«ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ, ΕΛΕΓΧΟΣ, ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ COVID-19, ΙΑΤΡΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΚΑΙ Η "ΝΕΑ" ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ»

κυκλοφόρησε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ με αφορμή το «ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ / ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΑΠΑΡΧΑΪΝΤ»

που πραγματοποιήθηκε στις 26-27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021, στο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΥΛΙΚΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ.

Περιέχει ενδεικτικά άρθρα, σχετικά με το θέμα, που δημοσιεύθηκαν στην Αναρχική εφημερίδα «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» από το έτος 2020 έως και σήμερα...

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2021

Να προσπαθούμε, να αντιστεκόμαστε, να επιμένουμε, να μην το βάζουμε κάτω, να είμαστε πιστοί, να αντιπαλεύουμε σώμα με σώμα τη μοίρα, να εκπλήσσουμε την καταστροφή με την αφοβία που δείχνουμε μπρος της, να αντιμαχόμαστε κατά μέτωπο την άδικη δύναμη και να λοιδωρούμε την κούφια νίκη, να στεκόμαστε ακλόνητοι, να βαστάμε ταμπούρι· από τέτοιο παράδειγμα έχουν οι λαοί ανάγκη, τέτοιο φως πρέπει να τους ηλεκτρίζει.

(Β. ΟΥΓΚΩ)

Πράγματι, οι μνήμες ακόμη και εκείνων που έζησαν με τον πλέον έντονο τρόπο γεγονότα που σημάδεψαν τους αγώνες των ανθρώπων, με το πέρασμα του χρόνου επαναδιαμορφώνονται, η συλλογική μνήμη δεν κλείνεται σ' ένα σφραγισμένο κουτί, το κλειδί, του οποίου κατέχουν και διαχειρίζονται κατά το δοκούν κάθε λογής ειδικοί, πολιτικοί, κομματικοί, δημοσιογράφοι, και οι κάθε λογής εκπρόσωποι της κινηματικής εξουσίας. Η μνήμη, λοιπόν, των εξεγέρσεων για εμάς τους αναρχικούς δεν αφορά μια αφήγηση που έχει τελειώσει, αλλά αντίθετα μια αφήγηση, που συνεχίζεται και γίνεται ακόμη πιο συναρπαστική όσο ονειρευόμαστε ακόμα πιο παθιασμένα ένα κόσμο ελεύθερο, ένα κόσμο ανεξούσιο, ένα κόσμο απαλλαγμένο από κάθε μορφής καταπίεση και εκμετάλλευση. Γι' αυτό παραμένουμε προβοκάτορες της κοινωνικής γαλήνης, γι' αυτό κάθε χαρακτηρισμός, κάθε ύβρις από τους εχθρούς της ελευθερίας εξακολουθεί να αποτελεί για εμάς τίτλο τιμής. Σιχαινόμασταν ανέκαθεν και συνεχίζουμε να νιώθουμε βαθιά απέχθεια για τους κάθε λογής παραγοντίσκους του κινήματος, αποστρεφόμαστε τα κάθε λογής νταλαβέρια τους με την εξουσία και τους αριστερούς λακέδες της. Γι' αυτό και αναρωτιόμαστε, τόσο οι ίδιοι, όσοι και οι αδελφές και οι αδελφοί μας για ποια εξέγερση μπορούν να μιλούν όσοι συντάσσονται αυτήν την σκοτεινή περίοδο με το κυρίαρχο εξουσιαστικό αφήγημα, για ποια αντίσταση μπορούν

48 χρόνια από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου

Την Δευτέρα 15 έως και την Τετάρτη 17 Νοεμβρίου, επ' ευκαιρία των ετήσιων εκδηλώσεων μνήμης για την εξέγερση του Νοέμβρη 1973, επί της οδού Πατησίων, γωνία με την οδό Στουρνάρη, παρουσιάστηκαν έντυπα και βιβλία που εκδίδει η Αναρχική Αρχειοθήκη. Στο σημείο υπήρχε αναρτημένο πανώ με την φράση:

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΚΛΑΒΟΣ,
ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΙΑ!

Πράγματι, οι μνήμες ακόμη και εκείνων που έζησαν με τον πλέον έντονο τρόπο γεγονότα που σημάδεψαν τους αγώνες των ανθρώπων, με το πέρασμα του χρόνου επαναδιαμορφώνονται, η συλλογική μνήμη δεν κλείνεται σ' ένα σφραγισμένο κουτί, το κλειδί, του οποίου κατέχουν και διαχειρίζονται κατά το δοκούν κάθε λογής ειδικοί, πολιτικοί, κομματικοί, δημοσιογράφοι, και οι κάθε λογής εκπρόσωποι της κινηματικής εξουσίας. Η μνήμη, λοιπόν, των εξεγέρσεων για εμάς τους αναρχικούς δεν αφορά μια αφήγηση που έχει τελειώσει, αλλά αντίθετα μια αφήγηση, που συνεχίζεται και γίνεται ακόμη πιο συναρπαστική όσο ονειρευόμαστε ακόμα πιο παθιασμένα ένα κόσμο ελεύθερο, ένα κόσμο ανεξούσιο, ένα κόσμο απαλλαγμένο από κάθε μορφής καταπίεση και εκμετάλλευση. Γι' αυτό παραμένουμε προβοκάτορες της κοινωνικής γαλήνης, γι' αυτό κάθε χαρακτηρισμός, κάθε ύβρις από τους εχθρούς της ελευθερίας εξακολουθεί να αποτελεί για εμάς τίτλο τιμής. Σιχαινόμασταν ανέκαθεν και συνεχίζουμε να νιώθουμε βαθιά απέχθεια για τους κάθε λογής παραγοντίσκους του κινήματος, αποστρεφόμαστε τα κάθε λογής νταλαβέρια τους με την εξουσία και τους αριστερούς λακέδες της. Γι' αυτό και αναρωτιόμαστε, τόσο οι ίδιοι, όσοι και οι αδελφές και οι αδελφοί μας για ποια εξέγερση μπορούν να μιλούν όσοι συντάσσονται αυτήν την σκοτεινή περίοδο με το κυρίαρχο εξουσιαστικό αφήγημα, για ποια αντίσταση μπορούν να μιλούν όσοι συναινούν στην επιτήρηση, στον έλεγχο, στους διαχωρισμούς, τα ψηφιακά δεσμά, γονυπετείς στην θρησκεία της επιστήμης και του ιερατείου της; Τους χαρίζουμε την άλφα βήτα της σιωπής και θυμίζουμε σε κάθε είδους εξουσιαστή ότι τα όνειρα μας παραμένουν ο εφιάλτης τους...

άδικη δύναμη και να λοιδωρούμε την κούφια νίκη, να στεκόμαστε ακλόνητοι, να βαστάμε ταμπούρι· από τέτοιο παράδειγμα έχουν οι λαοί ανάγκη, τέτοιο φως πρέπει να τους ηλεκτρίζει.

(Β. ΟΥΓΚΩ)

48 χρόνια από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου

Την Δευτέρα 15 έως και την Τετάρτη 17 Νοεμβρίου, επ' ευκαιρία των ετήσιων εκδηλώσεων μνήμης για την εξέγερση του Νοέμβρη 1973, επί της οδού Πατησίων, γωνία με την οδό Στουρνάρη, παρουσιάστηκαν έντυπα και βιβλία που εκδίδει η Αναρχική Αρχειοθήκη. Στο σημείο υπήρχε αναρτημένο πανώ με την φράση:

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΚΛΑΒΟΣ,
ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΙΑ!

ενώ στο απέναντι πεζοδρόμιο είχε αναρτηθεί πανώ στο οποίο αναγραφόταν:
ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΠΑΡΧΑΪΝΤ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟ

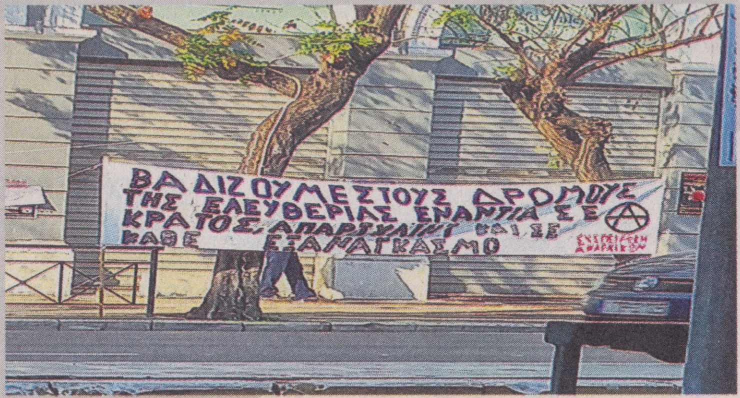

από κάθε μορφής κατάληψη και εκμετάλλευση. Γι' αυτό παραμένουμε προβοκάτορες της κοινωνικής γαλήνης, γι' αυτό κάθε χαρακτηρισμός, κάθε ύβρις από τους εχθρούς της ελευθερίας εξακολουθεί να αποτελεί για εμάς τίτλο τιμής. Σιχαινόμασταν ανέκαθεν και συνεχίζουμε να νιώθουμε βαθιά απέχθεια για τους κάθε λογής παραγοντίσκους του κινήματος, αποστρεφόμαστε τα κάθε λογής νταλαβέρια τους με την εξουσία και τους αριστερούς λακέδες της. Γι' αυτό και αναρωτιόμαστε, τόσο οι ίδιοι, όσοι και οι αδελφές και οι αδελφοί μας για ποια εξέγερση μπορούν να μιλούν όσοι συντάσσονται αυτήν την σκοτεινή περίοδο με το κυρίαρχο εξουσιαστικό αφήγημα, για ποια αντίσταση μπορούν να μιλούν όσοι συναινούν στην επιτήρηση, στον έλεγχο, στους διαχωρισμούς, τα ψηφιακά δεσμά, γονυπετείς στην θρησκεία της επιστήμης και του ιερατείου της; Τους χαρίζουμε την άλφα βήτα της σιωπής και θυμίζουμε σε κάθε είδους εξουσιαστή ότι τα όνειρα μας παραμένουν ο εφιάλτης τους...

ενώ στο απέναντι πεζοδρόμιο είχε αναρτηθεί πανό στο οποίο αναγραφόταν:

ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΠΑΡΧΑΪΝΤ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟ

Επίσης στο σημείο υπήρχε έντυπο υλικό διαφόρων ομάδων που συμμετέχουν στην «Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ» η οποία και συμμετείχε στην πορεία με πάνω στο οποίο αναγραφόταν:

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ